

ДАЯНА ПАЛМЪР ПРОКУДЕНА ЛЮБОВ

Част 2 от „Идеалната за Кинг“

Превод от английски: Румяна Кънчева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Блейк Донован не разбра кое го порази повече — сериозното тъмнокосо момиченце пред вратата или новината, че детето е негова дъщеря от бившата му съпруга. Той сви юмруци и светлозелените му очи заплашително потъмняха. След целия днешен ад, сега и това! Втренчи се в адвоката-пълномощник, който току-що му бе съобщил вестта. Все още не можеше да повярва на ушите си. Прокара пръсти през необикновено черната си коса и сведе поглед към детето. Негова дъщеря?! Намръщи се и големият белег, разсичащ бузата му, изпъкна още повече върху бронзовия тен на изпитото му лице.

— Не го харесвам! — обади се за първи път детето, без да сваля очи от Блейк. Издаде напред долната си устничка, направи крачка към адвоката и се притисна до него. Зелените очи на малката веднага привличаха погледа, както и високите скули, същите като на Блейк.

— Чакай, чакай... — Високият мъж се изкашля и намести очилата си. — Не трябва да се държиш невъзпитано, Сара.

— Моята съпруга — студено се намеси Блейк — ме напусна преди пет години заради някакъв бензинджия от Луизиана. Нито съм я виждал, нито съм я чувал оттогава.

— Може ли да влезем, господин Донован?

— Живяхме заедно само месец. — Той се престори, че не е чул молбата. — Докато тя разбра, че съм затънал до гуша в съдебни спорове. Бързо преживя неосъществените си амбиции и избяга с новия си любовник. — Донован се усмихна накриво. — Не очакваше, че ще спечеля. Но аз спечелих!

Адвокатът хвърли поглед към изящната колонада на входния портал и добре поддържания парк, към мерцедеса на широката чакълена алея. Беше чувал за богатството на Блейк Донован и за делата, които бе водил с многобройните алчни роднини, след смъртта на вуйчо си.

— Проблемът е, че бившата ви жена загина при самолетна катастрофа в началото на месеца. — Адвокатът загрижено погледна

момиченцето. — Разбираемо е, че вторият ѝ съпруг, с когото не бяха в добри отношения, не желае да поеме отговорността за детето. Сара няма никой друг — добави той с въздишка. — Родителите на съпругата ви са били доста възрастни, когато се е родила единствената им дъщеря. Цялото семейство са покойници. А Сара е ваше дете.

Блейк гневно сведе поглед към момиченцето. Не бе запазил дори снимка на Нина, за да не му напомня какъв глупак е бил. А сега му водят нейното дете и очакват да го приеме!

— В живота ми няма място за деца! — каза рязко. — Може да бъде настанена в някой интернат, предполагам...

И тогава момиченцето започна да плаче. Беззвучно. С огромни сълзи, които се затъркаляха по румените бузки. Бликнали от гняв, в следващия миг те се лееха от сърцераздирателна скръб. Впечатлението беше още по-мъчително заради безмълвието на малката и стоическия израз на лицето ѝ, сякаш плачът я бе унизил в очите на врага.

Изведнъж Блейк изпита състрадание към детето. Собствената му майка бе починала скоро след неговото раждане, и според вуйчо му, не била твърде почтена жена. Брат ѝ го бе прибрал и осиновил, така че Блейк знаеше твърде малко за жената, която му бе дала живот. И той като Сара се чувстваше ненужен и нежелан от никого. Нямаше представа кой е баща му. Ако не беше заможният му вуйчо, нямаше да има дори име. Липсата на обич и сигурност в ранните му години го бяха направили суров и необщителен. Същата съдба очакваше и Сара, ако ѝ откажеше подкрепа и бащина закрила.

Той сведе поглед към момиченцето, главата му гъмжеше от въпроси, а плачът го дразнеше. Но хлапето се оказа с характер. Без да сваля очи от него, то рязко изтри сълзите с малката си пухкава ръчичка. Блейк предизвикателно изгледа пълномощника. Няма да се остави да го праметнат.

— Как мога да съм сигурен, че наистина е мое дете?

— Кръвната ѝ група съвпада с вашата — отговори адвокатът. — Вторият съпруг на бившата ви жена има съвсем различна кръвна група. Както ви е известно, тестът удостоверява със сигурност само кой не може да бъде бащата. Той не е.

Блейк понечи да отбележи, че би могъл да бъде всеки друг, но си спомни, че Нина се бе омъжила за него заради богатството, което му предстоеше да наследи. Даде си сметка, че тя бе твърде хитра, за да

рисува да го загуби, отдавайки се на случайни връзки. После бе разбрала, че борбата за наследството ще бъде дълга и упорита и бе избягала с новия си любовник, но не е искала той да узнае, че е бременна.

— Защо не ми е казала? — попита студено Блейк.

— Оставила е вторият ѝ съпруг да мисли, че детето е негово — спокойно отвърна адвокатът. — Така и беше, докато тя почина. Тогава бе намерен актът за раждане на Сара и се разбра, че детето е ваше. Нина очевидно е решила, че дъщеря ѝ има право да носи името на истинския си баща. Както подразбрах, вторият ѝ брак не потръгнал още от самото начало. — Той разсеяно погали детето по тъмнокосата главица. — Ако желаете, ще ви представя всички факти.

— Естествено! — Блейк кимна към момиченцето. — Как ѝ беше името? Сара?

— Точно така. Сара Джейн.

— Влезте — покани ги Блейк. — Госпожа Джексън би могла да се грижи за храната ѝ, но ще трябва да наема и бавачка.

Някак неусетно и изведнъж той реши да задържи детето. Винаги беше взимал бързи решения. За да се противопостави на опитите на вуйчо си да го свърже с Меридит Калхоун, Блейк набързо се ожени за Нина. Последният отчаян опит на вуйчо му се изразяваше в прехвърлянето на двацет процента от състоянието на името на Меридит, но за съжаление постъпката му имаше обратен ефект. Блейк се подигра на Меридит пред цялата фамилия, събрала се за прочитане на завещанието. Покровителствено прегърнал усмихващата се Нина, той заяви пред всички, че по-скоро би се лишил от наследството и от единия си крак, отколкото да се ожени за безлична и непривлекателна жена като Меридит. Той ще склучи брак с Нина, а Меридит може да си вземе двацетте процента и да прави с тях каквото иска. При спомена за жестоките думи, с които искаше да срази Меридит, сърцето му натежа като олово. Тя дори не помръдна, но той забеляза как в кротките ѝ сиви очи нещо умира. С поразително достойнство тя излезе от стаята, а погледите на всички бяха вперени в гърба ѝ. Но най-лошото тепърва предстоеше. По-късно тя дойде при него и му предложи своя дял.

Плахиият копнеж, който съзря в нежните ѝ очи, го разяри. Вбесен от собственото си вълнение, той я сграбчи и грубо я целуна, нарани

устните ѝ и изрече думи, които я накараха да побегне. Най-много съжеляваше за грубостта си. Възнамеряваше да се ожени за Нина, ала въпреки чувствата му към нея, Меридит събуждаше у него неясно желание. Не желаше да я обиди и нарани. Искаше само да я отдалечи от себе си. Е, добре, направи го. И оттогава не я видя повече. Тя се прочу със своите феминистични романи, по един от тях дори бе направена телевизионна екранизация. Книгите ѝ можеха да се видят навсякъде. Както и самата Меридит, те сякаш го преследваха.

Едва когато Нина го напусна, той се досети защо Меридит така бързо бе заминала. Била е влюбена в него! Намекна му го адвокатът на вуйчо му, връчвайки му за подпис документа, с който Меридит го правеше пълновластен собственик на империята Донован. Вуйчо му е отгатнал чувствата ѝ и се е надявал Блейк да осъзнае каква добра партия е тя.

Блейк съвсем ясно си спомни деня, когато бе открил страстта си към Меридит. Тя изненада и двамата. Вуйчо му влезе в конюшната точно навреме, за да предотврати предстоящия фатален сблъсък помежду им. Изцяло завладян от желанието, Блейк вече не можеше да се владее и без да иска изплаши Меридит. В началото тя бе тъй нежно отзивчива, че той не забеляза страха ѝ. Докато шумът от приближаващата се кола не го принуди да се опомни. Дори слепец би забелязал леко подутите ѝ устни, пламналите бузи и тръпките, разтърсващи тялото ѝ. Може би именно тогава на стареца му бе хрумнала мисълта да ѝ завещае дял от имота.

Каква ирония, помисли си Блейк. Единственото, което искаше на този свят, бе малко обич. Не бе познал майчината любов. Нито бащината. А вуйчо му, макар и привързан към него, беше суров човек, заинтересован само от оцеляването на своята империя посредством племенника му. Блейк се ожени за Нина, защото тя го ласкаеше, угаждаше му, кълнеше се, че го обича. Сега, обръщайки поглед назад, той виждаше, че тя е била влюбена в парите му, а не в него. Меридит бе жената, която го бе обичала искрено, а той се бе отнесъл с нея жестоко. През всичките изминали години тази мисъл не му даваше покой. Бе наранил единствения човек, пожелал да го дари с любов.

Бащата на Меридит работеше при вуйчото на Блейк и двамата бяха добри приятели. Вуйчо Дан бе кръстник на Меридит, а когато тя поотрасна и започна да проявява интерес към писането — тогава само

в училищния вестник — той ѝ предостави библиотеката си и прекарваше часове с нея да ѝ разказва истории, чути някога от дядо му. Меридит седеше и слушаше с широко отворени очи и замечтана усмивка. А Блейк не си намираще място от яд, защото вуйчо му никога не бе проявявал към него същото внимание и обич. Струваше му се, че Меридит е узурпирала единственото негово местенце на света и горчиво негодуваше срещу нея. Имаше и още нещо. Вече се бе научил да не вярва на хората. Знаеше, че Меридит и родителите ѝ са бедни и често се питаше дали тя не преследва користна цел, навъртайки се в къщата на Донован. Твърде късно разбра, че е идвала заради него. Истината пареше като сол в старата рана.

Простодушната откровена Меридит, с нейната пухкава тъмна коса, ясните сиви очи и сърцевидно лице! Вуйчо му я обичаше. Блейк почти я презираше, особено след случката в конюшната, когато, насаме с нея, загуби контрол над себе си. Ала зад злобата и негодуванието се криеше неудържимо желание, което го подлудяваше, докато изби наяве в деня, когато прочетоха завещанието. Беше дал дума на Нина да се ожени за нея и честта не му позволяваше да се откаже. Но желаше Меридит. Господи, как я желаше! И то от години!

Тя го бе обичала, мислеше Блейк съкрушено, докато водеше адвоката и детето към кабинета. Никой друг никога не бе изпитвал любов към него. С вуйчото бяха просто приятели. Смъртта му се оказа жесток неочакван удар, най-вече заради мисълта, че старецът би му обръщал повече внимание, ако Меридит не се мотаеше вечно наоколо. Не любовта бе накарала вуйчо му да го осинови, а бизнесът. Може би майка му щеше да го обича, ако беше жива, макар вуйчото да я е бе описал като хубава, но своенравна жена.

Истината за чувствата на младата срамежлива Меридит го бе поразила. Правеше непоносим спомена как я бе унизил пред всички. Посред нощ и без да се сбогува с никого, тя замина за Тексас. През изтеклите години Блейк агонизираше при мисълта за нанесеното ѝ оскърбление, за причиненото ѝ от него страдание. На два пъти, когато името ѝ започна да се появява по кориците на книгите, беше готов да се запъти да я търси. Но в последния момент се отказваше. Нямахше какво да ѝ предложи. Нина бе погубила у него всякакво доверие у хората.

Блейк с усилие се отърси от мислите си и обърна поглед към детето. Адвокатът се канеше да тръгва и момиченцето гледаше жално и боязливо към вратата. Седна плахо на ръба на стола, прехапало долната си устничка, с широко отворени уплашени очи, макар да опитваше да скрие, че се бои от студения неприветлив човек, който казваха, че бил баща ѝ.

Блейк седна срещу нея в големия кожен фотьойл.

Съзнаваше, че с протритите си джинси и износената карирана риза прилича повече на скитник, отколкото на състоятелен човек. По дяволите! Досега бе помагал при жигосването на добитъка. Единствено когато вършеше физическа работа на малкото ранчо, където беше откарал чистокръвните животни, можеше да се отпусне психически. За проклетия, сутринта трябваше да изтърпи и уморителното заседание на Управителния съвет в главната кантора на своята компания в Оклахома Сити.

— Значи ти си Сара... — започна той. Децата го караха да се чувства неудобно и недоумяваше как ще се справи. Но тя имаше неговите очи. Не можеше да позволи чужди хора да се грижат за нея. Дори вероятността да е негова дъщеря да бе само едно на милион.

Сара вдигна очи към него, после отклони поглед и неспокойно се размърда. Адвокатът бе казал, че е почти четиригодишна, но тя изглеждаше удивително зряла. Държеше се, сякаш никога не е била в компанията на деца, което всъщност бе напълно възможно. Трудно можеше да си представи Нина, отдадена на майчински грижи. Интересно обаче колко лесно си представяше Меридит Калхоун с пълен скут момиченца. Или как се смее и играе с тях, как берат маргаритки.

Той решително отпъди мислите за Меридит. Не я иска! Дори да съществува някаква вероятност тя да се върне в Джекс Корнър, щата Оклахома. Не се съмняваше, че тя също не желае да го вижда.

— Ти не ми харесваш — обади се след малко Сара. Пак се размърда на стола и се огледа. — Не искам да живея тук!

— Е, и аз не съм във възторг от идеята, но ми се струва, че ще трябва да се примирим, защото сме роднини.

Тя издаде напред долната си устничка и за момент на Блейк му се стори, че го хареса.

— Сигурна съм, че нямаш дори коте!

— Пази боже — измърмори той. — Мразя котките!

Тя въздъхна и сведе поглед към износените си обувки с примирение и обреченост, твърде необичайни за възрастта ѝ. Изглеждаше уморена и измъчена.

— Мама няма да се върне — каза и придърпа рокличката си. — Тя не ме обичаше. Ти също не ме обичаш — добави и вирна брадичка. — Все ми е едно! Ти не си ми истински баща!

— Напротив — въздъхна той. — Само Бог знае дали е вярно, но ти доста приличаш на мен.

— Ти си грозен!

Веждата му подскочи нагоре.

— И ти не си майска роза.

— Грозното пате се превръща в лебед — осведоми го тя с празен поглед. Загръщаше ръчички в роклята си и Блейк за първи път забеляза, че дрешката ѝ е възстара — смачкана и лекъосана. Намръщи се.

— При кого си живяла? — попита.

— Мама ме остави при татко Бред, но той много излизаше, тъй че госпожа Смадърс се грижеше за мен. — Сара вдигна зелените си очи, чийто израз бе твърде зрял за толкова малко момиченце. — Госпожа Смадърс казва, че децата са ужасни и трябва да ги държат в клетка. Аз много плаках, когато мама си отиде, но госпожа Смадърс ме заключи и каза, че няма да ме пусне, ако не млъкна. — Устните ѝ затрепериха, но не заплака. — Аз обаче избягах. — Тя сви рамене. — Но никой не дойде да ме потърси и аз се върнах вкъщи. Госпожа Смадърс беше ядосана, но на татко Бред му беше все едно. Той каза, че не съм му истинско дете и не го интересува дали ще избягам.

Блейк можеше да си представи какво му е било на „татко Бред“ да узнае, че детето, което е смятал за свое, се е оказало от друг мъж. Но да си го изкарва на хлапето изглеждаше доста безсърдечно. Той се облегна, като се чудеше какво, по дяволите, да прави със своята малка гостенка. Нищо не разбираше от деца. А момиченцето срещу него изглеждаше доста твърдоглаво човече. Беше откровена, войнствена и решителна. Беше си взел белята с нея.

В стаята влезе госпожа Джексън да провери дали Блейк желае нещо и се стъписа онемяла. Тя беше стара мома, петдесет и пет годишна, кльощава, с посивяла коса и страховит вид за хора, които не я

познават. Беше свикнала с ергенското домакинство на Блейк и седналото дете я накара да се почувства странно безпомощна.

— А това пък кой е? — попита тя без заобикалки.

Сара я погледна и въздъхна, сякаш каза: „О, не! Ето още една стара драка!“. Блейк едва не избухна в смях, като видя израза на детското лице.

— Сара, това е Ейми Джексън — обърна се той към момиченцето. — Госпожо Джексън, Сара Джейн е моя дъщеря.

Икономката не припадна, но започна да почервенява.

— Да, господине, веднага се забелязва — отрони тя, като местеше поглед от детето към Блейк и обратно. — Майка ѝ не е ли тук? — добави и се огледа, сякаш, очакваше Нина внезапно да се материализира.

— Нина е мъртва — рече Блейк безстрастно. Бившата му съпруга, подпомогната от собствената му глупост и слепота, го бе лишила от чувствителност още преди години.

— Моите съболезнования! — Госпожа Джексън пригладдаше с ръце престилката си, колкото да прави нещо. — Тя дали ще иска малко мляко и курабийки? — попита колебливо.

— Струва ми се, че с удоволствие би хапнала. Какво ще кажеш, Сара? — Въпросът прозвуча по-рязко, отколкото би желал.

Детето се размърда, вперило поглед в пода и поклати глава.

— Аз правя трохи по килима. Госпожа Смадърс казва, че децата трябва да ядат в кухнята на пода, защото са мърльовци.

— Никой няма да ти се кара, ако правиш трохи — рече Блейк.

Сара неуверено вдигна очи.

— Нямам нищо против да почистя след това — обади се припряно госпожа Джексън. — Искаш ли курабийки?

— Да, моля.

Възрастната жена кимна и излезе.

— Тук никой не се усмихва — промълви детето. — Също като у дома.

Блейк изпита състрадание към Сара. Икономката, изглежда, се бе отнасяла твърде строго към нея. И то не само откак вторият ѝ баща бе разбрал, че не е негова дъщеря.

— Майка ти не се ли грижеше за теб? — присви очи Блейк.

— Мама беше заета — отговори Сара. — Все казваше, че трябва да стоя при госпожа Смадърс и да правя каквото ми нареди.

— Не оставаше ли вкъщи понякога?

— Тя и татко... — запъна се момиченцето и се намръщи — другият ми татко, почти винаги се караха. После мама си отиде и той също си отиде.

Така нямаше да стигнат до никъде. Блейк се изправи и закричи с ръце в джобовете. Лицето му беше напрегнато и мрачно.

— Колко си голям! — крадешком го погледна Сара.

— А ти си толкова мъничка!

— Ще порасна! — обеща Сара. — Имаш ли кон?

— Няколко.

— Ще мога да пояздя! — грейна личицето ѝ.

— Не и на моето ранчо.

— Няма пък, ще яздя!

Той клекна ред нея и я погледна в очите.

— Не! — повтори твърдо. — Малка си и трябва да слушаш! Имението е мое и аз определям правилата. Ясно ли е?

— Добре — съгласи се тя сърдито, след кратко колебание.

Той докосна вирнатото ѝ носле.

— И никакво цупене! Не ми минават тия! — добави. — Какъв ад! Нищо не разбирам от деца!

— Адът е там, където отиват лошите хора — сериозно рече Сара. — Приятелят на мама непрекъснато казваше: „Същински ад, по дяволите, кучи...“

— Сара! — викна Блейк, поразен, че дете на нейната възраст знае подобни думи.

— Ти имаш ли крави? — попита тя, с лекота преминавайки на друга тема.

— Няколко — измърмори той.

Вратата се отвори и госпожа Джексън внесе поднос с мляко и курабийки за Сара и каничка с кафе за Блейк.

— Аз обичам кафе — заяви Сара. — Мама ми позволяваше да пия, когато ѝ го донасяха в леглото, а тя беше още сънена.

— Сигурно е било така — каза Блейк. — Но тук няма да пиеш кафе. Не е полезно за деца.

— Няма пък, ще пия! — възрази войнствено тя.

Госпожа Джексън замръзна и се вторачи в детето.

Момиченцето грабна четири курабийки и ги натъпка в устата си, сякаш не бе яло дни наред.

— Сара, кога си яла за последен път? — попита Блейк, забелязал, че наgrabва още една шепа сладки.

— Ами, за вечеря — отговори тя. — И после дойдохме тук.

— Не си ли закусувала? — избухна той. — Или обядвала?

Тя поклати глава.

— Тези сладки са хубави!

— Нищо чудно, че ти харесват, щом не си яла цял ден! — Той въздъхна. — Добре ще е днес да ни приготвиш по-рано вечерята — обърна се към икономката. — Ще ѝ стане лошо, ако я оставим да се тъпче със сладки.

— Да, господине. Ще отида да приготвя стаята за гости. Ами дрехи? Тя има ли багаж?

— Не. Адвокатът, който я придружаваше, не донесе нищо. Утре можеш да я заведеш в града на покупки.

— Аз ли? — Госпожа Джексън изглеждаше ужасена.

— Някой трябва да се жертва — поясни Блейк кратко. — И тъй като аз съм шефът...

— Нищо не разбирам от дрехи за малки момиченца — стисна устни икономката.

— Заведи я в магазина на госпожа Доналдсън — измърмори той. — Оттам Кинг Ропър и Елиза купуват дрехи за малката си дъщеря. Чух Кинг да недоволства заради цените, но мисля, че няма защо да се безпокоим.

— Да, господине. — Госпожа Джексън се обърна и понечи да излезе.

— Между другото, къде е седмичният вестник? — попита Блейк. — Искях да проверя дали е публикувано съдебното решение.

Икономката запристъпва неспокойно и се намръщи.

— Ами, не исках да ви тревожа...

— Как би могъл седмичният вестник да ме разтревожи? — Блейк учудено повдигна вежди. — Донесете ми го!

— Добре. Щом настоявате... — Тя отвори шкафчето, извади вестника и го подаде на Блейк. — Заповядайте, господине. А аз излизам преди експлозията, ако не възразявате.

Щом вратата се затвори след икономката, Сара си взе още курабийки, а Блейк се взря като хипнотизиран в снимката на първа страница. „Среща с писателката Меридит Калхоун в книжарницата на Бейкър“ — гласеше заглавието. Блейк поразен разглеждаше снимката. Привлекателната жена с нищо не напомняше бледото слабичко създание, което бе отблъснал и обидил. Кестенявата коса бе вдигната в елегантен кок. Сивите очи гледаха спокойно, а изящното лице с високи скули би могло да краси корицата на модно списание. Бе облечена в светло сако и блуза в пастелен цвят. Изглеждаше прекрасно. Нещо повече дори! Изглеждаше недокосната от годините. Сега би трябвало да е на двайсет и пет.

Блейк набързо прегледа вестника и го остави. Вече знаеше всичко, за което пишеха. За шеметната ѝ кариера и за последната ѝ книга „Избор“, в която се разказваше за мъж и жена, опитали се да постигнат в живота всичко наведнъж — кариера, брак, деца. Беше я прочел тайно, както и всичките ѝ останали книги. Търсеше в тях намек за миналото. А може би се надяваше да открие края на една вражда. Ала чувствата ѝ към него бяха погребани. В героите от книгите ѝ той не можа да разпознае нито един, който да напомня за него. Сякаш тя се досещаше за интереса му и криеше всичко, което би могло да бъде израз на чувствата ѝ.

Блейк не усети кога Сара Джейн застана до него и се загледа в снимката.

— Колко е красива! — обади се тя. Наведе се и започна да срича. — К-н-и-г-а. Книга! — изрече гордо.

— Правилно. А тук? — посочи той името.

— М-е-р-и... Мери Попинз!

— Меридит — поправи я той. — Така се казва. Тя е писателка.

— Аз имам книжката за трите мечета — похвали се Сара. — Тя ли я е написала?

— Не. Тя пише книги за големи момичета. Изяж си сладките и после можеш да гледаш телевизия.

Напълно забравил за кафето, той излезе. Сара Джейн обаче забеляза сребърната каничка и реши да се обслужи сама. Писькът ѝ накара Блейк да прекъсне телефонния си разговор на половин дума.

Той се втурна в стаята и я завари до масата. Беше цялата залята с кафе и пищеше отчаяно. Обаче не само тя бе мокра. Килимът и част от

канапетото също бяха подгизнали.

— Нали ти казах да не пипаш кафето! — скара ѝ се Блейк и клекна пред нея да провери дали не се е опарила. Слава Богу, кафето отдавна беше изстинало. Беше повече уплашена, отколкото пострадала.

— Искях да си пийна съвсем мъничко... — проплака тя. — Изцапах си хубавата рокля!

— И не само роклята — рече той, дръпна я към себе си и я плесна по дупето. — Като кажа не, значи не! Ясно ли е, Сара Джейн Донован? — попита строго.

— Така ли ще се казвам вече? — От изненада тя спря да плаче.

— Винаги си се казвала така — отговори Блейк. — Ти си Донован. Тук е твоят дом.

— Аз обичам кафе — настоя тя колебливо.

— Аз пък ти казвам, че кафе няма да пиеш!

— Добре — въздъхна тя дълбоко, вдигна каната и я сложи на масата. — Мога сама да я измия. Мама винаги ме караше да си почиствам изцапаното.

— С това тук няма да се справиш, дребосъче. Господи, какво ще облечеш, докато дрехите ти бъдат изпрани!

Влезе госпожа Джексън и ужасено вдигна ръка към устата си.

— Свети Боже!

— Бързо, кърпи! — нареди Блейк.

Тя излезе, като не спираше да мърмори. След малко всичко бе почистено, Сара Джейн бе увита в хавлия, а дрехите ѝ изпрани. Блейк влезе в кабинета и се заключи, безсрамно оставяйки госпожа Джексън сама да се справя със Сара.

Не беше сигурен дали му харесва да бъде баща. Бащинството беше съвсем нов вид отговорност, а както изглежда, малката бе наследила неговата воля и упоритост. Възпитанието ѝ никак нямаше да бъде лесно. Госпожа Джексън нямаше повече опит от него, тъй че едва ли щеше да му е в помощ. Но не смяташе да прати Сара в интернат. Знаеше какво значи да си самотен и нежелан. Чувстваше се кръвно свързан с детето и искаше да го задържи при себе си. От друга страна, как, по дяволите, ще свикне да живее и да се оправя с него?

На всичко отгоре се появи още един проблем. Меридит Калхоун пристига в Джекс Корнър и ще стои цял месец, ако се съди по

съобщението във вестника. По време на посещението ѝ той положително щеше да я срещне, а това го объркваше и отваряше отново старите рани. Дали все още го обичаше? Или бе оставила спомена за него далече в миналото? Каквито и да бяха чувствата ѝ, той искаше да я види! Дори да го мразеше.

ВТОРА ГЛАВА

Обикновено Блейк и госпожа Джексън вечеряха почти без да разговарят. Но старият навик бе нарушен. Сара Джейн беше самоходна енциклопедия от въпроси. Отговорът на един водеше към друго „защо“ и така нататък, докато на Блейк вече му идеше да се скрие под масата. А само споменаването, че е време за лягане, предизвика изблик на гневен плач. Госпожа Джексън я придумваше да бъде послушна, но Сара Джейн само заплака още по-гръмогласно. Блейк се намеси, взе я на ръце и я понесе към нейната стая. Икономката ѝ помогна да се съблече и да си легне, а той чакаше нетърпеливо край леглото, за да ѝ пожелае лека нощ.

— Ти не ме обичаш! — обвини го Сара.

Непокорството ѝ го ядосваше, но тя бе гордо дете и той не искаше да сломява духа ѝ.

— Не съм те опознал още — отговори ѝ. — А също и ти мен. Хората не се сприятеляват лесно. Нужно е време, дребосъче.

Завита с дебелото одеяло почти до брадичката, Сара сякаш обмисляше думите му.

— Ти не мразиш малките деца, нали? — попита накрая.

— Не, не мразя децата — отвърна той. — Просто не съм свикнал с тях. Дълго време съм живял сам.

— Ти обичаше ли мама?

На този въпрос му бе по-трудно да отговори. Блейк сви рамене.

— Тя беше хубава. Ожених се за нея.

— Тя не ме обичаше — довери му Сара. — Наистина ли може да остана тук? И не трябва да се връщам при татко Бред?

— Не, няма да се връщаш. Ще трябва да променим някои неща, Сара, но ще свикнем един с друг.

— Аз се страхувам от тъмното — призна тя.

— Ще оставим нощната лампа да свети.

— Ами ако дойде някое чудовище?

— Ще го убия, разбира се — увери я той с усмивка.

Тя се размърда под завивките.

— Ти не се ли страхуваш от чудовища?

— Никак.

— Добре! — За първи път Сара се усмихна, после се втренчи в него. — Тук имаш белег — посочи дясната му буза.

— Да. — Той несъзнателно докосна страната си. Не обичаше да си спомня как се бе сдобил с него. — Лека нощ, дребосъче!

Не предложи да ѝ прочете приказка или да ѝ разкаже нещо. Всъщност нямаше представа какво би искало да чуе едно дете. Не ѝ оправи завивката, нито я целуна. Щеше да се почувства неловко. А и Сара не поиска нито приказка, нито целувка. Вероятно не бе свикнала да получава нежност. Държеше се като дете, на което не са обръщали много внимание.

Той се върна долу в кабинета. Искаше да приключи работата за деня, която бе оставил при пристигането на Сара. Утре госпожа Джексън ще поеме детето в свои ръце. Той не може да пропусне заседанието на Управителния съвет. Дори заради дъщеря си.

Джекс Корнър беше средно по големина градче в щата Оклахома. Кантората на Блейк се намиреше в един от модерните новозастроени райони. На следващия ден, тъкмо когато Управителният съвет привършваше обсъжданията по повод финансирането на предстоящ проект, смутена и разтревожена в залата влезе секретарката на Блейк.

— Господин Донован, обажда се вашата икономка. Ще говорите ли с нея?

— Казах ви да не ни прекъсвате, освен ако не е нещо спешно, Дейзи — рязко се обърна той към младата жена.

— Ако обичате, господине... — настоя тя притеснено. Той стана, извини се и връхлетя гневно в приемната. Грабна слушалката и намръщено изгледа Дейзи.

— Казвай, Ейми, какво има? — попита кратко.

— Напускам.

— О, Боже мой! Не сега! Почакай поне докато започне да ходи на срещи!

— Не мога да чакам толкова дълго! И още днес искам да си уредим сметките! — тросна се госпожа Джексън.

— Защо?

— Чувате ли? — Беше отдалечила слушалката. Той чуваше. Сара Джейн пищеше с всичка сила.

— Къде сте? — попита с ледено спокойствие.

— В града. В магазина на Мег Доналдсън. Письците продължават вече десет минути. Само защото не искам да ѝ купя роклята, която тя си е избрала. Не мога да я накарам да спре.

— Ами, напляскайте я по дупето — предложи Блейк.

— Да я бия пред хората? — Гласът на икономката звучеше така, сякаш я караше да върже детето за препускащ кон. — Няма да стане!

— Добре, идвам! — Блейк затвори телефона. — Кажете на Управителния съвет да продължи без мен! — нареди кратко на Дейзи и грабна шапката си от закачалката. — Трябва да уредя един въпрос.

— Кога ще се върнете, господине? — попита секретарката.

— Бог знае кога! — Той тръшна вратата след себе си, мислено проклинайки бащинството и чувствителните икономки.

След десет минути пристигна. За късмет пред магазинчето имаше свободно място, където успя да провере мерцедеса. Паркира до червено порше със свален гюрук. Спря за миг да му се полюбува, като се чудеше кой ли е собственикът.

— О, слава Богу! — Госпожа Джексън почти връхлетя върху него при влизането му в магазина. — Накарайте я да млъкне!

Сара лежеше на пода със зачервено лице, риташе и пищеше. Косата ѝ бе мокра от пот, а старата рокля цялата измачкана. Вдигна поглед към Блейк и писъците секнаха.

— Тя не иска да ми купи роклята с плисетата — оплака се нацупено детето.

— Защо? — порази той с въпроса си госпожа Джексън. Думите му се изплъзнаха, преди да се замисли. Зад тезгяха Мег Доналдсън едва прикри в шепа усмивката си.

Госпожа Джексън изглеждаше като нападната в гръб. Тя леко се изкашля.

— Защото е скъпа.

— Аз съм богат — напомни той.

— Да, но роклята не е подходяща за игра на двора. Тя има нужда от джинси, бельо и палтенце.

— Имам нужда от рокля, с която да ходя на забави! — изхълца Сара. — Никога не съм ходила на забави! Искам да имам приятели!

Блейк я изправи, после клекна пред нея.

— Не обичам сърдитковците — каза й. — Следващия път госпожа Джексън ще те напляска пред хората — добави той.

Икономката се изчерви като домат, а Мег Доналдсън се наведе под тезгяха уж търсеше нещо и избухна в смях. Докато госпожа Джексън се чудеше какво да отговори, в магазина влязоха две жени. Едната беше Елиза, съпругата на Кинг Ропър — приятел на Блейк.

— Блейк! — зарадва се Елиза. — Толкова отдавна не съм те виждала. Какво правите тук с госпожа Джексън? А това кой е? — Погледът ѝ спря на детето.

— Дъщеря ми, Сара Джейн — отвърна Блейк. — Току-що имахме малка разправия.

— Говорете от свое име — процеди госпожа Джексън. — Аз напускам.

— Вие ли напускате, госпожо Джексън? Да вярвам ли на ушите си? — попита нежен мелодичен глас и сърцето на Блейк подскочи.

Той бавно се изправи и се озова лице в лице с жената, чийто образ го преследваше толкова години.

В сивите очи на Меридит Калхоун се четеше единствено лека насмешка. Носеше синя рокля и бяло сако. Изглеждаше прекрасно. През изминалите години фигурата ѝ се бе наляла — висока и изящна, с едър стегнат бюст и тънка талия, с примамлива извивка на бедрата. Копринените чорапи очертаваха дългите ѝ стройни крака. Блейк почувства болка и силен копнеж.

— Мери! — възкликна възторжено госпожа Джексън и я прегърна. — Колко време мина!

Наистина, колко отдавна беше, когато госпожа Джексън правеше сладки за нея при посещенията ѝ в къщата на вуйчо му.

— Доста време, Ейми — съгласи се Меридит. — Но ти си съвсем същата.

— А ти си се променила — рече госпожа Джексън с усмивка. — Пораснала си.

— И се прочу — вмъкна Елиза. — Меридит и снаха ми, Бес, бяха съученички. И досега са големи приятелки. Мери е отседнала при Бес и Боби.

— Те наскоро купиха къщата, съседна на моята — обади се Блейк, колкото да каже нещо. Не намираше думи да изрази чувствата си, обзели го щом съзря Меридит. Толкова много години, толкова много болка! Но каквото и да е изпитвала към него, то е отминало. Забелязваше се веднага.

— Да не би Нина да се е върнала заедно с дъщеря ти? — попита любопитно Елиза.

— Нина е мъртва. Сега Сара Джейн живее при мен. — Той откъсна очи от Меридит и насочи вниманието си към детето. — Иди се измий!

— Ела и ти! — рече Сара.

— Не!

— Няма да ида!

— Аз ще я заведа — обади се госпожа Джексън.

— Не те искам! Ти не ми купи плисираната рокля! — Сара насочи вниманието си към двете жени, които ги наблюдаваха с любопитство. — Теб те има във вестника — обърна се тя към Меридит. — Ти пишеш книги. Татко ми каза.

Меридит едва се сдържа да не погледне към Блейк. Неочакваната им среща и без това я бе накарала да онемее. Слава Богу, че се бе научила да прикрива чувствата си и не се издаде. Не искаше Блейк Донован да разбере, че е все още уязвима.

Сара приближи към Меридит и я изгледа с искрено възхищение.

— Можеш ли да разказваш приказки?

— Да, струва ми се — отвърна тя и се усмихна на детето, което толкова много приличаше на Блейк. — Очите ти са зачервени, Сара. Не трябва да плачеш.

— Искам плисираната рокля. Искам да отида на забава, където ще има други деца и ще мога да си играя с тях! Тук е скучно и те не ме обичат! — посочи тя Блейк и госпожа Джексън, после хвана Меридит за ръката. — Ела с мен. — Момиченцето се обърна към баща си и наперено поясни. — Аз я харесвам! Искам тя да ми измие лицето.

— Не възразяваш ли? — обърна се Блейк към Меридит за първи път, откакто бе влязла.

— Не, нямам нищо против. — Тя избегна погледа му, обърна се и остави Сара да я води.

— Променила се е... — повтори госпожа Джексън. — Едва я познах.

— Ами доста време мина. Сега е известна жена, не е детето, което ни напусна — съгласи се госпожа Доналдсън.

Блейк се отдръпна притеснено, но Елиза веднага приближи. Преди години, когато го беше срещнала за първи път, тя малко се боеше от него, но вече го бе опознала по-добре. Той и Кинг бяха добри приятели и често си ходеха на гости.

— Откога е при теб Сара? — поинтересува се тя.

— От вчера — отвърна сухо той. — А ми се струва вече цял век! Предполагам, ще свикна с нея, но засега не върви по вода. Тя е трудно дете.

— Просто е напласена и самотна — рече Елиза. — Ще ти бъде по-лесно, когато свикне и се поуспокои.

— Дотогава може да банкрутирам. Наложил се да напусна заседание на Управителния съвет, защото на Сара Джейн ѝ се приискало плисирана рокля!

— Защо не ѝ я купиш? А следващата седмица нека дойде на рождения ден на моята Даниел. За нея ще е добре да се запознае със свои връстници.

— Ще излапа цялата торта и ще събори къщата — изстена той.

— Едва ли. Тя е само едно малко момиченце.

— Което обърна наопаки дневната ми за по-малко от десет минути — оплака се Блейк.

— Моята Даниел се справя за пет — засмя се Елиза. — Нормално е, няма нищо страшно!

В този мит Сара и Меридит се зададоха от дъното на магазина.

— Виж какво ми подари Мери! — похвали се Сара и му показа снежнобяла кърпичка. — За мен е! Има и дантела!

Блейк кимна, обърна се рязко и грабна роклята, предизвикала цялата олелия.

— Тя си е моя! Искам я! О, моля ти се! — промени Сара тактиката и вдигна към него умоляващ поглед.

— Ти как мислиш? — обърна се Блейк към госпожа Джексън.

— Мисля, че ако купите на Сара Джейн тази рокля, ще я облека на вас! — закани се възрастната жена.

— Наистина, не бива да отстъпвате на детските капризи — намеси се и госпожа Доналдсън. — Имам опит с децата. Отгледала съм четири.

— Ти започна тази история — обвини Блейк госпожа Джексън. — Първо, защо е трябвало да ѝ казваш, че не може да има това проклето нещо?

— Обясних ви, че е твърде скъпа за всекидневна рокля.

— Тя ще има нужда от рокля за тържеството на Даниел — намеси се Елиза.

— Виж сега какви ги забърка! — изръмжа Блейк на госпожа Джексън.

— Никога повече няма да я водя на покупки! Оставете някой друг да се занимава с компанията ви и си я водете сам! — възропта тя.

— Не зная какво да мисля за жена, която не е способна да купи рокля на едно малко дете!

— Тя не е просто малко дете, а една Донован! И няма човек, който би се усъмнил, че не е ваша дъщеря! — отсече икономката.

Неочаквано и за себе си Блейк усети приятно вълнение. Сведе поглед към детето, за което твърдяха, че толкова прилича на него. Трябваше да се съгласи, че наистина притежава някои от най-хубавите му качества — упоритост и решителност. Да не говорим за добрия вкус.

— Ще получиш роклята, Сара — каза той и бе награден с такава възхитителна усмивка, че би продал и мерцедеса да ѝ купи проклетата дреха, независимо от цената.

— О, благодаря ти! — възкликна щастливо Сара.

— Ще съжалявате — предупреди госпожа Джексън.

— Грешката е твоя! — рече Блейк.

— Казахте да я заведа в магазина, но не споменахте какво да ѝ купя! — напомни му тя. — Аз се прибирам вкъщи.

— Ами, тръгвай! И да не прегориш обяда! — подвикна след нея.

— Не бих могла да прегоря сандвичите, дори да искам. А това ще е всичко, което ще получите днес!

— Ще те уволня!

— Слава Богу!

Блейк забеляза, че госпожа Доналдсън и Елиза едва сдържат смеха си. Подобен двубой между него и икономката не беше новост за

тях. Изразът на Меридит бе по-неразгадаем. Тя не откъсваше поглед от Сара, а на Блейк му се искаше да прочете чувствата в очите ѝ.

— Трябва да вървим — извърна се тя към Елиза. — Бес ще ме чака да я закарам до фризьорския салон.

— Добре, нека само да купя чорапи за Даниел и съм готова.

Така Меридит остана сама с Блейк и дъщеря му.

— Нали е хубава? — въздъхна доволно Сара и се завъртя с роклята. — Приличам на принцеса от приказките!

— Ще ти трябват също обувки и някои дрехи за игра — рече Блейк.

— Добре! — Тя изтича към рафтовете и ги заразглежда.

— Нормално ли е да се интересуват от дрехи на тази възраст? — обърна се Блейк към Меридит.

— Не зная — отвърна тя притеснено. Втренчените в нея зелени очи ѝ навяваха мъчителни спомени. — Отдавна не съм била сред деца. Аз... Трябва да тръгвам.

Той докосна ръката ѝ. Изненада го, че тя не се отдръпна, само го изгледа с горящи от обида, болка и гняв очи.

— Значи не си забравила... — промълви той.

— Смяташ ли, че бих могла? — изсмя се тя нервно. — Ти си причината да не се появявам тук! И сега се колебаех дали да се върна, но ми омръзна да се крия!

Той не знаеше какво да отговори. Реакцията ѝ го бе заварила неподготвен. Не очакваше такава неприязън. Търсеше по лицето ѝ следи от чувства, които знаеше, че няма да открие.

— Променила си се... — каза тихо.

Очите ѝ го пронизаха със студен блясък.

— О, да, промених се! Пораснах. Можеш да бъдеш спокоен! Вече няма да вървя по петите ти като кученце.

Думите ѝ го нараниха, а тя точно това целеше. Винаги ѝ беше натяквал, че го преследва, а след прочитането на завещанието направо ѝ хвърли обвинението в лицето. Болезненото напомняне за миналото го отблъсна и ожесточи.

— И слава Богу! — рече с подигравателна усмивка. — Ще може ли да получа писмено уверение?

— Върви по дяволите! — прошепна тя.

Изречени от малката срамежлива Меридит, думите го сразиха. Дори не можа да ѝ отвърне. В този момент се появи Сара с цял куп дрехи.

— Виж, нали са хубави! Може ли да ги взема всичките? — попита тя.

— Разбира се — отговори разсеяно Блейк.

Меридит се извърна с усмивка. За първи път бе излязла победител в двубоя с Блейк. Каква приятна изненада бе да открие, че вече не се страхува от него.

— Готова ли си да тръгваме? — попита тя приближилата се Елиза.

— Да, разбира се. Довиждане, Блейк!

— Не си отивай! — притича Сара и хвана Меридит за ръкава. — Нали си ми приятелка!

Откъде можеше да знае момиченцето колко болезнено бе за нея да прегръща детето на Блейк, детето, което можеше да бъде тяхно! Клекна пред Сара и хвана малката ѝ ръчичка.

— Сега трябва да вървя. Но ще се видим пак, Сара. Съгласна ли си?

Сара помръкна.

— Ти си добра. Никой друг не ми се усмихва.

— Госпожа Джексън ще ти се усмихва довечера, обещавам ти — обади се Блейк.

— И ти не се усмихваш! — упрекна го Сара.

— Ще ми се набръчка лицето — оправда се той. — А сега събирай покупките и да се прибираме вкъщи.

— Добре — въздъхна тя и погледна Меридит. — Ще ми дойдеш ли на гости?

Меридит пребледня. Да стъпи пак в онази къща, където Блейк я оскърби и унизи? Пази Боже!

— Ти ще дойдеш у нас на гости, Сара. При Даниел — обади се припряно Елиза и Меридит разбра, че приятелката ѝ е научила цялата история от Кинг. Добре, че навреме се намеси.

— Коя е Дан... Даниел? — попита Сара.

— Моята дъщеричка. Тя е на четири години.

— И аз съм почти на четири — похвали се Сара. — Даниел знае ли стихотворения? Аз съм научила много. „Хъмпти Дъмпти стоеше на

стената...“

— Ще се обадя на татко ти и той ще те доведе при Бес, където сега живее Меридит. Бес е моята снаха и ние с Даниел ѝ ходим понякога на гости.

— Искам да си имам приятелка — съгласи се Сара. — Ще отидем ли? — обърна се към баща си.

Блейк не откъсваше очи от Меридит, която пристъпяше смутено.

— Разбира се, че ще отидем — отговори той само за да я ядоса.

Меридит се извърна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Нямаше желание отново да влиза в двубой с Блейк.

— Довиждане, Мери! — викна Сара.

— Довиждане, Сара Джейн — пророни тя, без да поглежда към Блейк, и се усмихна насила.

Той също се сбогува. Почувства силна болка, задето Меридит дори не го погледна. Наблюдаваше я как сяда зад волана на червеното порше. Скъпата кола не бе в неин стил, но тя вече не беше предишното момиче. Той присви очи. Чудеше се дали все още е така невинна, или вече е познала любовта. При тази мисъл лицето му се вкамени. Никой преди него не беше я докосвал. Но той се показа груб и я изплаши. Не беше умишлено. Вкусът на кожата ѝ, ароматът на косата ѝ, усещането, когато я докосна, го бяха зашеметили. А и той самият бе неопитен по онова време. Нина беше първата жена в живота му. Но единствената истинска близост, макар и целомъдрена, изпита с Меридит. Дори след всичките тези години той чувстваше устните ѝ, усещаше сладостта им. Виждаше нежната гладка кожа на гърдите ѝ, когато бе разкопчал роклята. Тихо изстена. Да, точно тогава бе престанал да се владее. Тя едва ли е подозирала колко е неопитен. Блейк я желаше до лудост. Но срамежлива, млада и невинна, тя се изплаши от буйната му страст...

Блейк се върна към действителността с потъмнели от спомена очи. Толкова далечен изглеждаше денят, в който дъждът го свари в конюшната, а Меридит влезе да търси вуйчо му...

ТРЕТА ГЛАВА

Преди пет години, беше в края на пролетта, Блейк помагаше в обора при прегледа на един болен кон. Меридит се появи точно когато докторът си тръгваше. Бе дошла да търси вуйчо му. Денят беше облачен от сутринта и бурята ги свари в конюшните. Заваля проливен дъжд. Застанала на прага, повдигнала се на пръсти, Меридит се вираше навън през водната пелена. Облечена беше в лека бяла рокля с копчета отпред, плътно прилепнала и подчертаваща стройното ѝ тяло. Стоеше с гръб към Блейк, който жадно бе впил очи в нея. Стройните ѝ изваяни крака и чувствената извивка на тялото ѝ го привлякоха неудържимо. Той замръзна вцепенен. Не би трябвало да има подобно въздействие над него. Нали си има Нина — русокоса красавица, която го обича. Меридит бе бледа, срамежлива и съвсем не беше неговият тип жена. Но както я съзерцаваше, тялото му изведнъж оживя и той не разбра как се озова до нея. Тя го чу или може би го усети, защото се извърна. Преди да сведе поглед надолу, той зърна прокрадалото се в очите ѝ желание.

— Лее като из ведро — изрече тя неуверено. — Канех се да тръгвам, но исках да попитам вуйчо ти за някои неща.

— Напоследък вечно се мотаеш наоколо! — натякна той, ядосан от жестокия номер, който му изигра тялото ѝ.

— Той ми помага за статията в училищния вестник — изчерви се тя. — Смятам да напиша книга със същия сюжет.

— Книга! — присмя ѝ се. — Ти си едва на деветнайсет. Какво те кара да мислиш, че знаеш достатъчно, за да пишеш книга? Та ти още не си започнала да живееш?

Тя вдигна глава и очите ѝ гневно проблеснаха.

— Изкарваш ме едва ли не дете!

— Точно така изглеждаш понякога! — подчерта той иронично, забелязал панделката в края на плитката ѝ. — А и съм почти дванайсет години по-възрастен от теб.

Пристъпи към нея. Желанието в очите ѝ, макар и неосъзнато, го развълнува. Не му се бе случвало друга жена, освен Нина, да го намира привлекателен. Проклетият белег, получен заради Меридит, разсичаше цялата му буза и го обезобразяваше. Високомерното му държание му придаваше още по-строг вид. Вече на крачка от Меридит, той виждаше играта на бързо сменящите се чувства по лицето ѝ. Харесваше му нейната невинност. Караше го да се чувства уверен. Няма с кого да го сравнява. Погледът му се плъзна по нежните ѝ устни и без сам да разбере как, повдигна брадичката ѝ и яростно започна да я целува.

— Блейк...

Дъхът ѝ секна, но той не разбра дали от страх, или от възбуда. Не се интересуваше! Първият допир до устните ѝ надигна вълна от страст в стройното му тяло.

— Не се дърпай! — изхриптя. — Ела тук! — Привлече я грубо към себе си и жадно впи устни в нейните.

Дори сега, след пет години, усещаше допира на нежното ѝ тяло, вдъхваше аромата ѝ, чувстваше нетърпеливия плам на целувката ѝ. Той не чуваше дъжда, който барабанеше по покрива, нито гърленото мучене на връщащите се от паша крави, чиито силуети се очертаваха в здрача.

С учудване усети колебливата отзивчивост на устните ѝ, които неуверено и срамежливо се разтвориха. Страстта му избухна с нова сила. Той подпря Меридит на стената и я притисна с тялото си, а ръцете му плътно я обгърнаха. Усети задъханото ѝ дишане, чу тихото „не“, когато пръстите му обхванаха през роклята твърдите ѝ гърди. Докосването го влуди. Тялото му изгаряше. Желаше я до безумие. Почувства как тя изведнъж се отпусна в ръцете му, тръпнеща и отзивчива. Езикът му нежно се провря между устните ѝ и тя цялата се напрегна, но не се отдръпна. Пръстите му уверено разкопчаха роклята ѝ, плъзнаха надолу тънката материя и откриха гърдите ѝ, той изстена, наведе се и устните му докоснаха изящните зърна. Усети как ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Меката коприна на плътта ѝ го замая, допирът на кожата ѝ го влуди. Вече не можеше да се владее. От възбуда ръцете му станаха нетърпеливи и настойчиви. Устните му жадно се впиха в твърдата ѝ гърд...

Какво би се случило после, можеше само да гадае. Почти не чуваше отчаяните ѝ вопли. Шумът от приближаваща се кола го накара

да дойде на себе си. Той вдигна глава и видя изпълнените ѝ с ужас очи. Със закъснение осъзна какво е сторил. Рязко пое дъх и се отдръпна. Изпитваше силна болка от незадоволеното желание. В очите му още тлееше жарава. Изчервена, Меридит припряно опитваше да закопчае и пооправи роклята си. И едва тогава той разбра колко интимна е била прегръдката. Стратта го бе завладяла и лишила от разсъдък. Беше уплашил и нея, и себе си. За първи път му се случваше да загуби контрол над действията си. Бил е твърде неопитен, както разбра по-късно. Нещата се промениха, след като се ожени за Нина. Но за първи път вкуси от чувствената наслада през онзи ден, с Меридит. Не каза нищо — бе твърде потресен. Благославяше внезапното появяване на вуйчо си. По-късно му стана ясно, че той се е досетил за случилото се в конюшната и е променил завещанието си, преследвайки определена цел. Смятал е, че любимата кръщелница и племенникът му са идеална двойка. А на Блейк и през ум не му минаваше. Беше толкова замаян от меките устни на Меридит, че несъзнателно понечи да тръгне след нея, когато тя промълви някакво извинение и побягна в дъжда пред слисания поглед на вуйчо му.

След няколко дни старецът почина внезапно от сърдечен удар. Блейк бе съкрушен. Врълхлетя го отчайващо чувство на самота. Меридит и родителите ѝ бяха наблизко, но той почти ги забрави, завладян от Нина, която не се отделяше от него, нежна и състрадателна. После дойде денят за прочитане на завещанието. Блейк беше сгоден за Нина, но все още не можеше да се пребори с обърканите чувства, които Меридит събуждаше у него. Завещанието бе отворено и така научи, че вуйчо Дан оставя двацет процента от недвижимите си имоти на Меридит. Единственият начин Блейк да ги получи бе да се ожени за нея. Според завещанието той наследяваше четирийсет и девет процента, а всичките му останали роднини трябваше да си разделят останалите трийсет и един. Нина се бе изсмяла на Меридит. Той още помнеше неописуемото пренебрежение, с което я бе изгледала. Един от братовчедите му дори заяви, че е готов да застане в съда на негова страна, ако реши да обжалва завещанието срещу Меридит. Но Блейк постъпи много по-лошо. Опитът на вуйчо му да направлява живота му, както и подхилкването на надменните му роднини, преляха чашата.

— Да се ожения за нея? — каза бавно, след като завещанието беше прочетено. В последвалата гробна тишина той стана от стола и се изправи срещу Меридит. — Боже мой! Да се ожения за това бледо, невзрачно подобие на жена? По-скоро съм готов да се лиша от имота, парите и левия си крак, отколкото да се ожения за нея! — Доближи я съвсем и със злорадство забеляза как тя пребледня от унижителните думи, изречени пред всички присъстващи. — Не, Меридит! Не позна! — продължи жлъчно. — Вземай си дела и върви с него по дяволите! Не те искам!

Очакваше тя да се разплаче и да избяга. Ала се бе излъгал. Смъртно бледа и разтреперана, тя сведе очи, обърна се и напусна стаята с поразително достойнство.

По-късно го беше срам да си спомня непреклонната ѝ гордост и собственото си необуздано избухване. Братовчедът, предложил съдействието си, го изгледа мрачно и излезе без дума повече, оставяйки го с Нина и другите роднини, които впоследствие заведоха дело за наследството. А Нина се усмихваше, притиснала се към него и го омайваше с нежност. Защото бе сигурна, че той все някак ще си върне дела. Посъветва го да говори с адвоката си и Блейк я послуша. Но както се изясни, единственият начин да си получи дела обратно, бе женитбата му с Меридит или нарушаване на завещанието. И едното, и другото бяха еднакво невъзможни. Гневът му още не се беше уталожил, когато видя, че Меридит излиза през задния вход. Явно се бе сбогувала в кухнята с госпожа Джексън. Беше бледа, но учудващо спокойна. Вървеше съсредоточено, без да спира. Той я догони в сенчестия заден двор на къщата. Застана пред нея и ѝ препречи пътя.

— Не искам никакъв дял! — тихо рече тя, без да го поглежда. — И никога не съм искала! Ако знаех за намеренията на вуйчо ти, щях да предотвратя вписването ми в завещанието.

— Нима? — подхвърли той ехидно. — Нали така ти се предоставя шанс да се ожениш за богаташ? Семейството ти е бедно.

— Има и по-лоши неща от бедността — отвърна тя. — А хората, които се женят заради пари, си получават заслуженото. Както ще разбереш някой ден...

— Какво искаш да кажеш? — той грубо я хвана за раменете.

— Искам да кажа, че Нина желае богатството ти, а не теб самия — отвърна Меридит с тъжна усмивка.

— Нина ме обича!

— Не.

— А теб какво те засяга? — изръмжа той. — Последните два месеца не можех да се обърна, без да налетя на теб! Ти винаги си тук! Да не би да си решила, че една целувка не ти стига и си закопняла за още? — Всъщност бе точно обратното. Той я желаше така неистово, че зад гнева прикриваше отчаяната си влудяваща страст. Проклинайки живота и обстоятелствата, той я сграбчи, без да обръща внимание на слабата ѝ съпротива. — Пази боже да си отидеш без нищо! — изхриптя и грубо впи устни в нейните. Обвини я, че го преследва, че се домогва до парите на вуйчо му. После си тръгна и я остави обляна в сълзи.

Блейк затвори очи. Мразеше спомена, своята жестокост. Тогава беше друг човек. Дразнеше се от факта, че Меридит го вълнува. Покрай Нина и въображаемите си чувства към нея, той успя да изхвърли от ума си нарастващото влечение към Меридит. Нина го обичаше, а Меридит просто искаше богатството му. Поне така мислеше тогава. Сега вече знаеше истината, но бе твърде късно. Онези няколко интимни минути в конюшната през далечния пролетен следобед бяха най-сладкото и най-тъжно нещо в живота му. След прочитането на завещанието той се държа жестоко, защото се почувства предаден и от вуйчо си, и от нея. Но не само заради това. Желаше Меридит, а бе дал дума на Нина, че ще се оженият и честта му налагаше да я сдържи. Прогони Меридит, принуди я да избяга и така отстрани изкушението от пътя си. Дълбоко в себе си усещаше, че няма да ѝ устои.

Беше поразен, че загуби контрол над себе си именно с Меридит. С Нина никога не му се беше случвало, макар да изпитваше топли чувства към нея, породени най-вече от демонстративното ѝ обожание и закачливо кокетство. Но Меридит разгаряше у него огнена страст. Последния път, когато я видя, той разярено се нахвърли върху нея с обвинението, че нарочно го съблазнява, ходейки по петите му като влюбено кученце, че го преследва, че му е дошла до гуша. Да, тя избяга, но не спря да го преследва. Цели пет години.

Седмица след като си беше заминала адвокатът му донесе нотариално заверен документ за наследството без иск от нейна страна за полагащия ѝ се дял. Нина беше безкрайно доволна и го отведе

направо пред олтара. Погълнат от угризения на съвестта за постъпката си към Меридит, той не се възпротиви, макар пет пари да не даваше за Нина. Любеше се с нея, но вместо да изпита удоволствие, чувстваше все по-голяма празнота. В леглото тя му се усмихваше обичливо. Усмихваше се! До деня, в който започнаха съдебните битки, поведени от роднините му, и тя започна да недоволства и да го упреква, че никога няма да се отърве от тях. И така, Нина го напусна, разведе се с него, а той имаше на разположение пет години да проклина глупостта си.

Държанието на Меридит в магазина не го изненада. Даваше си сметка каква жестока обида ѝ бе нанесъл. Вероятно така и не бе имала любовник след това. Защото незарастващи белези бяха наранили душата ѝ. Заради тях се чувстваше още по-виновен. Едва ли съществува някаква възможност да се сблизат дотолкова, та да ѝ признае истината за случилото се, дори ако гордостта му позволи. Във всеки случай тя ясно показва отношението си. Доброволно не би прекрачила прага на къщата му. Блейк тежко въздъхна. Невероятно, мислеше той, как човек може да се превърне в най-злия враг на самия себе си. Обръщайки се назад, виждаше, че вуйчо му е бил прав. Ако се беше оженил за Меридит, нейната любов щеше с времето да го накара да ѝ отвърне с взаимност. Твърде късно го разбра.

В дома на Боби и Бес Меридит разсеяно гледаше някакъв филм, но мисълта ѝ бе прикована върху неочаквания сблъсък с Блейк. Сърцето ѝ се сви като видя познатата гарвановочерна коса, присвитите зелени очи и самонадеяната присмехулна усмивка. През изминалите години тя се насилваше да ходи на срещи, да излиза с други мъже, но нищо не се получаваше. Не позволяваше на никой мъж да стигне подалеч от една целувка, и дори целувките бяха мъчителни и неприятни след тези на Блейк. Част от съществото ѝ се боеше от него заради нанесеното оскърбление, но другата част тръпнеше от спомена за първата им близост в конюшнията. За сладкото, бавно надигащо се желание, което избухна помежду им като лятна светкавица. А страстната му целувка бе причината никой друг мъж да не я развълнува. Най-голямата изненада бе дъщерята на Блейк. Меридит не знаеше за детето. Както разбра от Елиза, никой не е знаел. Сара Джейн

бе игра на съдбата. Меридит се питаше дали Блейк е обичал Нина. Ако е тъй, Сара ще му бъде утеха. Но когато той каза, че Нина е мъртва, лицето му не трепна, а в очите му нямаше и намек за скръб. Не личеше да е опечален. Странно наистина, защото тогава бе толкова непреклонен в решението си да се ожени за нея, толкова сигурен, че тя го обича.

Меридит стана и закричи неспокойно из голямата гостна. Спря пред широкия, стигащ до пода прозорец и се загледа навън. Няколкостотин метра по-нататък, на възвишението, беше къщата на Блейк. Въздъхна при спомена за щастливото време, прекарано там, преди случката със завещанието. Блейк винаги се бе държал неприязнено към нея, ала онзи ден в конюшнията бе изпълнен с вълшебна омая. Бе й вдъхнал надежда, че той я обича и не може да живее без нея, че ще остави Нина. Мечти! Тя се изсмя с непонятен за самата нея цинизъм. Ще дойде ден, когато Блейк Донован ще изпита нещо повече от неприязън към нея. Днес той не се държа враждебно, но беше на границата да го стори. Сара я хареса й ще е трудно да избягва детето, без да го огорчи. Меридит усещаше, че животът на малката не е бил щастлив. Не се държеше като разглежено дете, а при баща си и госпожа Джексън е само от ден-два. Недоумяваше защо, но не посмя да го попита. Сара й напомни за собственото й бедно детство. Без братя и сестри, с родители, които работеха от ранни зори и изкарваха прехраната си с пот на челото. Единствената й приятелка беше Бес, която живееше по-зле и от нея. Двете се сдружиха като деца, но пораснаха и останаха близки. Тъй че, когато Бес я покани да им погостува няколко седмици, тя охотно прие. Почивката бе добре дошла. Съзнателно не беше мислила за присъствието на Блейк в Джекс Корнър. Всъщност надяваше се да не го срещне. Много глупаво от нейна страна. Кинг и Елиза, Бес и Боби, всички го познават. С Кинг са добри приятели. Питаше се дали не смее да признае и на самата себе си, че копнее да го види отново? Да провери доколко са били основателни страховете й или пък са били само израз на несподелената й любов? Искаше да разбере дали при вида му отново ще почувства как краката й се подкосяват, а сърцето й спира да бие. Е, сега вече знаеше. Точно така и стана. И ако у нея съществуваше някакъв инстинкт за самосъхранение, трябваше да се държи далеч от него. Не биваше да рискува повторно да завладее сърцето й. Един път бе

достатъчно. Предостатъчно. Просто ще го отбягва, каза си, и всичко ще е наред.

Но надеждата ѝ да не го види повече се оказа напразна, защото Сара Джейн хареса Меридит и реши да накара баща си да я заведе на споменатото от Елиза празненство.

Блейк слушаше молбите ѝ със смесени чувства. Дъщеря му бе започнала да посвиква, макар да бе все така опърничава. Госпожа Джексън се справяше доста добре, но изчезваше в момента, в който Блейк се прибереше от работа, оставяйки го той да разговаря с малката си нацупена щерка. Блейк разбираше, че ситуацията изисква женски подход, но госпожа Джексън не беше нужната жена. Сара хареса Меридит, а му се стори, че и на Меридит ѝ допадна детето. Ако успее да я придума да се сприятели с малката, щеше да му бъде по-лесно. В противен случай не бе сигурен за развоя на отношенията между тримата. След като видя как Меридит все още се страхува от него, колко болезнено е за нея миналото, той не искаше да отваря старите рани и да ги посипва със сол. Но Сара непрекъснато настояваше да я заведе на гости, не го оставяше на мира и той недоумяваше как да постъпи.

— Обади се на Лиза! — Сара решително вирна към него нацупените си устнички. — Тя ми обеща да си играя с нейното момиченце. Искам да видя също и Меридит! Тя ме обича! — Изгледа го настойчиво и очите ѝ така заприличаха на неговите. — Ти не ме обичаш!

— Вече ти обясних — каза той с пресилено търпение, седнал върху ръба на бюрото. — С теб още не сме се опознали.

— Ти въобще не си стоиш вкъщи — въздъхна тя. — А госпожа Джексън също не ме обича.

— Тя не е свикнала с деца, Сара. Аз също. Виж какво, дребосъче. Ще се опитам да прекарвам повече време с теб. Но трябва да проумееш, че имам и работа. От мен зависят много хора.

— Хайде да се обадиш на Лиза — не преставаше тя. — Моля те! — добави.

Без да усети, той вече вдигаше телефона. Сара беше намерила начин да му влиза под кожата. Започваше да свиква с нейния глас, с шума от топуркащите ѝ сутрин крачета, със звуците на мултфилми и

детски предавания, разнасящи се от всекидневната. Може би с течение на времето двамата щяха да свикнат един с друг.

Блейк говори с Елиза и тя с удоволствие прие да изпълни молбата на Сара. Обеща да уреди посещението за следващия ден, тъй като беше събота и Блейк можеше да заведе детето у Бес. Но първо искаше да ѝ позвъни и да я предупреди, за да е сигурна, че няма други планове за деня.

Двамата седяха и чакаха да им се обади, след разговора си с Бес. Блейк се чудеше как ли ще се почувства Меридит, но явно тя нямаше нищо против, защото Елиза звънна след пет минути и каза, че Бес ще ги очаква към шест часа и кани Сара да прекара у тях целия следобед.

— Цял следобед? — възкликна Сара с грейнало лице. — Може ли да остана там целия следобед?

— Ще видим — отвърна уклончиво Блейк. — Защо не отидеш да си поиграеш?

— Нямам играчки — вдигна рамене Сара. — Имах мече, но то се загуби. Татко Бред не ми даде да го потърся, преди да ме доведат тук.

— Не го наричай повече така! — рече сърдито Блейк и очите му се присвиха. — Той не ти е баща! Аз съм ти баща!

Сара се ококори, а той се почувства неудобно.

— Може ли да викам на теб „татко“? — попита.

— Както искаш — отговори равнодушно, но бе необикновено развълнуван и дори очите му се насълзиха.

— Добре! — Тя отиде в кухнята да провери има ли още сладки.

Блейк се навъси. Мислеше за играчките. Едно дете на четири години сигурно би трябвало да има играчки. Ще попита Елиза. Тя положително знае с какво си играят малките момиченца.

На сутринта Сара се появи в трапезарията с новата си плисирана рокля. Блейк прехапа устни, за да не избухне в смях. Беше я облякла обратно и не бе успяла да я закопчее. На краката си имаше дантелени чорапки, ала единият бе жълт, а другият — розов. Като се прибави и несресаната и коса, приличаше на Пипи Дългото чорапче.

— Ела тук, дребосъче, и дай да ти облека роклята както трябва — повика я той.

Сара го изгледа враждебно.

— Тя си е както трябва — отвърна троснато.

— Не е! И не се карай с мен, детенце! — Той се изправи. — Виж колко съм по-голям от теб.

— Аз пък няма да те слушам!

— Ще ме слушаш и още как! Иначе...

— Какво иначе? — попита го предизвикателно.

— Иначе ще си останеш днес вкъщи!

Тя се нацупи и сведе глава. Той ѝ помогна да се преоблече, проклинайки копчетата, които се оказаха непосилна задача за големите му пръсти. Най-сетне се справи с тях и се качиха в стаята ѝ да потърсят еднакви чорапи. След това я среса, докато косата ѝ стана мека и лъскава. Когато беше готова, тя се извърна към него и го погледна безпомощно.

— Никога не съм играла с деца. Мама казваше, че я нервират.

Той не отвърна, но много добре си представи как е реагирала Нина при появата на някое дете.

— Ще мога ли да живея тук? — попита неочаквано Сара и в очите ѝ се прокрадна искрен страх. — Няма ли да ме изгониш?

Той преглътна, за да сподави едно доста солено проклетие.

— Не, няма да те изгоня — рече твърдо. — Ти си моя дъщеря.

— Ти не ме искаше, когато бях бебе — обвини го тя.

Той седна и ѝ заговори много сериозно, като на възрастен.

— Аз не знаех за теб. Нямах представа, че имам малко момиченце. Сега вече зная. Ти си Донован и твоето място е тук! При мен!

— Завинаги ли ще мога да живея тук?

— Поне докато пораснеш — увери я той. — Не се каниш да заплачеш, нали? — попита, защото очичките ѝ заблестяха.

Това свърши работа. Тя го погледна и гордо вирна брадичка.

— Аз никога не плача! Аз съм смела!

— Предполагам, че ти се е налагало да бъдеш — промърмори той мрачно и стана. — Е, хайде, ако ще ходим, да тръгваме! И да се държиш добре. Ще кажа на Бес да те нашляпа, ако не слушаш.

— Меридит няма да ѝ даде да ме бие — рече Сара. — Тя ми е приятелка. Ти имаш ли приятели?

— Един-двама — отговори, хвана я за ръка и я поведе.

— Те идват ли да играят с теб? — попита го сериозно Сара. — Може ли и с мен да си играят?

Блейк го напуши смях, като си представи как Кинг Ропър седи с кръстосани крака върху килима в гостната и облича дрешки на куклата.

— Не ми се вярва — отвърна. — Те са възрастни.

— О, вярно! Възрастните са много големи, за да си играят. Аз не искам да порасна! Искам да си имам кукла!

— Каква кукла?

— Хубава, с дълга златна коса и красиви дрехи. Ще мога да си говоря с нея. И плюшено мече — допълни тъжно. — Искам едно мече, същото като господин Дружко. Мъчно ми е за господин Дружко... Той спеше с мен. Когато съм самичка, ме е страх от тъмното.

— Да, зная — измърмори Блейк. Всяка вечер трябваше да помага на госпожа Джексън при слагането на Сара в леглото и след това да прогонва чудовищата, преди тя да заспи.

— В стаята ми живеят много чудовища — осведоми го тя. — Всяка нощ ще идваш да ги убиваш, нали?

— Досега вече съм се справил с няколко.

— Ти си много голям! — разгледаше го тя внимателно с широко отворени очи. — Сигурно тежиш милион кила!

— Не съвсем.

— Аз съм висока три метра — повдигна се Сара и започна да ходи на пръсти.

Казаха довиждане на госпожа Джексън и излязоха. Струваше му се съвсем естествено да я държи за ръката и да се усмихва на бърборенето ѝ. Имаше някаква магия в децата, дори в това трудно човече. Питаше се дали чувството за сигурност ще я поукроти. Едва ли. Радваше се, че тя притежава непреклонен дух и вътрешна сила, защото щяха да ѝ потриват, докато свикне да живее при него.

Къщата на Бес и Боби беше изящна тухлена постройка с раздвижена архитектура. Малко залесено пространство я отделяше от имението на Блейк. На дългата алея за коли вече стояха сивият линкълн на Елиза, червеното порше на Меридит и синият мерцедес, който караше Бес. Блейк паркира зад тях и помогна на Сара да слезе. Развълнувана и възбудена, тя мигом се озова пред вратата. Отвори им малко русо момиченце, почти на нейната възраст, и срамежливо поздрави.

— Сара, това е Даниел — появи се усмихната Елиза. — С нетърпение те очакваше да се запознаете. Здравей, Блейк! Хайде, влизайте.

Децата се запътиха към гостната с донесената от Даниел голяма кутия, пълна с играчки. Блейк свали широкополата си шапка. Той и Елиза се задържаха във вестибюла. Очите на Сара светеха като коледна елха и тя радостно възкликваше при вида на всяка от играчките на Даниел. Седнала на пода, ги вземаше една по една, разглеждаше ги от всички страни и уверяваше Даниел колко са красиви.

— Тя няма никакви играчки — мрачно обясни Блейк. — Понякога изглежда толкова зряла. Често не я разбирам.

— Да си родител изисква време — прекъсна го Елиза. — Не очаквай всичко да разбереш и научиш изведнъж.

— Не смятам, че изобщо съм научил нещо досега — призна той. Беше свъсил вежди и наблюдаваше дъщеря си. — Мислех, че тя ще изблъска Даниел и ще й грабне играчките. Не е от децата, с които лесно може да се справи човек.

— Тя е напласена — рече Елиза. — Но е добро дете. Виждаш как хубаво си играе и не създава неприятности.

— Засега — измърмори Блейк, очаквайки всеки момент дъщеря му да направи някоя беля. Изведнъж сърцето му се преобърна. По коридора се зададе Меридит. За миг тя се поколеба, после се приближи.

— Бес прави кафе — каза спокойно.

Беше облечена с бледозелена рокля, ясно очертаваща стегнатия ѝ бюст. Косата ѝ, свободно разпусната, се виеше на вълни по раменете. Изглеждаше необикновено млада и невинна и спомените отново завладяха Блейк.

— Ще останеш ли за кафето? — попита го Елиза.

— Да — съгласи се той. Не откъсваше поглед от Меридит.

Тя отмести очи и се запъти към гостната. Чувстваше се твърде неуверена и се боеше, че той ще забележи колко лесно може да я смути и обърка.

— Меридит! — Сара скочи сияеща, и се втурна в отворените ѝ обятия. Меридит я вдигна и топло я прегърна. — О, Меридит! Татко ме доведе при Дани и ще ми купи нов господин Дружко. И казва, че ще имам кукла! Той е най-добрият татко на света!

Блейк се вцепени, сякаш някой му бе пъхнал лед във врата. Беше вперил озадачен поглед в детето. Току-що за първи път го нарече „татко“ и нещо в него се преобърна. Изпълни го с особена топлина. Накара го да се почувства необходим и сякаш прогони самотата му.

— Чудесно, миличко — рече Меридит. Пусна малката долу и клекна до нея. Усмиваше се и пригладжаше назад непокорната ѝ коса. — Новата ти рокличка е много хубава.

— Да, наистина! — обади се и Даниел. Самата тя беше облечена като за игра, в поразмъкнати панталони и блузка, но не се подиграваше на Сара. Беше кротко и добродушно дете.

— Бях я облякла наопаки, но татко ми я оправи — обясняваше Сара на Меридит. — Ще останеш ли с нас? Може да си поиграем на кукли.

— Бих искала... — започна Меридит притеснено, защото Блейк не преставаше да я гледа. Безумно ѝ се щеше да си тръгне, да избяга от него. — Но трябва да отида до библиотеката и да потърся една книга.

— Мислех, че днес е почивен ден. — Бес тъкмо влизаше с кафето и бе чула последните ѝ думи. — Нали си тук да си починеш, а не да работиш?

— Зная — усмихна се Меридит. — Но не се чувствам спокойна, ако бездействам. Няма да се бавя.

— Мога да те закарам — предложи Блейк.

Тя пребледня и понечи да откаже, но Елиза и Бес се намесиха да я придумват, докато стана невъзможно да отхвърли предложението му. Идеше ѝ да заплаче. Сама с Блейк в колата му? За какво ще си говорят? Какво биха могли да си кажат, без да започнат пак някоя ужасна разправа? Миналото бе оставило твърде дълбоки следи в душата ѝ. Не искаше да рискува да чуе нови оскърбления. Ала ето, че допусна той да се разпорежда с нея. Вече беше невъзможно да се откаже от съвместното им пътуване до града. Какво ще правиш сега, Меридит, запита се тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Блейк усети безпокойството на Меридит по скованите ѝ движения, докато се настаняваше до него в колата. По-рано положително би подхвърлил някоя хаплива забележка, но времето, когато се стремеше да я засегне и уязви, беше безвъзвратно отминало.

— Сложи си предпазния колан — напомни ѝ, преди да потегли.

— О, да — отвърна тя разсеяно. — В моята кола обикновено не забравям — добави неловко, сякаш се оправдаваше.

Докато пътуваха, тя мълчаливо се взираше през прозореца в зелените поля и добитъка, разпръснат по ливадите. Равният хоризонт сякаш се намираще в безкрайността.

— Сара настоя да дойдем — обади се той. — Не се успокой, докато не позвъних на Елиза. Сара те харесва — рече и я изгледа с крайчеца на окото си.

— Аз също я харесвам — отвърна Меридит. — Тя е добро дете.

— „Добро“ едва ли е най-подходящата дума.

— Нима не виждаш какво се крие зад нейното непокорство? — извърна се към него Меридит. — Тя се страхува.

— Елиза ми каза същото. От какво се страхува? От мен ли?

— Не зная. Нямам никаква представа какво се е случило с нея, а и не е моя работа. — Меридит замълча за момент. — Няма вид на щастливо дете. Като видях как се възхищава от куклите на Даниел, почти съм сигурна, че не е имала играчка през живота си.

— Нищо не разбирам от деца, играчки и дрешки — процеди ядосано Блейк. — Боже мой! Та допреди няколко дни аз дори не знаех, че съм баща!

На Меридит ѝ се искаше да попита защо Нина е държала в тайна съществуването на Сара, но ѝ беше неудобно да постави толкова личен въпрос. Напомни си, че не трябва да проявява интерес към живота му.

Блейк вече го бе разбрал. Тя нито се поинтересува как е узнал за детето, нито имаше намерение да попита. Беше напрегнат и му се искаше да запали цигара, но само стисна по-здраво волана.

— Госпожа Джексън е една от най-големите ти почитателки — подхвърли той, за да смени темата.

— Така ли? Радвам се.

— Изглежда доходите ти са добри, ако се съди по поршетото.

Тя вдигна глава и се вгледа в изсечените черти на лицето му. Очите ѝ се спряха на дълбокия белег и споменът как се бе сдобил с него я накара смутено да сведе поглед.

— Живея добре — отговори му. — Много добре всъщност. И ако мислиш, че съм дошла да търся богат съпруг, сгрешил си! В пълна безопасност си, Блейк — добави студено.

Наложи му се здраво да стисне зъби, за да не изрече дошлото на езика му проклетие. Миналото бе мъртво, но тя имаше достатъчно основания да се рови в стари рани. Беше права. Ако той бе на нейно място, отмъщението му щеше да е доста по-жестоко.

— Не се лаская от мисълта, че си дошла заради мен, Меридит. — Изписалата се на лицето ѝ изненада не убягна от погледа му. Спря мерцедеса на паркинга пред библиотеката и изключи двигателя.

— Почакай! — спря я, когато тя понечи да слезе. — Нека поговорим.

— Нямаме какво да си кажем — рече тя студено.

— Твърде много сме се променили. Не желая да си спомням миналото и... — Изведнъж замълча, усетила, че все пак се е поддала на спомените.

— Зная — поде той. — Сигурно мислиш, че тогава в конюшната бях преднамерено груб с теб? А и после те оскърбих, нали?

Тя се изчерви и извърна очи.

— Да — отвърна едва чуто, напрегната от вълнение.

— Грубостта ми бе неволна — опита се да ѝ обясни той. — И съвсем не мислех и чувствах онова, което ти наговорих! — Блейк въздъхна. — Желаех те, Меридит! Желаех те с такава страст, че не можех да се владея. Съжалявам!

— Нищо не се е случило. Няма защо да се извиняваш — отвърна тя студено.

— Само защото вуйчо ми се появи навреме — каза мрачно Блейк, като не сваляше очи от нея. — Нямах представа колко мъчително ме е преследвал споменът през годините. А в деня, когато прочетоха завещанието, нарочно се държах грубо с теб, защото вината

ме разяждаше. Бях обещал на Нина да се ожения за нея, роднините ми подготвяха съдебни дела и като капак на всичко изведнъж проумях, че те желая до лудост!

— Не искам да говорим за това! — прошепна тя с болка и затвори очи. — Аз... Не мога да говоря за това.

— Мислех, че Нина ме обича — продължи той. — Поне тя така казваше и всичките ѝ действия като че ли го потвърждаваха. Въобразявах си, че ти се домогваш до парите ми, че за теб съм само трамплин, начин да се отървеш от бедността, в която си живяла цял живот... — Той млъкна и опита да улови погледа ѝ. — Така беше... До деня, в който адвокатът ми отвори очите защо вуйчо е настоявал да се ожения за теб. Не знаех, че си била влюбена в мен!

Лицето ѝ пребледня. Седеше безмълвна и вцепенена. Гордостта ѝ бе разкъсана на парчета, най-съкровената ѝ тайна — оголена пред него.

— Едва ли щеше да е от значение, ако бе научил по-рано. Нищо нямаше да се промени. Може би дори би го използвал, за да ме унижиш още повече. С Нина щяхте добре да се посмеете, ако знаехте.

Саркастичният ѝ тон го накара да се почувства още по-виновен. Меридит си бе изградила същата черупка, в която той бе прекарал по-голямата част от живота си. Тя го предпазваше от сближаване с хората, от възможността да го наранят дълбоко. Нина не успя да проникне през нея, но Меридит почти го бе сторила. Той я прогони от живота си съвсем навреме, защото не след дълго сърцето му щеше да попадне в нейна власт. Бе си дал сметка за това още преди пет години и направи всичко възможно да го предотврати. Сега виждаше последствията. Животът и на двамата се бе променил. Славата ѝ обаче едва ли заместваше липсата на семейство и деца. Нещо, което тя винаги бе желала — деца, за които да се грижи и съпруг, когото да обича и който да споделя любовта ѝ. Не можеше да отговори на обвиненията ѝ, без да издаде чувствата си, затова не се и опита.

— Никога не си била язвителна — беше единственото, което успя да изрече. — Ти беше кротка и срамежлива...

— Досадна и обикновена — допълни тя вместо него с ледена усмивка. — Все още притежавам всички тези качества. Но пиша книги, които се продават като топъл хляб, и имам своя малка свита от

верни читатели. Аз съм известна и богата. Тъй че сега е без значение, че не съм русокоса кукличка. Научих се да живея такава, каквата съм!

— Нима? — изгледа я той ехидно. — Научила си да се криеш от света, за да не бъдеш уязвима! Оттеглила си се от чувствата, от увлеченията. Дори днес се чудеше как да се отървеш от Сара! Проклетите си книжки можеше да прегледаш по всяко време! Но ти предпочиташ да не си там, където сме Сара и аз!

— Е, добре, може и така да е! — принуди се да признае тя. — Сара е приятно дете и аз много я харесвам. Но не ми се ще да те виждам, а още по-малко да бъда в една къща с теб! И на Марс не бих се чувствала достатъчно далече!

Блейк беше благодарен, че се е научил да запазва хладнокръвие и да не издава чувствата си. Така тя не разбра колко го нараниха думите ѝ. Меридит имаше причина да го избягва и ненавижда, но той не искаше помежду им да гори омраза.

— И Сара трябва да плати, задето не искаш да ме виждаш?

— Не стоварвай вината върху мен! Сара си има теб и госпожа Дже...

— Сара не харесва нито мен, нито госпожа Джексън! — прекъсна я той. — Тя харесва теб! По цял ден само за теб говори!

— Не мога... — отрони Меридит и се извърна настрана.

— Тя би могла да бъде наше дете — каза неочаквано Блейк. — Твое и мое. И точно това те разяжда отвътре, нали?

Меридит не повярва на ушите си. Не допускаше, че ще чуе подобни думи. Обърна се и го погледна с напирани очи в сълзи.

— Проклет да си!

— Прочетох го на лицето ти, когато днес наблюдаваше Сара — продължи той безмилостно. — Страхът от мен ли те спира... Боиш се да признаеш, че Сара твърде болезнено ти напомня за това, към което се стремеше, но не можа да имаш?

Тя извика, сякаш я беше ударил. Блъсна вратата и изскочи навън. Тичешком влезе в библиотеката. Спря във фоайето, за да дойде на себе си. Добре, че наоколо нямаше никой. Изтри сълзите си. Блейк е прав, мина ѝ през ум. Избягвам Сара Джейн заради болката, която детето ми причинява. Но истината с нищо не ѝ помогна. Дори влоши нещата, защото Блейк бе твърде проникателен и бе отгатнал мислите ѝ.

Меридит влезе в читалнята. Имаше намерение да прегледа някои материали за историята на югозападните щати. Чудеше се как ще се прибере без кола. Блейк без съмнение няма да я чака. Ще се наложи да позвъни на Елиза или на Бес.

Един час по-късно, вече поуспокоена, тя прибра тетрадката със записките в чантата си, върна книгите на рафта и излезе да потърси телефон. Блейк стоеше навън, облегнат на стената, и чакаше.

— Готова ли си да тръгваме? — попита спокойно, сякаш нищо не се бе случило.

— Мислех, че си заминал — спря тя, озадачена.

— Днес е събота — вдигна рамене той. — Обикновено не работя в събота, освен ако не ми се наложи. — Присви очи и я погледна внимателно. — Всичко наред ли е? — добави тихо. Тя само кимна, без да го поглежда. — Няма да се повтори, Меридит! — увери я чистосърдечно. — Не исках да те разстроя. Да тръгваме!

Тя седна сковано до него. Страхуваше се да не започна пак, въпреки обещанието си. Винаги се бе заяждал с нея. Но той пусна радиото и го остави да свири, докато пристигнаха.

— Няма защо да се безпокоиш — каза ѝ нехайно, преди тя да слезе от колата. — Няма да те принуждавам да се сближиш със Сара. Аз нося отговорността за нея, не ти.

И това бе всичко. Меридит се отправи към къщата, а той се уговори с Бес в колко часа да вземе Сара и си тръгна.

По пътя към къщи размисляше и се чудеше как да постъпи. Не очакваше Меридит да реагира така на думите му. Стреля напосоки, а се оказа, че е улучил точно в целта. Сара наистина я притеснява. Напомня ѝ за огорченията в миналото. И Меридит е решила на всяка цена да се държи на разстояние от детето. И двете щяха да загубят. Меридит бе станала студена и затворена. А би могла да се възползва от магията на детското очарование и отново да открие светлината на деня. На Сара пък ще ѝ е от полза да почувства ласката на жена. Но това няма да стане и по-добре да не се заблуждава. Напразно се бе надявал, че детето ще му помогне отново да се сближи с Меридит. Тя не иска дори да го види. Ненавижда го.

Блейк се прибра и се заключи в кабинета. Захвана се с работа, насилвайки се да не мисли за Меридит. Нямахте кого да обвинява

освен себе си. Само времето ще покаже дали Меридит някога ще му прости...

Късно същия следобед Меридит седеше с Бес и Елиза, загледана в играта на малките момиченца.

— Нали е копие на Блейк? — кимна Елиза към Сара. — Представям си колко ще му е трудно сам да отгледа детето.

— Трябва да се ожени отново — съгласи се Бес.

— Е, достатъчно е богат, за да си намери съпруга — отбеляза Меридит с хладно равнодушие.

— Още една като Нина ще го довърши — рече Елиза. — А си мисля и за Сара. Тя има нужда от нежност, а не да я подхвърлят насамнатам. Прилича на дете, лишено от истинска обич.

— Едва ли ще я дочака от Блейк — отсъди Меридит. — Той не е способен да обича.

Елиза я изгледа с любопитство.

— Не е чудно, като се има предвид досегашния му живот. Той също никога не е бил обичан. Вуйчо му се вълнуваше единствено от имота и корпорацията. Блейк се чувстваше като чужд. Той не знае какво е любов. Може би Сара ще му помогне да открие обичта. Има някаква странна нежност у нея, особено когато разговаря с баща си. А забелязахте ли, че не проявява никакъв егоизъм? — добави Елиза. — Не се скара с Дани, нито се опита да ѝ отнеме играчките или да ги счупи.

— Да, забелязах — призна Меридит. Наблюдаваше детето, което толкова приличаше на Блейк и почти с нищо не напомняше майка си — русокосата хубавица Нина. Сърцето ѝ се свиваше от болка при вида на момиченцето, което можеше да бъде нейно. Само ако Блейк я обичаше! Тъжно се усмихна. О, само ако я обичаше! Сара като че ли почувства внимателния поглед, защото стана и приближи до Меридит с любопитно вперени в нея очички.

— Можеш ли да напишеш книга за едно малко момиченце, което си има татко и майка и те много го обичат? — попита я. — Да си има също красиво пони и много кукли, като Дани?

Меридит нежно погали тъмнокосата главица.

— Сигурно мога — каза с пресилена усмивка.

— Аз много те харесвам, Мери! — засия Сара и се върна при Даниел, а Меридит я проследи с неясен копнеж.

— Мери, ще наглеждаш ли децата, докато прескочим с Елиза до магазина? — попита Бес и заговорнически намигна на Елиза. — Искаме да им купим сладолед.

— Разбира се — съгласи се Меридит.

— Ще се върнем веднага — обеща Бес. — Ти искаш ли сладолед?

— Да, моля те. Шоколадов — засмя се Меридит.

— И аз искам шоколадов! — помоли Сара. — Голям!

— Аз искам ванилов — обади се Даниел.

— Ама че лакомници! — поклати глава Бес. — Тъй да бъде. Шоколадов и ванилов. След минутка сме тук!

Естествено, забавиха се близо час. Когато се върнаха, завариха Меридит, седнала на килима заедно с децата, да облича една от куклите. Сара се бе притиснала към нея и обичайният нацупен израз бе изчезнал. Смееше се и изглеждаше щастлива.

След около час Елиза неохотно се надигна и каза, че двете с Даниел трябва да се прибират.

— Изобщо не ми се тръгва, но Кинг е поканил един от своите съдружници на вечеря. А преди да пристигнат, трябва да изкъпя Даниел и да я сложа да спи — обясни тя. — Но смятам, че това няма да е последното ни събиране, нали?

— Трябва да си ходиш ли, Дани? — попита тъжно Сара. — Искам да дойдеш при мен, да живеем заедно и да сме сестри!

— И аз искам — откликна Даниел.

— Много ми харесват куклите ти! Сигурно твоите майка и татко много те обичат!

— Твоят татко също те обича, Сара — каза нежно Меридит и я хвана за ръцете. — Той просто не знае, че искаш играчки. Ще ти купи и ще си имаш свои.

— Вярно ли? — ококори се Сара.

— Вярно — отвърна Меридит, надявайки се да е права.

Този Блейк, когото познаваше в миналото, не би се развълнувал от нуждите на едно дете. Но човекът, когото зърна днес, бе твърде различен и трудно се вместише в предишната ѝ представа за него.

— Така е — потвърди Бес и се усмихна на Сара. — Татко ти е много добър човек и ние всички го харесваме. Нали, Меридит?

— Разбира се! — стрелна я с поглед Меридит. — Той е истински принц!

Сара повтори думите ѝ пред баща си, докато вечеряха. Когато отиде да я вземе, колата на Меридит я нямаше. Замислен, той разсеяно слушаше какво му говори Сара по пътя. Разказваше му колко хубаво е прекарала и как си е играла на кукли с Меридит.

Като пристигнаха и седнаха да вечерят, той опита да прогони мрачните си мисли и да ѝ обърне внимание. И изведнъж до съзнанието му бавно достигна смисълът на казаното.

— Какво е правила Меридит? — попита.

— Игра с мен на кукли! И каза, че ти си принц! Това значи ли, че си бил жабок, татко? — реши да стигне до истината Сара. — Защото принцесата целува жабока и той се превръща в принц. Мама ли те целуна?

— Така се случи... И освен това не съм бил жабок! Значи Меридит игра на кукли с теб? — повтори той, чувствайки как го залива някаква вътрешна топлина.

— Ами, да! — въздъхна Сара. — Много харесвам Меридит. Искам тя да ми е майка! Не може ли да живее при нас?

— Не — отговори кратко. Нямаше как да ѝ обясни. — А сега отивай да се приготвиш за лягане!

— Но татко... — изхленчи тя.

— Хайде! Без разпавии!

— Добре де... — възропта Сара, но тръгна.

Той я проследи с поглед, подсмиввайки се. Опърничава беше, но вече започваше да го слуша.

В неделя Блейк остана вкъщи и реши да заведе Сара Джейн да погледа конете. В специално заграденото място един от хората му, стар опитен каубой на име Маноло, обзядваше красив жребец, като бавно и внимателно го привикваше към седлото.

Блейк смяташе, че Маноло отделя твърде много време за обзядването, особено при ежегодния им подбор напролет. Според него животните трябваше да чувстват здравата ръка на човека. Но въпреки препирните с работодателя си, Маноло имаше свой подход към животните. „В никакъв случай, казваше той на Блейк, не трябва да се

измъчва животното“. И ако не харесва начина му на работа, нека да го уволни. Блейк повече не отвори дума за това. Обяздените от Маноло коне винаги бяха най-кротки и най-послушни.

Но сега жребецът му създаваше доста неприятности. Изправяше се на задните крака, риташе и се мятеше. Блейк се улиса в гледката и не видя, че Сара изтърва бялата дантелена кърпичка, подарък от Меридит. Вятърът я духна в заграденото. Момиченцето бързо се покатери, прехвърли се през оградата и хукна да я хване. Точно в този миг конят се отскубна от ръцете на Маноло и се понесе с пръхтене право към нея. Блейк я забеляза и премига, не вярвайки на очите си. Мигом се озова от другата страна, почти едновременно с вика на Маноло. Замръзнала на място, Сара държеше кърпичката и онемяла гледаше приближаващият се кон. Блейк я сграбчи, бързо я прехвърли през оградата и с един скок я последва. Благодарни на Бога, че имаше сили за подобна акробатика, която предотврати фаталното нещастие.

Сара Джейн здраво обви ръце около врата му и се разплака неудържимо.

Той я прегърна и затвори очи... Тръпки го побиха. Само няколко секунди да се беше забавил и... Сара щеше да се превърне в трагичен спомен. Самата мисъл бе непоносима. Още по-лошо. Тя възкреси старата картина на друго произшествие с полудив кон. Той докосна белега, разсичащ бузата му. Колко години бяха минали оттогава? Спаси Меридит точно както сега Сара. Беше много отдавна. Изживяният току-що страх и нахлулите нежелани спомени го накараха да избухне. Пусна Сара на земята и очите му яростно засвяткаха.

— Защо трябваше да влизаш там? — развика се той. — Имаш ли ум в главата, Сара?

Тя го зяпна, сякаш я беше ударил. Долната ѝ устничка се разтрепери.

— Исках само... да си взема... кърпичката, татко — изхлипа. — Ето — показва му, стискайки я в ръчичка. — Хубавата кърпичка, дето Меридит ми подари...

— Следващия път, когато си при конете, ще стоиш отвън заграденото! — раздруса я той за раменете. — Ясно ли ти е? — кресна ѝ така, че малкото телце се разтърси от ридания. — Можеше да те убие!

— Из... извинявай... — заекна тя. — Аз... няма... няма вече.

— Точно така! А сега се прибирай къщи!

Детето отново избухна в ридания.

— Ти ме мразиш... — хлипаше жално. — Зная, че ме мразиш! Ти ми се караш... Ти си лош и грозен и аз... не те обичам!

— Аз също не те обичам в момента! — отсече той, като я гледаше навъсено и строго, а краката му още трепереха от напрежение и уплаха. — Хайде, тръгвай!

— Ти си лош татко! — извика тя, обърна се и затича с все сили към къщи.

Той вбесен гледаше след нея.

— С нея всичко наред ли е, шефе? — попита Маноло през оградата. — Боже Господи, стана толкова бързо! Дори не я зърнах кога прескочи!

— Нито пък аз — отвърна Блейк. — По дяволите! Още малко и щеше да е твърде късно! — От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Не исках да съм толкова строг с нея, но тя трябва да разбере, че животните са опасни. Исках наистина добре да го запомни.

— Ще го запомни — каза мрачно Маноло и се отдалечи, преди шефът да е забелязал израза на лицето му. — Горкото хлапе! — промърмори. — Нуждаеше се от прегръдка, а не от крясъци.

Няколко минути по-късно Блейк се прибра къщи и потърси Сара, но тя не се виждаше никъде. Госпожа Джексън я бе чула да влиза, но не я беше видяла. Той провери в стаята, но и там я нямаше. После си спомни, че му разказваше как са я заключвали в килера, когато не е слушала. Отвори със замах вратата на дрешника и я видя — със зачервено от плач лице, тя ридаше горчиво и изглеждаше нещастна и изоставена.

— Излез оттам! — изсумтя той.

— Мразя те!

— Не искам да ти се случи нищо лошо — опита се да ѝ обясни. — Конят можеше много зле да те нарани.

— Ти ми се скара! — Тя допря пращната дантелена кърпичка до зачервените си очи.

— Ти ме изплаши! — Блейк се намръщи. — Мислех, че няма да успея да те измъкна навреме!

— Не искаше да се нараня ли? — подсмъркна тя и се размърда.

— Разбира се! — отвърна ѝ троснато и в очите му блеснаха зелени пламъчета.

— Ти пак ми викаш — нацупи се тя.

— Е, да. — Той пое дълбоко въздух. — Такъв съм си открай време и няма да се променя! Ще трябва просто да свикнеш с характера ми! Я си представи, че ти трябваше да се вмъкваш вътре при този ритащ див кон и да ме спасяваш?

— Всички само ми се карат — рече Сара печално. — Не защото ще се ударя. Те не ме обичат!

— Аз те обичам. Затова ти се карам — каза ѝ меко.

— Наистина ли? Вярно ли? — усмихна се тя през сълзи.

— Вярно и наистина. Хайде, излез оттам!

— Ще ме напляскаш ли?

— Не.

— Няма повече да правя така!

— Добре! — Той я хвана за ръка и я поведе надолу по стълбите.

Като узна за случилото се, госпожа Джексън онемя, отиде в кухнята и донесе пресен кокосов сладкиш. Наля ѝ сок и дори се усмихна. Сара изтри очите си и също плахо се усмихна.

В понеделник на обяд Блейк излезе от кантората си и отиде в магазина за играчки. Накупи много, както и цял куп други неща за малки момиченца и ги отнесе вкъщи. Не разбираше съвсем защо го прави. Може би от облекчение, че нищо не ѝ се случи в неделя или пък от чувство на вина, че се е държал лошо с нея.

Тя седна в дневната с новите си приятели, между които имаше и огромен плюшен мечок. Начинът, по който се отнасяше с играчките, можеше да трогне всекиго. Гушна мечока, после прегърна и Блейк. Жестът го зарадва и смути.

— Ти си най-добрият татко на света! — рече му Сара и се разплака. — Имам си вече нов господин Дружко — избърса сълзите си тя — и той ще ти помага да се биеш с чудовищата.

— Ще го имам предвид. — Блейк бързо излезе от стаята. Бе развълнуван много повече, отколкото искаше да признае.

По пътя за кантората той си спомни разказа ѝ за играта на кукли с Меридит. Беше учудващо, като се има предвид стремежа на Меридит

да се държи далеч от детето. А може би е сгрешил?

Спомни си и още нещо. Допирът на меките невинни устни на Меридит. Там, в конюшните... Почудата в очите ѝ. И как после той не можа да се овладее и превърна чудото в уплаха. Мисълта, че тя го е обичала му беше непоносимо тежка. Той и Сара най-сетне се бяха сближили. Но тя се нуждае не само от баща. Има нужда от майка. От някой, който да ѝ чете приказки, да си играе с нея. Някой като Меридит. Странна топлина изпълни душата му, представяйки си именно нея в тази роля. Меридит и дъщеря му... Може би с времето ще забрави миналото и ще започне да гледа напред. Може би дори отново ще се влюби в него. Тялото му трескаво реагира на тази мисъл, но съзнанието му почти толкова бързо я отхвърли. Той не иска любовта ѝ. Чувстваше се виновен за начина, по който се бе отнесъл с нея. Все още я желаше, но отдавна бе забравил значението на думата „любов“. Тя му причиняваше твърде голяма болка. Да се сближи с Меридит е рисковано. Тя има всички основания да си разчисти сметките с него.

Блейк се намръщи. Дали тя все още иска да си отмъсти? Ами ако той надмогне себе си и признае истината за грубото си държане? Не защото има нужда от нея, убеждаваше той себе си, а само защото Сара я харесва и се нуждае от нея. Ала Меридит едва ли ще стъпи в къщата му. Нито ще допусне Сара или него близо до себе си. Това е голямото препятствие. Как, чудеше се, би могъл да го преодолее?

Мисълта го измъчваше два дни и той все не намираше решение. Тогава му се наложи да замине за един ден в Далас и съдбата се оказа благосклонна към него.

Докато Блейк отсъстваше, на госпожа Джексън ѝ позвъниха от Уичита, щат Канзас, където живееше единствената ѝ сестра. Тя бе получила сърдечен пристъп и госпожа Джексън трябваше да замине, за да се грижи за нея. Но кого да остави при Сара? Не можеше да вземе детето със себе си. Обади се на Елиза, но цялото семейство бе извън града. Бес не бе в състояние да се справи с непокорното хлапе. В Джекс Корнър имаше само един човек, който би пожелал да опита. Без колебание госпожа Джексън вдигна телефона и позвъни на Меридит Калхоун.

ПЕТА ГЛАВА

Когато влезе, Меридит завари Сара Джейн да подскача и танцува от радост. Детето се затича към нея с протегнати ръчички и тя нежно го притисна до себе си. Майчиният инстинкт, който дълго време бе потискала, се пробуди и я изпълни с топлина.

— И отсега да се разберем, млада госпожице! Няма да създаваш неприятности на Меридит! — предупреди госпожа Джексън. — Мери, ето телефонния номер на сестра ми. Аз ще се обадя веднага щом разбере какво е състоянието ѝ. Дано господин Блейк няма нищо против заминаването ми.

— Разбира се, че няма да има нищо против. Съжалявам за случилото се със сестра ти, но съм сигурна, че ще се оправи.

— Е, всички се надяваме — опита да се усмихне госпожа Джексън. — Таксито пристигна. Ще се върна колкото може по-скоро!

— Довиждане, госпожа Джексън! — извика Сара.

— Довиждане, Сара. Ще ми липсваш. Още веднъж ти благодаря, Мери!

— Няма защо. Всичко е наред.

— Сега ще поиграем на кукли, нали, Мери? — възкликна ентузиазирано Сара. Хвана я за ръка и я поведе към всекидневната. — Виж какво ми купи татко!

Меридит бе приятно изненадана от разнообразните играчки, които бяха наредени в кръг около огромен кафяв мечок, на чиято глава смехотворно се кипреше една от широкополите шапки на Блейк.

— Сега той ще ми е татко. — Сара посочи мечока. — Докато моят си дойде. Казва се господин Дружко. Старият ми се загуби и затова татко ми купи нов.

Меридит седна на дивана и усмихнато прие парада на новите играчки, които Сара ѝ представяше една по една.

— Аз изпуснах хубавата кърпичка, която ти ми даде, вътре в заграденото — разказваше възбудено детето. — И един голям кон за малко да ме стъпче! Обаче татко ме спаси! Той ми се скара и аз се

разплаках. И се скрих в килера, ама той ме намери. Каза ми никога, съвсем никога да не правя така, защото ме обича! — Тя се засмя. — А после отиде в магазина и ми купи ей тези всичките играчки.

Меридит усети как тръпки я побиха от така невинно предадената история. Представи си какъв ужас е изживял Блейк. Добре помнеше деня, когато той я спаси от полудивия кон. Инцидентът със Сара сигурно е оживил спомена за онази случка.

— Моят татко много се ядосва, Мери! — рече Сара.

Да, Меридит добре познаваше характера му. Много лесно се разпалваше, но трудности, опасности и всякакъв вид заплахи просто го възпламеняваха. Представи си как се е стреснала Сара от избухването му. Очевидно с играчките е искал да си купи опрощение. В следващия миг се упрекна за мисълта си. Блейк може да бъде и неочаквано мил. Само изглежда студен и затворен. Питаше се дали Нина изобщо е успяла да го разбере по време на краткия им брак. Едва ли!

Тя седна на пода до Сара. Играха на кукли и си приказваха, докато стана време за лягане. Меридит ѝ помогна да се приготи, сложи я в леглото, оправи завивките и я накара да каже молитвата.

— Защо трябва да казвам молитва? — попита Сара.

— За да благодариш на Господ за всички хубави неща, които прави за нас — усмихна се Меридит.

— Татко говори на Господ през цялото време — каза Сара. — Особено когато обръщам всичко наопаки или пък се ударя...

— Нямах това предвид, миличко — Меридит с усилие остана сериозна. — Сега стой мирно и може да поговорим.

— Добре, Мери! — Сара намести тъмнокосата си главица върху възглавницата. — Мери, ти обичаш ли ме?

Меридит трепна. Можеше да бъде нейно дете. Усмихна се тъжно и нежно я погали.

— Да, много те обичам, Сара Джейн Донован.

— И аз те обичам!

Меридит се наведе и целуна сияещото ѝ лице.

— Искаш ли да ти прочета приказка? Имаш ли книжки?

— Не! Татко не ми купи — помръкна Сара.

— Е, няма нищо. Ще си спомня някоя.

Седна на леглото и започна да разказва. Преправяше гласа си за различните герои, а Сара се заливаше от смях. Бяха по средата на

„Трите мечета“, когато Сара се надигна и седна в леглото.

— Татко! — извика радостно.

Меридит се обърна и го видя на прага. Беше облечен в сив официален костюм. Усети, че лицето ѝ пламва, а сърцето ѝ лудо заби. Той я изгледа с любопитство.

— Нося ти подарък от Далас, Сара — рече той и ѝ подаде нещо.

— Ах, колко е хубаво, татко! — Детето въртеше на всички страни жълтото пате.

— Къде е Ейми? — обърна се той към Меридит с хладна усмивка.

Тя му обясни и добави, че госпожа Джексън е обещала да се обади веднага щом разбере какво е състоянието на сестра ѝ.

— Не можа да открие Елиза и Бес, затова повика мен.

— Беше ни много весело, татко! — възкликна Сара. — Ние с Мери играхме заедно на кукли и гледахме телевизия!

— Благодаря ти — каза Блейк, но цялата му поза излъчваше враждебност.

От няколко дни не можеше нищо да подхване. Тази влудяваща го жена не му излизаше от ума. И ето, сега седи тук, студена като айсберг, докато тялото му се напряга като струна само при вида ѝ.

— Няма за какво — стана Меридит. Стараеше се да не го поглежда. — Лека нощ, Сара — каза и нервно прокара ръка през разпуснатата си коса, отмятайки назад разпилените кичури.

— Лека нощ, Мери. Ще дойдеш ли пак?

— Когато мога, миличко — отвърна разсеяно, без да забележи какво въздействие оказа на Блейк гальовното обръщение към детето. — Приятни сънища!

— Хайде, заспивай, млада госпожице! — нареди Блейк.

— Татко, ами чудовищата? — жално изхленчи Сара.

Блейк спря нерешително. Само това липсва! Няма намерение да се сражава с чудовища, да ги извлича изпод кревата и измъква от дрешника пред очите на Меридит. На Сара спектакълът ѝ харесваше, а и той свикна да я забавлява, ала един мъж трябва да си има своите тайни. Блейк се изкашля.

— След като изпратя Меридит до колата. Съгласна ли си?

— Добре, татко! — Обещанието успокои Сара и тя се усмихна. — Той всяка нощ убива чудовищата, за да не ме изядат! — обясни на

Меридит. — Той е много смел и тежи милион кила!

Меридит погледна Блейк и лицето ѝ почервения от напразното усилие да сподави смеха си. Свирепият му поглед я накара да изхвърчи от стаята. Той я настигна долу във всекидневната и излезе да я изпрати.

— Съжалявам, че Ейми те е натоварила с грижите за Сара — каза сухо.

— Не ми беше в тежест.

— Ти обаче не искаше да идваш тук, дори ако мен ме няма — напомни ѝ. — Тази къща вече не те интересува, нали?

— Вече не. Навява ми мъчителни спомени — отговори му и тръгна.

— Къде е колата ти? — последва я той.

— Дойдох пеша. Вечерта е приятна, а и не е далече.

Блейк се извисяваше до нея и изглеждаше невероятно внушителен с костюма и широкополата шапка. Той май никога не се усмихва, помисли тя, вглеждайки се в суровите му черти.

— Ако преценяваш дали съм красив, по-добре се откажи! Не съм! — Той изкриви устни в подигравателна усмивка. — Белегът още повече влошава нещата... — Дългата бяла резка прекосяваше цялата му буза от скулата до челюстта.

— Не съм забравила откъде го имаш — каза тя тихо.

— Не искам да говорим за това — навъси се той.

— Зная — въздъхна Меридит и не си даваше сметка, че продължава да се взира съвсем неравнодушно в загорялото му лице. — Но за мен ти винаги си бил красив, независимо от белега или каквото и да е било — отрони и се извърна. Заля я вълна от спомени. — Лека нощ... Блейк!

Той я задържа за раменете и я обърна към себе си. От светложълтата блуза без ръкави, която носеше върху джинсите, кожата ѝ изглеждаше по-матова.

Той поохлаби малко ръцете си, но не я пусна.

— Аз нямах предвид... Не исках... — Рязко си пое дъх. — Не смятам, че ти някога ще преодолееш страха, който съм ти вдъхнал. Така ли е?

Очите ѝ бяха широко отворени, а тялото напрегнато и сковано.

— Това беше първата ми интимна близост — прошепна тя и се изчерви. — А ти я превърна... Ти беше много груб!

— Помня... — Гордостта му се възпротиви да ѝ каже истината. А така му се искаше да ѝ обясни причината за грубостта си.

— Както сам каза, беше доста отдавна — добави тя и опита да се освободи от ръцете му.

— Не чак толкова отдавна. Пет години. Меридит — потърси очите ѝ, — ти сигурно си излизала с други мъже? Несъмнено някои са успели да те впечатлят?

— Не им вярвах — отвърна тя с горчивина.

— Повечето мъже не са грубияни като мен — отбеляза студено Блейк. Дишаше тежко. Чувстваше се нервен и неспокоен.

— Повечето не са така мъжествени като теб — промълви тя и притвори очи. Забравени усещания пълзяха по гърба ѝ — сладки и мъчителни.

Самолюбието му бе поласкано. Нима го намира мъжествен и привлекателен? Или това е отзвук от миналото, от любовта ѝ, която той уби?

Привлече я към себе си и нежно я прегърна през раменете. Тялото му не се допираше до нея. Не искаше тя да усети обзелата го възбуда.

— Не съм станал по-нежен, Меридит — каза ѝ разчувствано. — Ала ще се постарая да не те изплаша.

Тя понечи да възрази, но Блейк я спря с целувка. Дланите му обхванаха лицето ѝ. Тялото ѝ се напрегна, но само за миг. Вкусът на устните му я замая. Отпусна се, оставяйки се на желанието му.

Той изстена. Хапеше устните ѝ, воден повече от инстинкт, отколкото от опит. Ръцете му се плъзнаха и обхванаха тялото ѝ. Привлече я към себе си и силно я притисна. Усети как тя внезапно се стегна и я пусна. Очите му блестяха. Дишаше на пресекулки.

— Не трябваше да го правя — рече навъсено. — Не исках да разбереш колко съм възбуден.

Признанието му я порази повече, отколкото докосването, но се опита да прикрие смущението си. Отстъпи назад, вложила пръсти върху устните си. Да, беше прекрасно. Точно като преди пет години в конюшната, когато я целуваше пламенно, а тялото ѝ мъчително тръпнеше от ласките му.

— Трябва да се прибирам — каза неуверено.

— Само минутка още! — Той я хвана за ръка и я придърпа към светлината, идваща от прозорците на долния етаж. Взря се в очите ѝ. Видя уплаха, примесена с тлеещо желание, придало чувствена нежност на устните ѝ.

— Какво правиш? — прошепна тя дрезгаво.

— Още ли се боиш от мен? — попита с горчивина.

— Съжалявам — сведе поглед тя. — Нищо не мога да направя.

— Нито пък аз! — рече Блейк и я пусна. — Не ме бива много в любовните тънкости, ако искаш да знаеш истината! — добави.

Беше вярно. Нина го бе научила на някои неща, ала не скриваше безразличието си към него. Хладно и равнодушно откликваше на желанието му. Не знаеше, че му е за първи път, но виждаше неопитността му. А към края на тяхната връзка открито му се подиграваше. Това бе едно от нещата, които мразеше да си спомня. По-добре Меридит да го смята за грубиян, отколкото да разбере, че е непохватен.

Тя го гледаше, озадачена от признанието. Винаги го бе смятала за доста опитен. Ако наистина не е, това би обяснило много неща. Малко по малко започна да разбира необузданата му гордост. Приблужи се и леко докосна ръкава му. Той трепна, сякаш безличният жест го жегна.

— Всичко е наред, Блейк — каза колебливо.

— С жените съм твърде непохватен — заяви той неочаквано.

У Меридит се надигна вълна от нежност при това простичко признание. Никога не ѝ се бе струвал по-достъпен. Част от съществуването ѝ беше нащрек, но така ѝ се искаше поне веднъж да бъде отстъпчива, да не се съпротивлява! Повдигна се на пръсти, обвини ръце около врата му и се притисна към него. Почувства как той се напрегна и понечи да се отдръпне.

— Не! — прошепна Блейк дрезгаво и я задържа. — Продължавай! Направи всичко, каквото искаш!

Меридит се поколеба. Тя също не беше изкусна в любовта. Познаваше само мимолетните целувки. Докосна нерешително твърдите му устни. Усети парещия му дъх. Зарови пръсти в косата му, а после ги плъзна надолу. Устните ѝ нежно докоснаха неговите.

— Така не те усещам — прошепна той задъхано. Обхвана с ръце бедрата ѝ — интимен жест, на който тя би трябвало да се възпротиви,

но нямаше сили да го стори. — Целуни ме! — настояваше Блейк.

— Не още... — промълви тя. Зъбите ѝ нежно хапеха устните му, докато почувства тръпките, разтърсили тялото му.

— Меридит! — изстена той и ръцете му я стиснаха до болка.

— Добре! — Тя леко плъзна език и разтвори устните му. Това му подейства като удар от ток и той извика. Меридит изпита гордост и задоволство, че е в състояние тъй лесно да го възбуди. — Блейк... — промълви тихо и затвори очи, отпусчайки се в ръцете му. Изведнъж усети, че гърбът ѝ е подпрян на стена, а тялото му е плътно притиснато към нейното. Вече чувстваше силата на възбудата му, но не се изплаши. Той беше внимателен и нежен. Ръцете му бавно се плъзнаха по бедрата ѝ:

— Сигурно отново те плаша? — попита той прегракнало. — Сега виждаш какво искам и не съм в състояние да се сдържа.

— Не ми е неприятно — призна тя. — Освен това този път аз започнах.

— Вярно е — сведе глава и намери отново устните ѝ. — Приятно ли ти е, Меридит? — прошепна.

— Да — едва промълви тя в чувствен унес. Ръцете ѝ се спряха на ризата му и тя почувства стегнатите мускули на гърдите му.

— Искам да почувствам ръцете ти върху кожата си — изстена той. — Но милувката ти може да се окаже искра в барутен склад. Вътре, само на няколко крачки отук, има голям удобен диван.

Предложението беше повече от изкусително. Тялото ѝ гореше в трескаво желание и нямаше нито една причина, за да откаже. Освен гордостта, която не можеше да се примири с положението, че той желае само тялото ѝ.

— Не мога да спя с теб — отвърна отчаяно и склони глава на гърдите му. — Блейк, стига... — изстена. — Ще полудея!

— Аз също! — Той рязко се отдръпна от нея. Очите му бяха потъмнели. — Ти ме желаеш — каза бавно, сякаш едва сега го проумяваше.

— Не разбирам какво искаш от мен — изчерви се тя.

— Сара се нуждае от грижите на жена — обясни Блейк лаконично.

— Това не е причина да ме любиш.

— Не, наистина не е... — въздъхна той дълбоко и впери поглед в ширналата се равнина. Около къщата растяха единствените дървета. Оттатък се простираше гола земя, осеяна тук-там с някой храст и хилави върби край поточето, но иначе плоска и пуста чак до хоризонта.

— Тогава защо, Блейк? — настоя тя. Трябваше да знае какво цели той.

— Знаеш ли какво е страст, Меридит? — обади се той след минута.

— Да, струва ми се...

— Е, това е, което изпитвам към теб. Влудяваща страст! — повтори и жадно плъзна поглед по тялото ѝ. — Сам не зная защо. Не си сластолюбива. Но ти ме възбуждаш както никоя друга жена. Към Нина никога не съм изпитвал същото. След като тя ме напусна, нямаше друга жена в живота ми... — Той се изсмя студено. — Не можем. Не желяех друга, освен теб!

Меридит не знаеше дали е още жива. Признанието я обезсили, остави я без дъх. Погледна го безпомощно.

— Ти... не си ме виждал пет години — пророни, като се опитваше да осмисли чутото.

— Виждам те всяка нощ — изрече той с усилие. — Веднага щом затворя очи. Господи! Нима не помниш какво се случи тогава в конюшнята? Аз... Аз те разсъблякох... — Той затвори очи, не забелязваше пламналото ѝ лице, нито треперещото ѝ тяло.

— Гледах те и те галех. Докоснах с устни тялото ти... — Блейк с мъка вдигна клепачи. — Оттогава всяка проклета нощ те виждам в леглото си! Желая те до лудост!

Тя не можеше да повярва на ушите си. Не е възможно, каза си, един мъж да изпитва такова диво желание. Още повече, когато няма други чувства към жената. Но при Блейк е различно. Както каза Елиза, той никога не е бил обичан и затова не знае какво е любов. Желание чувстват всички мъже. Не е нужно да обичат, за да желаят.

— Не се тревожи! — изсмя се той язвително. — Нямам намерение да те принуждавам за нищо. Просто исках да разбереш как се чувствам. Ако тази малка сладостна целувка е само някаква игра, то по-добре да знаеш колко е опасна. Не съм на себе си, когато те докосвам. Няма да ти сторя нищо насила, но те желая безумно!

— Не е игра — рече тя с достойнство. — Не си играя. Ти... — Поколеба се. — Стори ми се толкова разстроен. Искях да ти покажа, че не си ме изплашил.

— Наистина ли? — попита той навъсено. — Дори когато те накарах да усетиш какво чувствам?

— Не трябваше да го правиш... — пророни тя неловко.

— Защо да крия? — приближи се, насърчен от нейната отзивчивост. Сигурно рискува много с откровеността си към нея, но това може да се окаже единственият начин да я спечели. — Трябва да знаеш всичко.

— Всичко? — вдигна поглед тя.

— Нина беше първата жена в живота ми — призна Блейк. — И единствената.

На Меридит ѝ се подкосиха краката. Подпря се на стената и се взря в суровите черти на лицето му. Не ѝ се подиграваше. Говореше сериозно.

— Така е — кимна той, разгадал в очите ѝ събудения спомен. — Когато останахме сами в конюшнията, аз бях толкова неопитен, колкото и ти. Затова бях груб. Не знаех какво е да се любиш.

Тя бавно пое дъх.

— Нищо чудно... — прошепна.

— Да, нищо чудно! — Той отметна непокорен кичур от бледата ѝ буза. — Защо не ми се смееш? Нина го правеше.

Тя усети болката зад саркастичния му тон. Как само е била оскърбена гордостта му!

— Нина е била... — не довърши.

— Такава беше — изсмя се той студено. — Към края вече ми се подиграваше открито... — Очите му потъмняха. — Не исках да рискувам отново да стана за смях. Затова нямаше други жени.

— О, Блейк... — прошепна тя и притвори очи от връхлетялата я болка. — Блейк, толкова съжалявам!

— Не желая състрадание! Искам да знаеш истината. Ако някога се поддадеш на изкушението, имаш право да знаеш с какво ще се сблъскаш. Боже мой! — изстена той и се отдръпна. — Аз не зная дори основни неща. От книги и филми не се трупа опит. А на Нина ѝ бях твърде безразличен, за да си даде труд с уроци.

— Само ако знаех... — пророни Меридит сподавено. — Ако го знаех преди пет години!

— Защо? — Той повдигна учудено вежди.

— Нямахте да те отблъсна — каза му просто и сведе очи. — Тогава мислех, че си опитен. Извинявай! Сигурно съм наранила самолюбието ти точно толкова, колкото ти ме уплаши.

Настъпи напрегната тишина.

— Няма за какво да се извиняваш. Аз съм този, който трябва да се извини — замълча, докато тя вдигна глава и срещна погледа му. — А ти? Не си ли пожелавала някого през тези години?

— Желаех теб — отговори му честно. — Не можех да изпитвам същото към никои друг. Предпочитах да се страхувам от теб, отколкото да получавам ласки от най-великия любовник на света! — изсмя се горчиво. — Тъй че, както виждаш, с теб сме в едно и също положение! — Настъпи кратко мълчание. — А сега наистина трябва да вървя — обади се тя.

— Ще дойда с теб до горичката — рече той. — И ще те наблюдавам, докато я прекосиш. Със Сара нищо няма да се случи през това време, а и къщата се вижда като на длан.

— Сара много прилича на теб.

— Твърде много! — По пътя ръката му на няколко пъти се допря до нейната. Тя не знаеше дали е случайно, но по тялото ѝ пробягаха тръпки. — Онзи ден един кон за малко да я стъпче. Прескочи оградата да си вземе кърпичката.

— Тя ми разказа. Трябва да е било ужасно.

— По-лошо. Избухнах. Скарах ѝ се. После я намерих да се крие в дрешника и се почувствах като чудовище. На следващия ден отидох в града и купих половин магазин играчки, за да поправам стореното. Безумно ме уплаши. Все мисля какво щеше да се случи, ако се бях забавил само секунди.

— Но не си — усмихна му се Меридит. — Винаги си бил бърз в рисковани ситуации.

Той ѝ хвърли кос изпитателен поглед и пръстите му бавно се вплетоха в нейните.

— За твой късмет... — измърмори мрачно и видя, че тя се смути. — Не ми е бил лек животът — каза ѝ. — Трябваше да съм груб, за да

оцелея! Бял ден не бях видял, преди да дойда тук и да заживея с вуйчо ми. Имах много неприятности заради незаконния си произход.

— Никога не съм те чувала да говориш за това.

— Не можех! — Той стисна ръката ѝ. Бяха стигали до малката горичка и спряха. — За много неща не мога да говоря, Меридит. Може би затова съм толкова самотен.

Тя погледна към къщата на Бес. Двамата с Боби не се бяха върнали, защото колата им стоеше на алеята до нейната. Поколеба се. Не ѝ се искаше да оставя Блейк в това особено настроение. За първи път споделяше открито чувствата си.

— Сега имаш Сара — напомни му нежно.

— Сара ме завладя — сподели той. — Боже мой! Вече не зная какво е да седна на стол, без да смачкам някоя оставена играчка, или да си легна, без да гоня и убивам чудовища. Сърцето ми се късаше, когато ѝ се скарах и тя се разплака.

— Да, забелязах колко е чувствителна — отвърна Меридит. — Още първия път, в магазина. И после, когато си играеха с Даниел. Допускам, че е била доста пренебрегвана, преди да я изпратят при теб.

— И аз останах с такова впечатление. Същата нощ, когато пристигна, сънува кошмар. Събуди се призори и се разплака отчаяно. Попитах я какво има, а тя ми каза, че не я пускат от килера, където я заключили! — За миг лицето му стана сурово. — Мислех си дори да изпратя адвокатата си да издири онази икономка!

— Една жестока жена сама превръща живота си в ад — опита се да го успокои Меридит. — Злините винаги се наказват, Блейк.

— Както стана и с мен, така ли? — усмихна се той тъжно. — Аз те оскърбих и пропъдих от живота си. Ожених се за Нина и мислех, че съм постигнал спокойствие и блаженство. А ето докъде ме докара всичко!

— Ти имаш всичко — възрази тя. — Пари, власт, положение, чудесно малко момиченце...

— Нямам нищо, освен Сара — отсече той. — Смятах, че парите и властта ще принудят хората да ме уважават. Но сега не съм по-добре приет в обществото, отколкото когато бях беден и незаконен. Просто имам повече пари.

— Човешките отношения нямат нищо общо с парите. Не бих казала, че си много общителен. Държиш се отчуждено и си затворен.

— Тя нежно му се усмихна. — Затова хората се държат на разстояние. А не защото се смуцават от произхода ти. Не сме в Средновековието. Обществото е много по-отворено.

— Това общество е зловонно! — отвърна той ледено. — Жените правят предложения на мъжете, децата са пренебрегвани, малтретирани и изоставяни...

— Вече няма лов на вещици и огнени клади — продължи тя. — И позорните стълбове също са отменени.

Лицето му се изкриви в подобие на усмивка.

— Е, добре, печелиш по точки.

— От кого си получил предложение? — реши да изясни Меридит.

— От една жена в Далас, на срещата, от която току-що се връщам. Не ми се вярваше, докато не сложи ключа от стаята си в пепелника до мен.

— И ти какво направи?

— Съвсем спокойно ѝ го върнах — усмихна се той криво и нежно погали бузата ѝ. — Вече ти казах, не искам друга, освен теб.

— Не мога, Блейк... — Тя сведе поглед.

— Не те моля! — Той пусна ръката ѝ. — Аз имам старомодни възгледи, ако не си забелязала. Не прелъстявам девственици.

При мисълта да се люби с Блейк, тялото ѝ пламна. Беше вълнуващо и възбуждащо да чуе колко силно я желае. Но собственото ѝ съзнание се противеше, не ѝ позволяваше да се поддаде и Блейк го разбираше.

— Сигурно предпочиташ веднага щом мине литературната ми среща да отпътувам от града... — започна тя.

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в лицето.

— Сара и аз отиваме на излет в събота. Ела с нас!

— В събота? — Меридит изненадано премига.

— Ще дойдем да те вземем в девет.

— Блейк... — Тя неуверено вдигна очи към него.

— Обичам всичко да е ясно, за да не възникват недоразумения. Аз те желая. И ти ме желаеш. Но нещата спират дотук. А за Сара излетът ще бъде приятно преживяване. Тя те харесва — добави накрая. — Струва ми се, ти също я харесваш. Би могла да ѝ отделиш малко време, преди да се върнеш в Сан Антонио.

Значи той се кани да замрази отношенията им! Желаете я, но няма намерение да предприема нищо. Искат я заради Сара, не за себе си. Меридит се поколеба.

— Мислиш ли, че е разумно да се привърже към мен? — попита, без да успее да прикрие разочарованието в гласа си.

— Защо не?

— Така ще изживее по-болезнено заминаването ми.

— Колко време ще останеш тук? — Пръстите му нежно се плъзнаха и погалиха устните ѝ.

— До края на месеца. Срещата с читатели е след две седмици.

— В такъв случай ще можеш да прекараш известно време с мен и Сара. Няма да те преследвам и притеснявам с нищо. Заедно ще помогнем на Сара да се съвземе и успокои.

Тя въздъхна. Боеше се от собственото си желание да бъде близо до него.

— Не умувай толкова! — каза той. Не се усмихваше, но имаше нещо ново и непознато в начина, по който я гледаше. — Просто приеми нещата такива каквито са и престани да размишляваш над всяка моя дума!

— Добре, ще опитам. Лека нощ, Блейк.

— Лека нощ, Меридит. Ще почакам тук, докато стигнеш.

Тя се затича към къщата. В сърцето ѝ се разгаряше нова надежда. Ако съществува и най-малката възможност да спечели Блейк, тя охотно ще я приеме, независимо какво рискува. Сега разбираше причината за поведението му. И ако е внимателна и не иска невъзможното, някой ден той може да я обикне.

Легна си с мисълта за Блейк, а сънищата ѝ бяха толкова ярки и живи, че се събуди поруменяла.

ШЕСТА ГЛАВА

В събота към осем сутринта Меридит беше вече облечена и готова за излизане. Оставаше още час до идването на Блейк и Сара. Бес вече бе станала и приготвяше закуската.

— Странно, че след толкова години излизате отново с Блейк! — подметна приятелката ѝ.

— Така е. Но не се заблуждавам, че е лудо влюбен в мен — отвърна Меридит.

Само чувствеността подтикваше Блейк към нея. Потръпна при спомена за целувката им. Блейк обаче ѝ каза неща, които не би споделил с никой друг и това ѝ даваше искрица надежда. Ала поне засега се страхуваше да му се довери. Трябваше ѝ време.

— Не съм ходила на излет от години — призна с усмивка. — Съгласих се заради Сара.

— Сара е чаровно малко момиченце! — въздъхна Бес. — С Боби искаме дете, но изглежда не мога да забременея. Е, предполагам, че ще ми трябва повече време. Хапни малко!

— Прекалено съм изнервена, за да сложа и залък в устата си! — заяви Меридит честно, погълната от спомените за предишната нощ. — Надявам се, че съм подходящо облечена?

Бес я огледа критично. Джинси, еспадрили и бяла тениска, която подсилваше тена ѝ. Очертаваше високите ѝ налети гърди и тъмната коса, разпиляна по раменете.

— Изглеждаш прекрасно. Казаха, че няма да вали, тъй че всичко е наред.

— Можех да поспя още малко, но съм толкова неспокойна! — оплака се Меридит. — О! — Стресна я звънът на телефона.

— Ако си падах по хазарта — усмихна се Бес и тръгна към телефона, — бих заложила десет към едно, че Блейк е неспокоен и нетърпелив като теб.

Сърцето на Меридит пърхаше, докато Бес вдигаше слушалката.

— Ало! Да! Готова е, Блейк — каза Бес и ѝ хвърли многозначителен поглед. — Идвай колкото можеш по-скоро! Чака те с нетърпение!

— Как можа! — ядоса се Меридит. — Предаде ме на врага! И това ми било приятелка!

— Блейк не ти е враг и освен това мисля, че се нуждае от съвестно насърчение. — Усмивката на Бес угасна. — Той е толкова самотен, Меридит! Безумно влюбен в Нина, се остави да го оженят. Не можа да разбере, че единствената ѝ цел са парите му. Достатъчно изстрада за тази грешка, не мислиш ли?

— Има неща, които не знаеш!

— Възможно е. Но ако въпреки всичко го обичаш, глупаво е да съсипваш живота си заради отмъщение.

— Нямам сили за отмъщение — отвърна Меридит. — Щом го зърнах отново, всичко забравено оживя. Не мога да мръдна или да продумам, когато се приближи до мен. Никога няма да се избавя от това! Той отново ще се отнесе зле с мен, ако го посрещна с отворено сърце. След всичко, което Нина му е причинила, на никоя жена няма да е лесно да се сближи с него, а най-малко на мен.

— Опитай! — посъветва я Бес. — Без риск не се печели. Преди години, когато с Боби почти се бяхме разделили, научих много за компромисите. Разбрах, че гордостта е най-лошият съветник в семейството и... в леглото, ако щеш.

— Радвам се, че сега двамата се разбирате толкова добре!

— И аз! Преди време Елиза също имаше проблеми със съпруга си — довери ѝ Бес. — Кинг Ропър има бурен темперамент, ако си спомняш? — Меридит се усмихна, защото го познаваше много добре. — Трудно беше, но Елиза не отстъпи. По онова време двамата се караха непрекъснато. Началото беше твърде необещаващо.

— Тя е толкова мила — рече Меридит. — Всяка минута, прекарана с нея е истинско удоволствие.

— Всички го казват, а Кинг е готов да умре за нея.

Думите продължаваха да отекват в съзнанието на Меридит, когато сядаше в колата на Блейк. Сара оживено бърбореше от задната седалка. Меридит се взря в напрегнатия профил на мъжа зад волана и опита да си представи как умира за нея, макар надеждата, че я обича,

да тлееше съвсем слабо. Не беше такъв по природа, а и доста се бе опарил от безсърдечието на Нина.

— Какво има? — стрелна я той с поглед.

— Нищо. Още не съм се разсънила.

— Но ти беше готова в осем, а имахме уговорка за девет?

— Не можах да спя — промърмори тя.

— И аз — каза Блейк и тъкмо Меридит си представяше как споменът за тяхната целувка не му е давал да заспи, той добави: — Сара беше толкова развълнувана, че не я свърташе в леглото тази сутрин.

— Много се радвам, че дойде, Мери! — обади се Сара, прегърнала плюшения мечок. — Ще бъде много хубаво! Татко каза, че имало и люлка.

— Няколко — поясни Блейк. — В парка направиха детска площадка. Можем да поседим на някоя пейка, докато тя си играе. Освен това наоколо има маси. Мисля, че за обяд ще трябва да се задоволим със сандвичи. Ейми отсъства и нямаше кой да приготви кошницата за излета.

— Тя обади ли се?

— Да. Сестра ѝ се възстановява бързо, но ще минат седмици, преди да се върне.

— Как се справяте без нея?

— Много трудно! — призна той. — Не мога да готвя, а имам и други задължения към Сара, които не ми е удобно да върша.

— Татко не ме е къпал! — обади се детето. — Казва, че не знае как.

Червенина заля бузите на Блейк и Меридит се постави на негово място. Трудно е за един баща да се грижи за дъщеря си, когато слабо познава жените и още по-слабо малките момиченца.

— Бих могла... — Меридит се поколеба за миг от острия му поглед и извърна глава. — Тази вечер ще я изкъпя вместо теб.

— О, Мери, вярно ли? — зарадва се Сара.

— Ако баща ти не възразява? — погледна го тя тревожно.

— Не, разбира се — откъсна той за миг очи от пътя.

— Ще ми разкажеш ли приказка? Най-много обичам за грозната патка!

— Грозното пате — поправи я Блейк. — Струва ми се, тази приказка ни приляга най-добре, дребосъче!

— Не е така! — възрази Меридит. — И двамата притежавате упоритост и твърда воля, качества много по-ценни от физическата красота.

— Татко има белег! — обади се Сара.

— Отличителна черта на храбреците — усмихна се Меридит. — Баща ти винаги е бил красив.

Блейк почувства, че не му достига въздух. Погледът му пробяга по лицето на Меридит. Взря се в очите ѝ дълго и настойчиво. Едва не пропусна отбивката за градския парк.

— Колко е красиво! — Меридит се любуваше на залесената площ и детската площадка, заобиколена с дървени шезлонги. Имаше дори фонтан. По това време мястото беше безлюдно. Все още имаше роса и докато отиваха към пейките, краката на Меридит подгизнаха.

— Краката ти са мокри! — разсмя се Сара. — Аз пък си имам каубойски обувки!

— Май ще трябва да направя нещо за теб — промърмори Блейк и преди Меридит да разбере какви са намеренията му, той я вдигна и понесе без забележимо усилие.

— Колко си силен, татко! — възхити се Сара.

— Винаги е бил — неволно отрони Меридит. Изглеждаше замечтана и безпомощно крехка.

Блейк усещаше ласката на топлия ѝ поглед. Притисна я силно до себе си, но не посмя да я погледне. Едва ли би устоял на желанието да я целуне. Без да промълви дума полека я остави на алеята и седна на една пейка.

— Настанявай се! — кимна и после се обърна към Сара. — Иди да поиграеш, защото след час тук ще гъмжи от деца.

— Добре, татко! — отвърна детето и се затича към люлките.

Меридит още усещаше горещите му ръце. Приседна бавно до него и жадно вдъхна мириса на затопленото му от слънцето тяло.

— Вече е съвсем различна — кимна към Сара, която се опитваше с малкото си краче да избута тежката люлка по-високо.

— Поукроти се. — Блейк свали шапка и прокара длан по гъстата си черна коса. — Все още нощем е неспокойна и продължава да сънува

кошмари. Напоследък не мога да ѝ отделям много време. Работата си иска своето. Не мога да захвърля всичко и да стоя вкъщи по цял ден!

— Сара се е привързала към Ейми, нали? — вдигна очи Меридит.

— Ейми замина и няма да бъде тук няколко седмици! — отвърна той нетърпеливо. — Непрекъснато мисля за това. В понеделник имам важна среща. Какво да правя? Да я взема със себе си ли?

— Разбирам те... — Меридит въздъхна и започна нервно да си играе с ръчния часовник. — Виж какво. Аз ще остана с нея!

Той не можа да сдържи учудването си, макар за втори път този ден тя да предлагаше да се грижи за Сара. Кой знае? Все пак това е някаква надежда.

— Ще можеш ли? — Зелените му очи я пронизаха.

— Имам да предавам само един ръкопис, и то за следващата събота. Почти през цялото време съм свободна.

— Но вечер трябва да се прибиращ. Понякога се връщам много късно. Как ще обясниш на Боби и Бес, че ги будиш посред нощ и цял ден те няма вкъщи?

— Няма значение, Блейк! Мога да нощувам у вас, ако ми позволиш... — Червенина заля страните ѝ.

— Не искам да те прелъстявам! Казах ти! — Той се втренчи в лицето ѝ.

— Знам, че държиш на думата си, Блейк — извърна поглед тя. — Не ме интересува какво ще кажат хората!

— Но ти си известна писателка! — присви очи той. — Не искам да развалям репутацията ти!

— Добре, добре — въздъхна примирено тя и стана. — Не беше добра идея. Няма да идвам.

— Никога не съм отдавал особено значение на общественото мнение! — Той също стана и я задържа с ръце. — Но много хора те познават и тяхното отношение е важно за теб.

— Единственото нещо, което има значение за мен, си ти! — погледна го нежно и умолително Меридит.

— Отдавна съм го разбрал. — Гласът му беше дрезгав, а челюстта леко трепереше. Взе ръката ѝ и се вгледа в дългите ѝ изящни пръсти. — Винаги си заставала на моя страна.

— Но ти не го искаше! — Усмивката ѝ беше тъжна. — Струваше ми се, че винаги те дразня...

— Казах ти вече — прекъсна я нервно. — Желаех те, но не знаех какво да направя! Невъзможно беше да легна с теб! Бях дал дума да се ожения за Нина. Едва ли е разумно да ти го признавам, но когато впоследствие си спомнях как съм се отнесъл с теб... Мислех, че ще ми бъде по-лесно, ако те накарам да ме намразиш.

Лицето ѝ гореше. Дълго се опитва да осъзнае чутото.

— Аз също нямам вина! — каза накрая. — Не мога да лягам с всеки мъж, който ме пожелае!

— Отлично! — Блейк едва скриваше доволната си усмивка. — Значи не си посмяла да опиташ с някой друг. Ти си още девствена, Меридит, и първият мъж в живота ти ще бъде аз!

— Прекалено самоуверено е. — Млъкна, защото той сведе глава и устните му почти докоснаха нейните. Усети дъха му с вкус на кафе и краката ѝ се подкосиха.

— Да! Аз съм самоуверен, властолюбив и твърд като стомана! Какво да направя? Такъв съм! — Ръцете му не ѝ даваха да помръдне. Очите му я поглъщаха. Струваше ѝ се, че не ѝ достига въздух.

— Са... Сара Джейн! — заекна тя.

— Не гледа насам — промърмори той. — Позволи ми да те целуна, мила!

Устните му се впиха в нейните. Блейк почувства как тя се отпусна в ръцете му. Топлината на дъха ѝ го опари. По телата им се разля насладата на взаимното докосване.

Ръцете ѝ несъзнателно го обгърнаха и тя цялата се стопи в него без следа от страх. Дори когато усети заплахата от близостта на силното му тяло, не се отдръпна. Той беше в сърцето ѝ. Независимо от болката и мъката през изтеклите години, Блейк беше единственият мъж, когото желаше. Той галеше косата ѝ, а устните му жадно вкусваха нейните. Бленуваше за този миг. Жадуваше за целувките му. Всички мечти бледнееха пред действителността. Ноктите ѝ леко се впиха в гърба му и усети мускулите, потръпващи под пръстите ѝ.

— Устните ти имат вкус на кафе и мента! — Той нежно зарови ръце в косата ѝ.

— Татко! Виж колко високо стигам! — звънна гласчето на Сара.

— Виждам, виждам! — отвърна Блейк през рамо и с нежелание се отдели от Меридит.

— Стигам почти до небето! — крещеше Сара Джейн от силно разлюляната люлка.

— Забавлява се чудесно — промърмори Блейк и се обърна към Меридит. Усмивката му се стопи. Взе ръката ѝ и я стисна до болка. — По дяволите твоята репутация! — изхриптя ядно. — Пренасяш се при мен за две седмици! Само Боби и Бес ще знаят, а те не са нравствена полиция.

— Компанията, в която работиш, е солидна, с консервативни традиции — опита се да възрази Меридит:

— Нямам право да се бъркат в личния ми живот! — отвърна той троснато. — Какво от това, че вечер седим на дивана и заедно със Сара гледаме телевизия или пък сутрин пак с нея закусваме? Освен това детето сънува кошмари и някой трябва да ѝ помогне да се избави от тях. Защо да не бъдеш ти? Ще ѝ четеш приказки, а аз ще ви слушам с удоволствие. Не си спомням някой да ми е чел приказка. Израснах без принцеси и храбри герои, които ги спасяват в последния момент. Не искам със Сара да се случи същото.

— Не се подценявай — каза меко Меридит и погледът ѝ ласкаво милваше лицето му. — В живота се справяш твърде добре и без приказките.

— Надявам се, че няма да дойдеш при нас само заради Сара.

— Все още малко се страхувам от теб... Но когато те видях със Сара... — Тя бавно вдигна очи. — Може да не съзнаваш, но когато детето е наоколо, чертите ти сякаш се смекчават.

— Тя е много особена. Благодарение на Нина! — процеди през зъби. — Не разбирам защо е задържала детето при себе щом не е искала да се грижи за него. Проклет да бъде, ако сторя подобно нещо на някое дете! Човек трябва да поема известна отговорност, независимо от това дали иска, или не!

— Не всеки има толкова развито чувство за чест като теб.

Блейк отново седна и я притегли до себе си. В това време Сара зарязва люлката и се устреми към пясъка.

— Направо е влюбена в теб — рече той, загледан в дъщеря си.

— Аз също много я харесвам. Тя е чудесно малко момиченце. — Внезапно докосна белега на лицето му. Той се сепна и хвана ръката ѝ.

— Доста е голям. Обясних на Сара, че по това се познават храбреците и наистина е така. Аз бях виновна. Ти го получи заради мен.

— Като те спасих от онзи див кон — нежно помилва пръстите ѝ, а после пипна белега, припомняйки си какво се бе случило с нея на ранчото преди години. — Ти гонеше не бяла дантелена кърпичка, а малко котенце. Хвърлих се след теб, без да мисля, и се нарязвах на някаква консервена кутия.

— Тогава ми наговори думи, каквито никога преди това не бях чувала. После ме накара да почистя раната ти. Толкова ми беше приятно... — Меридит свенливо сведе очи.

— Нямах представа какво чувствах тогава. Стисках зъби и се преструвах, че не те забелязвам. Едва се сдържах. Искях да те сграбча и целувам, докато останеш без дъх. Беше облечена в бяла памучна блуза и... По дяволите! Под нея не носеше нищо! Виждах очертанията на гърдите ти и диво желяех да ги докосна. Ти едва ли си спомняш? — внимателно наблюдаваше въздействието на думите си по лицето ѝ.

— Не — призна тя. — Самата аз бях като в треска. Опитвах се да скрия чувствата си и не съм забелязала твоите вълнения.

— Лежах буден през цялата нощ. Припомнях си твоето ухание, мелодичния ти глас, лъчезарното ти лице. На сутринта се събудих изнемощял, а след няколко дни, когато прочетоха завещанието, направо полудях. Нина се бе залепила за мен. Раздвоявах се между нея и теб. Бях като побъркан! Ето защо се държах така отвратително, а в същото време те желяех! Когато по-късно те видях, не можах да устоя на изкушението още веднъж да бъдеш в ръцете ми и да усетя вкуса на устните ти... Целунах те, макар да налягах цялата си воля да не го сторя.

Двамата съвсем бяха забравили за Сара, която издигаше пясъчен замък и търсеше клечки за врати и прозорци.

— Мислех, че го правиш заради наследството и замислите на вуйчо ти. И през ум дори не ми минаваше каква е истината — усмихна се Меридит сякаш на себе си.

— Допускаш ли, че мъжете могат да симулират желание? — погледна я и стисна устни.

— Ами, не... — смути се тя и избягна погледа му.

— По онова време самият аз не знаех. Това бе дълъг и мъчителен период на пробуждане. Дори не искам да допусна мисълта, че някоя

друга жена може да тъпче гордостта ми, както го направи Нина. Макар отлично да зная, че не съм толкова добър в леглото.

— Предполагам, до голяма степен зависи от партньора — промълви Меридит. — Когато желанието е взаимно, сигурно изживяването е като вълшебство, дори да липсва опит.

— Но за нас не беше. В деня, когато прочетоха завещанието, и двамата с теб не познавахме плътската любов.

— Така е, но тогава за мен ти беше враг! Изобщо не разбирах какво става!

— Не смяташ ли, че сега може да бъде различно? Двамата имахме пет години за размисъл!

— Не зная...

— Не съм научил кой знае колко... — Протегна ръка, докосна бузата ѝ и пое дълбоко въздух. — И сега, като те видя, се разтрепервам. Не мога да се владея и се опасявам да не те изплаша. — Замълча под напора на връхлетелите го мисли.

— О, не! — каза меко Меридит. — Не се страхувам от теб.

При тези думи сърцето му подскочи.

— Нима си готова да ми се отдадеш? — прошепна.

Тя не издържа погледа му и сведе очи.

— Не ме питай, Блейк! Ще го направя, но... Всички тези години на пуританство не могат да се забравят само защото така искаме! Не желая живот, изтъкан от компромиси, дори с теб!

Мъжката му гордост бе приятно поласкана. За нея той бе различен. Меридит също го желаше! Той бавно се усмихна.

— Татко! Погледни какъв замък съм построила! — извика Сара Джейн. — Нали е красив? Гладна съм и искам да се къпя!

— Добре, дребосъче! Идвай! — Блейк неохотно се отдръпна от Меридит. — Не може да стои дълго на едно място, също като скакалец!

— Всички малки деца са такива. — Меридит протегна ръце към тичащата Сара. Грабна я високо и я притисна до гърдите си. — Ухаеш чудесно. С какво си се напръскала?

— На татко е! — погледна крадешком към Блейк, който вдигна учудено вежди. — Беше на тоалетната масичка и аз си сложих малко. Нали е хубаво? Татко винаги мирише чудесно!

— Вярно е. — Меридит отчаяно се бореше с напирания в гърдите ѝ смях. Погледна озадаченото лице на Блейк и прихна.

— Ето кой бил! — промърмори той. Помириса Сара и сбърчи нос. — Дребосъче, това е моят парфюм! Не е за малки момиченца!

— Искам да съм като теб, татко! — Зелените ѝ очи преливаха от радост.

— Добре тогава, но ще трябва да те науча да яздиш и да хвърляш ласо! — усмихна се широко Блейк.

— Ами да! — съгласи се възторжено Сара. — С ласото ще мога да хващам всичко! Нали, Мери?

Меридит бе готова да потвърди, но видя предупредително свитите очи на Блейк.

— Трябва малко да почакаш, докато баща ти те научи — каза внимателно и той одобрително кимна.

— Не обичам да чакам!

— Ние също! — промърмори Блейк и тръгна към колата. — Трябва да потърсим нещо за хапване!

По-надолу по пътя намериха малък магазин. Купиха сандвичи, кафе и сок, натовариха всичко в колата, а после Блейк ги закара обратно до парка. Ала там вече бе пълно с хора.

— Зная по-добро място — успокои ги той. — Сара, искаш ли да погазиш в реката?

— Искам! — възкликна детето.

— Тогава да тръгваме!

Потеглиха в обратна посока. В това време Сара ги засипваше с въпроси. Питаше за щата Оклахома, за реките, за индианците и защо небето е синьо, а тревата зелена. Меридит седеше притихнала и се любуваше на увереното шофиране на Блейк, докато се измъкваша от Джекс Корнър и навлизаха в равнината. Блейк караше в пълно мълчание и дори не се опита да спре водопада от думи, изсипван от Сара. Бърборенето на детето даде възможност на Меридит да събере мислите си. Помъчи се да обмисли неочакваното предложение на Блейк. Желанието му да живеят заедно със Сара я радваше много повече, отколкото той можеше да предположи. Дали би могла да устои, ако той стане твърде настойчив. Обича го и ако той пожелае, не е сигурна дали задръжките ѝ ще я опазят от леглото му. На всичко отгоре Блейк е доста консервативен. Какво ли ще си помисли, ако тя се съгласи веднага? Вероятно ще ѝ предложи брак. А тя не иска женитба

по задължение. Само ако бе сигурна, че наистина го прави заради нея,
а не заради Сара...

СЕДМА ГЛАВА

Прекосиха реката по моста, после отбиха по черен път и след няколко минути спряха под сянката на голям дъб.

— Къде сме? — попита Меридит.

— Ела да видиш! — Той хвана Сара за ръка и усмихнат ги поведе през гората към огромната сребриста лента на реката.

— Езерото Буревестник! — възкликна Меридит. — Но това не е пътят, който води към него.

— Ала мястото е прекрасно за излет! Сянката е чудесна! Цари мир и спокойствие!

— А чия е тази земя? — любопитства Меридит.

— Част от наследството на вуйчо. Само шейсет декара, но много ми харесва! Когато трябва да разреши важен въпрос, идвам тук. Предполагам, затова още не съм застроил мястото. Така ми харесва повече.

— Разбирам — съгласи се Меридит. Пееха птици, а вятърът тихо шепнеше в клоните. Тя притвори очи. Никога не се бе чувствала толкова щастлива, както тук, с Блейк и Сара.

— Сара, не отивай толкова близо до брега! — извика предупредително Блейк.

— Нали ми обеща да погиза във водата? — нацупи се малката.

— Точно така. Но не тук! Като се нахраним, ще идем малко по-надолу. Там има подходящо място. Ще газиш до насита. Става ли?

Няколко секунди желанията на баща и дъщеря се бориха.

— Става! — отстъпи накрая тя.

Блейк постла на тревата дебело одеяло и извади покупките от колата. Нахраниха се в мълчание. Меридит наблюдаваше Блейк и чувстваше как мъчителен копнеж разтърсва тялото ѝ. Само той събуждаше у нея подобно желание. С усилие сведе очи.

Щом свършиха с обяда Блейк ги откара до малко бистро поточе. Сара нетърпеливо захвърли обувките и нагази в пенливата вода. Ефирни пеперуди кацаха от цвят на цвят, а въздухът ухаеше приятно на

свежа зеленина. Босите детски нозе шляпаха радостно и устните на Блейк се разтегнаха в топла бащинска усмивка.

— Като малко момче и аз правех така — каза, загледан в дъщеря си.

— Аз също, макар и много рядко. От време на време, след дъжд, в старите петролни шахти се събираше вода. — Очите на Меридит изведнъж станаха тъжни и далечни. — Ние бяхме много бедни. Не го съзнавах, докато не отидох на рождения ден на моя съученичка и не видях как живеят другите деца. Никога не признах пред родителите си колко ме измъчваше бедността. Тогава разбрах, че парите могат да разделят хората.

— Парите не са те променили много, Меридит! — погледна я внимателно Блейк. — Сега си просто по-самоуверена!

— Благодаря ти! Все пак, не съм от твоята класа! Преживявам някак и това е всичко.

— За притежателка на открито порше си доста скромна, не мислиш ли?

— Не постъпих много разумно като го купих. Мислех за мига, в който ще се върна и ще се сблъскам с миналото — призна тя откровено. — Направих го за самочувствие.

— Всички от време на време искаме да засилим увереността си — отговори Блейк тихо, като не сваляше поглед от Сара. — Ето, тя бавно излиза от миналото. Искам да се смее. През първите дни не се усмихваше дори. Предполагам, че е била изплашена. Надявам се, че най-после се чувства сигурна. Ще се грижа за нея, докато съм жив!

Сила и гордост лъхаха от гласа му. Думите отекнаха в съзнанието на Меридит. Чудеше се какво би чувствала, ако каже същото за нея и страните ѝ поруменяха. Блейк може да си позволи любвеобилност към малкото дете, но дали би го направил за жена? Раната от Нина още зееше.

Поседяха малко и Блейк обяви, че е време за истинска баня. Настани ги в колата и се отправиха към къщи. Беше привечер, когато пристигнаха. Меридит помогна на Сара да се изкъпе, след това приседна до детското креватче и започна да ѝ разказва приказки. По средата на „Спящата красавица“ Блейк влезе да послуша. Седна на стола до прозореца. Постепенно клепачите на детето започнаха да

натезават. Тъкмо започнаха „Снежанка“ и момиченцето заспа. Меридит стана, подпъхна завивките ѝ и нежно я целуна по бузката.

— Целувките за лека нощ много са ѝ липсвали! — Блейк се приближи до леглото, извади ръце от джобовете и се вторачи в дъщеря си. — На мен също. Вуйчо ми не обичаше нежностите!

— Да! — засмя се Меридит. — Спомням си.

— И аз съм същият — каза Блейк и очите му се плъзнаха по нежния овал на лицето ѝ. — Когато се случваше да се нараня и ти беше наоколо, много се радвах, защото винаги се заемаше с раната. Обожавах докосването на ръцете ти — въздъхна той. — По-добре да излезем отук, преди да сме я събудили.

Откровението му я изненада. Сега си обясни причината за безбройните дребни произшествия, които вечно му се случваха в нейно присъствие. Меридит се усмихна. Признанието му бе свидна тайна, полъх от отминалите години на детството.

— Защо се смееш? — попита той с любопитство.

— Мислех за играта на съдбата. Аз се радвах всеки път, щом с теб се случеше нещо и ти се нуждаеше от моята помощ. Така ми се удаваше възможност да бъда близо до теб. — Меридит смутено извърна очи. Излязоха и тя тихо затвори вратата. — Като си помисля само колко неопитни сме били и двамата?

— Наистина. А не бяхме деца!

— Не бяхме...

— Как си запомнила толкова много приказки? — опита се Блейк да разсее напрежението помежду им.

— Може би защото ги обичам. Блейк, трябва да ѝ купиш детски книжки!

— Не искаш ли ти да ѝ купиш? Нямам представа какво предпочитат децата на нейната възраст.

— Добре. Ще видя дали госпожа Доналдсън има в магазина.

— Безкрайно съм ти признателен за помощта. Някои родителски задължения са непосилни за мен.

Блейк не бързаше да слиза на долния етаж. Облегна се на стената и погледът му се плъзна по деликатната фигура на Меридит. Сините джинси плътно прилепваха към стройните ѝ бедра, а бялата фланелка ясно очертаваше меките извивки на гърдите ѝ.

— Ще бъдеш чудесна майка.

— Обичам децата. Няма ли да слизаме?

— Защо? Не ти ли минава през ум, че мога да те отвлека в моята спалня и да заключа вратата?

— Разбира се, че не! — отвърна припряно.

— Жалко! — отбеляза той уж нехайно и отлепи рамене от стената. — Защото точно това възнамерявам да сторя!

И го направи. Бързо, тихо и със завидно хладнокръвие преди Меридит да успее да каже нещо, бяха в неговата стая. Той спря за миг да заключи вратата, после нежно я повали върху огромното легло. Лежеше останала без дъх и не можеше да откъсне очи от него. Дланите му обхванаха лицето ѝ.

— Не се ли боиш, Меридит? — попита тихо. — Няма ли да се бориш и да крещиш за помощ, ако започна да те любя?

Не, тя не се боеше от него. Времето, прекарано заедно днес, ги бе сближило. Сега знаеше за Блейк много повече от всякога и в съзнанието ѝ се въртеше единствено мисълта, че го обича. Вгледа се в строгите му черти и почувства, че го желае. До болка!

— От какво да се страхувам? Зная, че не би ме принудил. Нали обеща?

— Така е, казах го... — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Спря за миг на блузата, очертала гърдите ѝ, после бавно продължи към дългите бедра. — Нямаш представа какво изпитвам, като те гледам. Толкова си привлекателна! Няма да те пусна да мръднеш отук.

— Така ли? — попита задавено и тръпки на приятна възбуда преминаха по гърба ѝ.

Блейк се наведе и гърдите му почти докоснаха нейните.

— Да! — задъха се той. — Точно така! — Почувства как ръцете ѝ обвиха врата му и бавно се плъзнаха по стегнатите мускули на раменете му. — Отпусни се! — прошепна ѝ. Устните им почти се докосваха. — Не се бой!

Тя зарови пръсти в косата му и тялото ѝ сякаш се стопи в прегръдката му. Не се възпротиви, когато устните му жадно се впиха в нейните, разтвориха ги и проникнаха вътре. Тръпка разтърси тялото ѝ и тя се отпусна безсилна. Отвърна на целувката и вкуси неговите горещи и страстни устни. Дланта му се плъзна по рамото ѝ и обхвана нежната ѝ гърд. Изненадана, Меридит отметна глава, но не отблъсна ръката му.

С прикован в очите ѝ поглед той бавно започна да разкопчава блузата ѝ, но не я разтвори. Остави краищата леко да покриват гърдите ѝ. Усещаше как тялото ѝ се извива, разкъсвано от неудържимо желание. Бавно плъзна пръсти и отстрани тънката материя, за да се наслади на тежките ѝ налети гърди. Бяха така красиви, както преди пет години. Зърната бяха втвърдени като неразтворени розови пъпки.

— Меридит, прекрасна си! — прошепна и обхвана гърдите ѝ. Чу как тя изстена и повдигна тръпнещото ѝ тяло към своето. Устните му докоснаха втвърденото зърно. Чувстваше как тялото ѝ конвулсивно се извива и страстта му се разгоря до лудост. Устните му се плъзнаха по горещата ѝ кожа. Езикът му нежно си играеше със зърната ѝ. За миг той спря и пое дълбоко въздух. За нея отдръпването му бе като наказание. Гледаше го умоляващо, а полуотворените ѝ устни жадуваха за неговите. Всичко се сля в съзнанието му като стремителен водовъртеж и той се отпусна върху нея.

— Желаш ли ме? — прошепна.

— Да!

— До край?

— Да!

— Не съм дори мечтал за жена, която да приема така ласките ми! Боже Господи! Не съм и сънувал за такъв страстен отклик.

Той се надигна и тя опита да прикрие гърдите си.

— Недей! Ти си най-красивото създание, което съм виждал в живота си!

— Просто... се чувствам неловко — промърмори изчервена.

— От какво? — попита я троснато. — За първи път някой откликва с взаимност на желанието ми! Надявам се, че и с теб е същото! Меридит, всяка нощ те виждам в сънищата си!

— Просто е съвсем ново за мен — опита да му обясни.

— Зная... — Погали отново гърдите ѝ и се наслади на тръпките, предизвикани от докосването му. — Хубаво е! Прекрасно е!

— Блейк... — промълви тя. — Бих искала да докосна кожата ти.

Кръвта заигра във вените му. Той свали ризата си и видя как очите ѝ възбудено заблестяха. Меридит протегна ръце и го привлече към себе си.

— Блейк! — Устните ѝ сляпо затърсиха неговите. Когато най-сетне ги откри, жадни и треперещи, подари им целувка, в която бе

стаена неутолената страст на цялото ѝ същество.

Той плъзна длани по тялото ѝ. Обхвана бедрата и ги повдигна. Възбудата му се предаде и на нея и тя почувства, че губи контрол над себе си.

— Не! — Изведнъж отсече той и се отдръпна.

Меридит опита да се надигне, но ръцете ѝ трепереха. Не посмя да го докосне. Тялото му се разтърсваше в конвулсии. Разбра какви усилия му е струвало отдръпването. Искаше ѝ се да изкрещи.

— Съжалявам... — проплака. — Аз съм виновна за всичко!

— Не! — процеди той през зъби и рязко пое въздух, за да дойде на себе си. Тялото му се отпусна, но вътрешната му борба продължаваше. Настъпи дълго напрегнато мълчание.

— Нямах да те спра — въздъхна тя.

— Зная. — Той спря поглед на полуголото ѝ тяло и изразът му се промени. Жадно изпиваше с очи едрите ѝ гърди. — Закопчей се! — каза нежно. — Иначе ще полудея.

— Караш ме да се чувствам красива — прошепна и плахо се усмихна, докато закопчаваше блузата с трепереци пръсти.

— Боже Господи! Та ти си невероятно красива! — отвърна той и потъмнелите му очи потърсиха нейните. — Не мога да ти опиша какво изпитвам, когато те докосвам, когато чувам стенанията ти Меридит... — Думите с мъка излизаха от устата му. — Нина се усмихваше. През цялото време, докато я любех, тя се усмихваше.

Трябваше ѝ известно време да проумее.

— О! — възкликна смутено.

— Когато се ожених за Нина — продължи той, — нямах никакъв опит. Тя остана единствената жена в живота ми.

— Толкова съм объркана — призна плахо Меридит. — Не съм мислила дори, че бих могла да изпитам такова удоволствие от ласките на мъж.

Той взе ръката ѝ и притисна дланта ѝ към устните си.

— Удоволствието беше взаимно! — Искрящите му зелени очи я пронизваха. — Не съм искал от живота нищо повече от това да почувствам допира на тялото ти, да целувам устните ти, да докосна нежната ти кожа, да проникна в теб! Искам да те любя! Сега! Тук! В моето легло!

— Не мога... — Тя притвори очи. — Моля те, не настоявай!

— Но ти ме желаяш! Какво тогава? Предразсъдъци?

— Знаеш как израснах — отвърна горчиво. — Трудно е да забравиш уроците на живота за една нощ. Дори когато желаяш някого така силно!

— Тогава се ожени за мен, Меридит!

— Какво? — Тя отвори широко очи.

— Познаваш ме от много време! Желаяш ме! Харесваш Сара! Имаш собствена кариера и не се нуждаеш от парите ми, нито пък аз от твоите. Можем да имаме добър семеен живот! — напрегнато се взираше в смаяното ѝ лице. — Зная, че не съм мечтаният съпруг. Нетърпелив съм, лесно избухвам и мога да бъда груб. Но ти вече познаваш най-лошите ми страни. Не рискуваш след обещанията да има неприятности и изненади.

— Не зная... — опита се да го прекъсне.

— Ти искаш преливащо от обич сърце, цветя и фанфари! Но понякога трябва да се съобразяваш с действителността! Не можеш да отречеш, че искаш да живееш с мен, Меридит — рече с лека насмешка.

— Да, искам да живеем заедно! Сара Джейн много ми харесва и грижите за нея няма да ме затруднят. Но ти се стремиш да въведеш в брака същите правила като в бизнеса, нали, Блейк? Вярно, че ме желаяш, но това е всичко, което предлагаш!

— За мъжа разбирателството в секса е от голямо значение! — Той трудно подбираше думите си. — Не зная много за любовта. Никога не съм обичал. — Гледаше я право в очите. — Ако това е нещо, което може да се научи, защо не ми покажеш? Досега не съм се влюбвал и ето, пред теб е големият шанс!

Меридит въздъхна. Той си представяше всичко твърде просто. Болката ѝ се усили при мисълта, че съществува нещо, което Блейк никога няма да ѝ даде. Чувствата му бяха затворени зад желязна врата и ключът липсваше.

Изведнъж устните му се впиха в нейните, ръцете му се плъзнаха по нежната извивка на гърдите ѝ. Кракът му леко раздели бедрата ѝ.

— Не е честно... — промълви тя в изнемога.

— Зная! — Той посегна отново към блузата ѝ и този път рязко я разтвори.

Тялото ѝ сякаш изгаряше на клада. Желаяше го. Стоновете ѝ издаваха, че се е предала. Чувстваше как ръцете и устните му

неуморно гаят пламналата ѝ кожа и се отпусна безсилна.

— Този път... няма да спреш, нали? — промълви.

— Само от теб зависи... — Гласът му бе плътен и странно променен. — Не искам да те принуждавам за нищо.

Съзнанието ѝ се мятеше като паднало в капан животно. Прокрадна се мисълта, че прави голяма грешка. Но бе изживяла толкова мъчителни години, през които единственото ѝ желание бе да лежи в ръцете му и той да я люби.

Блейк бавно разкопча джинсите ѝ. Повдигна глава и я изгледа.

— Решавай! Ще бъда внимателен и нежен. Ще сторя, каквото искаш. — Наведе се и докосна устните ѝ. — Меридит, не искаш ли да разбереш всички тайни? Не желаш ли взаимното удоволствие, което ще изпитаме? О, Боже, когато те гая, сякаш пламъци обхващат тялото ми!

Тя обви ръце около врата му и се отпусна в прегръдките му. Шепнесе му в отговор, че същият огън пламти и изгаря и нея.

Той плъзна ръка по бедрата ѝ, а устните му жадно я изпиваха. Тя усети страстния му порив и потръпна.

— Блейк... Трябва да вземем предпазни мерки — изхлипа. — Аз... Аз не зная...

— Нали ще се женим! Но ако настояваш... — Той леко се отпусна върху нея.

Гореща вълна премина по тялото ѝ. Пръстите ѝ се впиха в гърба му. Изведнъж чу собствения си вик и тялото ѝ стремително се изви към неговото.

За миг лицето му се вкамени, очите потъмняха. В съзнанието му се въртеше мисълта, че да имат бебе с Меридит е така естествено, както разходката в градския парк и газенето в потока. Затвори очи и потръпна от желание да се слее с нея в едно безкрайно удоволствие.

ОСМА ГЛАВА

Устните на Блейк станаха по-настоятелни. Меридит не виждаше и не чуваше нищо. Усещаше тежкото му тяло върху своето и това я замаиваше. Ръцете му трескаво я галеха.

— Моля те, загаси лампата! — прошепна тя.

— Добре! — Отдръпна се и изпълни молбата ѝ. — Може да не повярваш мила, но и аз се чувствам неудобно на светло!

Тъмнината обгърна стаята. Само бледите лунни лъчи се процеждаха през тънките пердета. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и тя изстена. Блейк отново потърси устните ѝ.

— Меридит... — прошепна.

— Да?

— Наистина ли искаш да вземем предпазни мерки да не забременееш?

— Ако се случи... Нямам... нищо против — промълви неуверено. Пръстите ѝ докоснаха лицето му и неволно се спряха на белега.

— Господи! — Разтреперан, притисна глава към гърдите ѝ. Бе толкова невероятно и вълнуващо да го чуе от нея! Имаше ли нещо похубаво на този свят, от това да я види как носи неговото дете под сърцето си!

— Блейк?

— Аз също нямам нищо против! — отвърна твърдо.

Притиснаха се един към друг. Обзе я отчаяна надежда. Той ненаситно плъзгаше ръце по тялото ѝ. Пръстите му очертаваха нежните форми. Тя се извиваше при всяко негово докосване и Блейк потръпваше от възбуда. За миг спря и се отдръпна от нея. Това разпали желанието ѝ и тя нетърпеливо придърпа ръцете му към себе си, копнееща за неговите милувки.

Начинът, по който приемаше ласките му, го влудяваше. За първи път той усещаше насладата на интимната взаимност. За миг се зачуди дали тя не се преструва. Но съмнението му веднага се разсея — едва

ли бе възможно стоновете ѝ на удоволствие да са преструвка. И да му позволява всичко. Значи, не ѝ беше безразличен. Никога през живота си не бе напругал така волята си. Беше изключително внимателен и търпелив. Обожаваше нейните стенания, допира на пръстите до тялото му, нежната ѝ копнинена кожа, неравномерното ѝ дишане...

Не беше на себе си от желание да я обладае. Но още по-силно му се искаше да ѝ достави удоволствие. Усещаше бурната ѝ реакция при допира на телата им и всяка упоителна целувка. Копнееше телата им да се слоят и да изживеят взаимността, за която бе чел, че е възможна само между хора, които се обичат. Леко я целуна по устните. Ръцете му откриваха все нови и нови кътчета от тялото ѝ.

— Всичко ще мине добре, Меридит! — прошепна нежно. — Ще бъда много внимателен. Искам да съм сигурен, че няма да ти причиня болка.

— Вярвам ти — отрониha устните ѝ. — Блейк, искам да ти дам всичко...

— Аз също! Готов съм заради твоето удоволствие да пожертвам моето... — Думите не прозвучаха похотливо. Нито пък ръцете му я опипваха сладострастно, макар че телата им се мятаха необуздано в стремежа да намерят взаимност. Тя чувстваше колко силно копнее да проникне в нея, но разбираше, че той няма да задоволи само своето желание. Владееше се и се съобразяваше с нея. Значи, поне малко... Държи на нея. Вкопчи се в него, мълвейки, че не изпитва болка, а блаженство.

Той си спомни как се бе стреснал, когато за първи път я чу да стене. Тогава не знаеше как реагират жените, когато мъжката ласка им доставя наслада. Нежно разтвори устните ѝ и езикът му бавно проникна вътре. Тялото ѝ се изви в ръцете му. В замаяното му съзнание се промъкна мисълта, че целувката ѝ доставя удоволствие. Нейната чувственост нарастваше и той усещаше, че не издържа повече. Меридит лежеше под него почти загубила разсъдък, с полуотворени устни и тръпнещо тяло, което копнееше за неговото. Това го изпълни с гордост. Не бе и сънувал, че при нищожния си опит с жените е способен да събуди у нея такава неистова страст. Отдръпна се рязко и безсилен се търколи на възглавницата. Ръцете му продължиха да милват тялото, а устните докосваха лицето ѝ с неизразима нежност.

— Продължавай! — Гласът ѝ трепереше.

— Желая те до лудост, мила! — Надвеси се над нея, опря лакти, а краката му се плъзнаха между нейните. Тя разтвори бедра, готова да го приеме. При първия му колеблив опит Меридит потрепери, но не се отдръпна, а накара тялото си да се отпусне и да не се съпротивлява на неговото. Той усети това и насърчително я целуна. Без да прекъсва целувката, внимателно продължи да прониква в нея и чу сподавения ѝ вик.

— Болката няма да се повтори — промълви неуверено. — Първия път се случва на всички.

— Не беше толкова страшно — зарови тя пръсти в косата му и го дари с мила целувка. — О, Блейк! Това е... невероятно!

В отговор целуна страните, носа и гладкото ѝ чело. Слети, телата им се движеха в един ритъм, наслаждавайки се на взаимното удоволствие. Постепенно движенията ставаха по-дълбоки и мощни. Леките ѝ стонове го подлудяваха. Пръстите му потъваха в меката плът на бедрата ѝ.

— Меридит... — Гласът му секна.

Изпълни го напрежение, което все повече се засилваше. Почувства, че повече не може да се владее. Като нея. Цялата трепереше, а устните ѝ жадно хапеха неговите. Повдигна я и я притисна с отчаяна нежност. Разтърсени от силата на любовния екстаз, и двамата потънаха в блажен унес.

Постепенно той дойде на себе си и чу риданията ѝ.

— Меридит! — повдигна глава и потърси в тъмнината очите ѝ. — О, Господи, заболя ли те?

— Не! — Зарови лице на гърдите му и започна да го целува. Боготвореше го. — Блейк! — шептеше безспир. — Блейк...

По тялото ѝ преминаваха една след друга тръпки и когато той се досети за причината, нежно захапа устните ѝ и прилепи тяло до нейното. Втория път бе също така хубаво, но продължи много повече. И двамата вече знаеха какво искат и се усещаха като едно цяло.

Когато Меридит достигна върха на възбудата, движенията му я задържаха там много дълго, до самия край...

Лежеше, стгусена в обятията му. Не можеше, не искаше да се отдели от него. Той го чувстваше и я притискаше към себе си. Ръката му бавно отметна влажните коси и откри лицето ѝ.

— Мисля, че... Страстта е неуправляема. Идва внезапно и мъжете не могат да я овладяват. Затова понякога са груби.

— Аз бях ли груб с теб? — Устните му докоснаха нейните. — Превърнах ли това красиво изживяване в груб секс?

— Не, и се радвам, че съм единствено твоя! — Неволно потръпна от възкръсналите вълшебни мигове на преживяното. — Щастлива съм, че не се отдадох на друг. На някого, когото не обичам. Или просто от любопитство и защото всички други го правят. Ти си неотразим!

— Ти също! — прошепна и я целуна властно. — Досега не знаех какво значи да се любиш истински. Дори не подозирах какво удоволствие е!

— Мислех, че мъжете винаги изпитват удоволствие.

— Очевидно за всеки е различно. Никога преди не съм изпитвал подобно нещо! — Думите се отрониха несъзнателно и едва след миг осъзна тяхното значение. С Нина никога не се беше чувствал така. Но младото нежно тяло на Меридит го караше да губи разсъдък. Всичко, което правеха в леглото, идваше от само себе си. Може би инстинкт? Ами ако беше нещо повече? Наричаха го любов... Знаеше, че не може да усети същото с никоя друга, освен с Меридит. Поне не по този начин. Дори не подозираше, че е способен на такава нежност.

— Не съм сигурен, че те изчаках... — Зарови лице в косите ѝ. — Беше ли достатъчно?

— Да, а за теб? — Тялото ѝ още гореше от спомена.

— Да!

Меридит бе започнала да се чувства малко по-самоуверено, но внезапно Блейк ѝ се стори далечен. Нима бе удовлетворил желанието си и сега търсеше начин да се измъкне от неудобното положение? Може би съжаляваше за станалото? Той имаше старомодни схващания за секса. Тя също, но те не можаха да я спрат, когато той започваше да я целува и гали.

— Блейк, ти нали... не мислиш, че съм, леснодостъпна жена? — попита го неочаквано.

— Господи! — възкликна и се протегна да запали лампата. Наблюдаваше я с нескрито любопитство, премигвайки срещу ярката светлина. Изненадана, тя се опита да дръпне завивката, за да покрие гърдите си, но той я спря. — Недей! — прошепна. — Погледни ме,

Меридит, и остави и аз да те погледам. — Очите ѝ се спряха за миг върху голото му тяло. После извърна глава. Той внимателно я обърна към себе си. — Аз съм мъж от плът и кръв. Няма от какво да се страхуваш!

Опита да не отклонява поглед от него. Преодоля първоначалното си смущение и откри, че е красив и мъжествен. Той също не свалеше очи от нея.

— Станала си много по-женствена! — каза след време. За него бе напълно естествено да се люби на извивката на гърдите, на гладкия корем, на изящната линия на дългите ѝ бедра. — Изпитвам удоволствие да те гледам, а това, което виждам, ме изумява! — В гласа му се долавяха чувствени нотки.

— Казваш го така, че не мога да не ти повярвам...

— Ние се любихме, Меридит! Вече познавам твоето тяло толкова добре, колкото и своето. Бяхме много по-близки, отколкото се предполага в подобни случаи! Сега ти си част от мен! Има ли нещо нередно в желанието ми да те видя гола?

— Разбирам — изчерви се тя и се усмихна.

— И още нещо, Меридит! Съвсем не мисля, че си леснодостъпна! — Ръката му милваше косите, а погледът — лицето ѝ. — Дватама знаем, че това не е моментно преживяване. До преди малко ти беше девствена! — Взе ръката ѝ и нежно я докосна с устни. — Ние ще се оженим и ще прекараме остатъка от живота си заедно! Да не мислиш, че след всичко, което се случи, се готвя да те зарежа? Ако сексът бе единственото, което исках от теб, отдавна да съм те прелъстил и изоставил!

— Ти не искаш да се оженим само заради Сара, нали? — Вгледа се изпитателно в потъмнелите му очи. — И не само за това, че ме желаеш...

— Аз просто искам да се оженя за теб! — прекъсна я с целувка. — Отговори ми — да или не?

— Да! — В погледа ѝ се четеше безкрайна нежност.

— Тогава престани да се измъчваш! — Стана и лениво се протегна под смутения ѝ поглед. Порови из чекмеджетата на скрина и извади синя копринена пижама. Навлече панталоните, приближи се до леглото и внимателно ѝ облече горнището. — По-рано спях гол, но сега трябва да обличам нещо заради Сара. — Сведе очи към гърдите ѝ.

Наведе се и докосна с устни зърната. Усети как се втвърдяват под ласката му. — Когато те докосвам, се чувствам всемоушен — промълви с притворени от удоволствие очи.

— Заедно ли ще спим? — Меридит обви врата му с ръце.

— Разбира се! — За миг устните му прекъснаха сладкото мълчание. — Няма да те пусна!

— А Сара?

— Тя първа ще разбере, че ще се женим! Ще уредя документите, а в понеделник ще ни направят кръвните проби. След два дни ще се венчаем. А ти ще успееш ли през това време да освободиш апартамента си в Сан Антонио и да се пренесеш тук?

— Да. — Не й беше дал да си поеме дъх или да каже нещо, но припряността му не я дразнеше. Искаше да живее с него и се страхуваше той да не промени решението си. Ако й бе предложил да се оженият само под напора на буйните любовни мигове, а после се отдръпнеше, тя нямаше да го понесе.

— Няма да променя решението си! — рече, сякаш прочел мислите й. — Няма да се отметна в последната минута или да реша, че съм се наситил и вече нямам нужда от теб. Желая те, Меридит, и искам да живеем законно. Ненавиждам съвременните свободни връзки. Искам отношенията ни да са ясни. Това е въпрос на лично достойнство. За обществото е забравена дума, но за мен означава твърде много. Държа да носиш моето име.

— Ще се опитам да бъда добра съпруга. Дано не те притеснява това, че понякога просто ще те гледам...

— Обичаш ли ме? — Устните й потръпнаха в ням отговор и тя сведе поглед. — Добре! Няма да го изкопчвам насила! — Леко целуна челото й. Всеки неин жест изразяваше любовта й. Истинската любов оцелява дори и след бурите на съдбата. Затвори очи и притисна буза до меката й тъмна коса. — Винаги ще се грижа за теб! Не се страхувай!

Тя трепна. Наистина се страхуваше. Пламъкът на любовта можеше да угасне и Блейк да се откаже от даденото обещание. Дори някой ден можеше да се влюби в друга, като Нина, например. Тогава какво щеше да прави самата Меридит?

— Нека на първо време само да се сгодим — започна угрижено.

— Не! Спомни си, че не взехме предпазни мерки.

— Да — поруменя Меридит.

— За мен бракът ѝ децата са неразделно свързани — каза ѝ спокойно. — Мисля, че и за теб е така. Аз съм роден незаконно. Не искам децата ми да чуват обидите, които аз бях принуден да изтърпя. Трябва да носят моето име.

— Нима това още те измъчва?

— Поне бих желал да зная кой е баща ми! Загубих половината наследство, защото нямам законен родител! Дори не зная какъв е произходът му! Какво е представлявал самият той! Един ден Сара ще попита за дядо си и аз няма да мога да ѝ отговоря.

— Предполагам, че ще те разбере. Сара е по-различна от другите деца. Прилича на теб!

— Може да имаме и друга дъщеря. Или син...

— О, Блейк! Обожавам те!

Щастлив, че са заедно, той се усмихна.

— Хайде да си лягаме! Ще спим прегърнати! — Загаси лампата и притисна Меридит към себе си. — Лека нощ, мила!

— Лека нощ, Блейк! — Ръцете ѝ се плъзнаха и обвиха врата му.

Той затвори очи с чувство на неизпитвано досега щастие. Чувстваше се прекрасно.

Но на следващата сутрин, когато се събуди, и погледът му спря върху спящата Меридит, тялото му отново потръпна от желание. Смътно осъзна, че случилото се снощи ни най-малко не бе утолило страстта му. Откритието го стресна. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен. Дори Нина не бе успяла да завладее чувствата и мислите му до такава степен. Но Меридит успя. Бе жизнено необходима за него — като въздуха, който дишаше!

Скочи от леглото. Беше се закълел, че няма да я допусне до сърцето си, но през последната нощ събитията се развиха светкавично и той потъна във водовъртежа им. Тази сутрин се оказа, че Меридит го е завладяла напълно.

Преглътна мъчително. Не вярваше на жените и недоверието му се бе прехвърлило върху Меридит. Докато си внушаваше, че влечението му е чисто физическо, бракът изобщо не го притесняваше. Но чувството, което го завладяваше сега, променяше всичко. Трябваше да внимава. Да не се привързва силно към нея. Още няколко нощи като тази и щеше да полудее. Можеше да се влюби толкова силно, че да е

готов на всичко, само и само да почувства отново ръцете ѝ върху тялото си.

Как тогава щеше да запази своята независимост? Ами ако Меридит се окаже като Нина? Как да го разбере, преди да е станало твърде късно?

Стана и се облече. Хвърли изпълнен с копнеж поглед на спящата жена и излезе. Не знаеше как да постъпи. Обзе го глупав порив да изтича и набере на Меридит огромен букет рози. Един Господ знаеше дали това не е първият признак на умопомрачението...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Меридит се пробуждаше бавно. Усети, че нещо не е наред. Ако това беше нейната стая, защо светлината идваше от друга посока? Размърда се неспокойно. Тялото ѝ подсказваше, че това не е единствената промяна.

Надигна се в леглото, все още замаяна от съня. Постепенно идваше на себе си и започваше да проумява. Намираше се в спалнята на Блейк, седеше на леглото му и бе облечена с горницето на неговата пижама. Изведнъж споменът за изминалата нощ я връхлетя с потресаваща яснота. Беше му се отдала. Нещо повече, за станалото между тях бе виновна самата тя.

Огледа се. Почуди се дали Блейк не е в банята. Погледът ѝ попадна на долнището на пижамата, захвърлено на крачка от леглото. Обувките му ги нямаше.

Бавно се надигна от леглото. Изведнъж се сети за Бес. Едва сега си спомни, че вчера, след като се върнаха от излета с Блейк, ѝ се обади да я предупреди, че ще прекара нощта при него, за да му помогне за Сара. Кой знае как щеше да се подхилва Бес тази сутрин!

Започна да се облича. Обу чорапите и еспадрилите и започна да разресва косата си. Внимателно се взря в огледалото. Вече бе късно да съжалява. Блейк ѝ беше казал, че ще се оженят. Налагаше ѝ се да се нагоди към новото си положение. Беше ясно, че си допадат физически и че тя отчаяно го обича. Може би един ден и той ще се научи да обича... Намираше го променен под благотворното влияние на Сара.

Меридит влезе в детската стая, но от момиченцето нямаше и следа.

— Ако си будна, закуската е готова! — дочу гласа на Блейк от долния етаж.

Погледна надолу. Той изглеждаше великолепно. Бе облечен в сиви панталони и риза със светло спортно сако и тъмносиня вратовръзка. Бе много елегантен, а това не предвещаваше нищо добро.

Обхвана я лека тревога, както и свенливо неудобство от любовната нощ. По стълбите едва не се препъна. Не смееше да го погледне.

С властен жест той я накара да замръзне на предпоследното стъпало. Зелените му очи я хипнотизираха и принуждаваха да гледа право в тях.

— Ела при мен — каза меко. — Искам да ти подаря нещо. — Протегна ръка и леко стисна студените ѝ пръсти. Бавно я поведе към хола. Двамата спряха пред масичка, обсипана с десетки червени рози. Силният им аромат изпълваше цялата стая като упойващ парфюм.

— За мен ли са? — прошепна Меридит със затаен дъх.

— За теб, разбира се! Рано тази сутрин ги набрах на полето.

— О, Блейк! — Сърцето ѝ преливаше от щастие.

Беше доволен, че се поддаде на внезапния си порив сутринта, въпреки мислите, които го безпокояха.

— Надявах се, че ще ти харесат — прошепна ѝ, прегърна я и нежно я целуна по челото. — Изглеждат недокосната и девствени, като теб снощи.

— Вече не съм — изрече нервно и лицето ѝ пламна.

— Винаги ще помня тази нощ, Меридит! — каза тържествено и се усмихна. — Това е всичко, за което съм мечтал! Вълшебство! Магия! Нали не съжالياваш? Всичко стана, без да те попитам дали го искаш. Заведох те в моята стая почти насила и не ти дадох възможност за избор.

— Мислиш ли, че нямаше да се измъкна, ако наистина не го исках? Направих всичко по собствено желание! Не си ме принудил!

— Да, но по начин, който аз пожелах. Дори не се опитах да те пазя. Не бих искал да се чувстваш принудена да се омъжиш за мен под заплахата от забременяване.

— Заплаха?! — хвана се за думата Меридит и учудено повдигна вежди. Отново изпита непреодолимото желание да има дете. — Блейк, та бебето е най-сладкото нещо на света!

— Същото мисля и аз! — Гледаше я възторжено. — Затова не се отдръпнах навреме. А да си призная, нямаше и да мога. Дългите години въздържание си казаха думата.

— Наистина ли? — Очите ѝ се разшириха от учудване. — Наистина ли през цялото време...

— Да, и съм доволен от това! Така изживяното с теб е по-пълно!
— Дланите му се плъзнаха по лицето ѝ и топлите му устни вкусиха нейните. — Искях още и още! Всеки път, щом те погледнех, тялото ми пламваше! — Устните му ставаха все по-настойчиви и тя чувстваше как той потръпва от допира.

— С мен е същото, Блейк! — прошепна и обви ръце около врата му. — Блейк... — изстена, когато той обхвана бедрата ѝ и силно ги притисна към себе си.

— О, Господи! — изръмжа от удоволствие и устните му се впиха в нейните.

Някъде на същия етаж се хлопна врата.

— Татко! Меридит! Къде сте?

В миг се отдръпнаха един от друг. Лицата им горяха, а телата им все още тръпнеха. На пода около тях бяха разпилени рози.

— Тук сме! — пръв се опомни Блейк. — След минута ще дойдем при теб. Тъкмо давах на Меридит розите.

— Добре, татко! Нали са прекрасни, Мери?

— Да, миличко — промълви разсеяно Меридит и не можеше да свали очи от Блейк, дори когато детето се появи от кухнята.

— Ще останеш тук и тази нощ! — Гласът му беше дрезгав. — Искам да си до мен и да си моя! По дяволите клюките! Утре ще взема документите и ще уредя с моя лекар въпроса за кръвните проби. Ще му се обадя още сутринта. Междувременно можеш да отидеш да си вземеш дрехи.

— Но какво да кажа на Бес?

— Че ще се женим и ти ще се грижиш за Сара, докато я няма госпожа Джексън! Ще дойдем и ние със Сара. — Хвана ръката ѝ и я целуна. — Но нека първо закусим. Става ли?

— Добре — въздъхна Меридит с видимо облекчение. — Но през тази седмица трябва да отида до апартамента си в Сан Антонио.

— В четвъртък ще отидем заедно. Сара също може да дойде. Доколкото ми е възможно, няма да те изпускам от погледа си! Ако искаш, разбира се, можеш да избягаш!

— Надценяваш ме, ако действително мислиш така. Едва ли ще имам сили да се отделя от теб.

— Да не би да съжеляваш? — попита я гальовно.

— Блейк... — притисна се тя до него.

— Каж ми какво чувстваш, ако започнем да се любим и аз изведнъж спра?

— Не е приятно — призна тя и отмести поглед.

— Не искам тайни между нас! — Хвана я за брадичката, така че да го гледа в очите. — Искам винаги истината, колкото и да боли! От мен очаквай същото!

— Добре. Аз също предпочитам откритите отношения.

— Без грим си много красива! — Погледът му бавно и с наслада се плъзна по тялото ѝ. — Приличаш на тези рози!

Тя нежно го целуна.

— Ще се съгласи ли твоят управителен съвет да си вземеш още два почивни дни тази седмица? Един за документите и кръвните проби и друг, за да дойдеш с мен в Тексас?

— Пет години не съм ползвал отпуска, така че не могат да ми откажат. Хайде да закусваме, че Бес и Боби ни чакат!

Меридит се наведе, събра розите и тръгна с букета към трапезарията.

На масата Блейк не сваляше поглед от нея. Приятната обстановка и втренчения му поглед събуждаха радостни чувства в душата ѝ. Едва се сдържаше да не запее. Може би още не я обичаше, но вече бе неин. А любовта щеше да дойде с времето от само себе си.

— Сара, Меридит и аз ще се оженим! Тя ще живее с нас! Ще се грижи за теб и ще пише книги!

Очите на Сара светнаха, а малкото лице засия от щастие.

— Вярно ли е, Меридит? — попита тя, сякаш ѝ бяха обещали цялата земя. — Значи ще ми станеш майка?

— Да — усмихна се Меридит. — Ще бъда твоя майка! Ще те прегръщам, ще ти разказвам приказки и...

Сара се спусна към нея като вихрушка. Покатери се в скута ѝ, почти останала без дъх, и склочи ръце около врата ѝ. Детето крещеше и пищеше така, че Меридит нищо не можеше да разбере.

— Какво има, дребосъче? — попита Блейк и погали тъмнокосата главица. Неочакваната реакция на детето го учуди.

— Аз ще мога да остана тук, нали, татко? — Очите на Сара бяха зачервени и мокри от сълзи. — Нали не трябва да си отивам? Меридит ще дойде да живее при теб и аз ще бъда нейното малко момиченце?

— Разбира се, че оставаш! — отговори Блейк. Стана и взе детето на ръце. Притисна го към себе си. — Никой повече няма да те гони. Ти си моя плът и кръв, моето сладко малко момиченце! Аз... — Гласът му секна. — Аз... ще се грижа за теб. Винаги!

Макар и невръстна, Сара долови какво голямо усилие му струваше изричането на тези думи. Склони главичка на рамото му, въздъхна успокоено и се усмихна през сълзи.

— Много те обичам, татко!

Блейк сам не знаеше как се удържа да не заплаче. Притисна крехкото детско телце до себе си и се извърна така, та Меридит да не види лицето му. През целия му труден живот нищо не бе успяло да го трогне до сълзи, както успя малката му дъщеричка.

— Някой иска ли още кафе? — наруши Меридит настъпилата неловка тишина. — Аз ще донеса.

Отиде до печката и наля от кафеварката в каната. Очите ѝ бяха влажни. В душата ѝ проникна светъл лъч надежда за бъдещето. Краткият миг, в който Блейк разкри чувствата си, показва любовта му към Сара. Щом обича нея, значи може да обича и друг. Едва виждаше каната през бликналите сълзи. Чудото беше станало!

Като се върна на масата, Сара се беше настанила в скута на Блейк и не помръдна оттам до края на закуската. Малкото ѝ лице светеше от обич и щастие. Блейк изглеждаше покъртен.

— Какво ще правим с твоята работа? — попита Блейк, когато приключиха и Сара се оттегли във всекидневната с играчките.

— Трябва само да преместя компютъра си.

— Ела да видиш моя! — хвана я за ръка и я поведе към кабинета.

— Същият като моя! — възкликна още с първия поглед.

— Сякаш съм знаел! — усмихна се той.

— Чудесно! Можем да си го поделим! — каза Меридит със светнали очи.

— Когато не съм вкъщи, можеш да работиш на него. Но ако искаш твой собствен, ще поставим бюро в ъгъла и ще поръчаме допълнително оборудване.

— Няма ли да те безпокоя? — попита тя притеснено. — Работя до късно през нощта, а ако съм натоварена, оставам чак до сутринта.

— Вземам те цялата! Заедно с работата, лошите навици и всичко останало. Ще правиш каквото ти харесва. Не искам да се променяш!

Искам да имаш свой собствен живот, работа и мечти!

— Мислех, че ще се държиш с мене като господар. Предполагах, че няма да ми позволиш да работя извън къщи и ще държиш да си на първо място, пред работата. Изглежда съм сгрешила. Сара каза, че иска да я прегръщам и целувам! Смятам да правя същото и с теб!

— Нямам нищо против.

— Можеше да демонстрираш по-голямо желание!

— Не мога. Защото ще съжаляваш! — придърпа я и я притисна в обятията си.

Тя се смути и понечи да възрази, но той заглуши думите ѝ с целувка.

— Ще взема билети за Сан Антонио с чартърен полет в четвъртък. Трябва да приберем нещата ти от апартамента — рече той.

— Освен дрехите, няколко ръкописа и компютъра, там няма нищо друго. Взела съм го под наем.

— Все пак трябва да ги изнесем.

— Блейк, още веднъж те питам! Сигурен ли си?

— Толкова, колкото и ти! Спри да се тревожиш! Ще уредя документите и всичко необходимо още утре! Няма да отнеме много време.

— Добре! Звучи приказно! — отбеляза Меридит.

— Всеки ден ще бъде приказка! — отвърна ѝ с лъчезарна усмивка.

Но тъкмо тръгнаха за Бес и някакви приятели на Блейк се появили като гръм от ясно небе. Меридит трябваше да остане със Сара, но непредвидената визита не свършваше. Накрая реши, че детето може да постои малко при баща си и се измъкна, нетърпелива да съобщи на Бес за предстоящото събитие.

Бес остана като гръмната.

— Поздравления! — смееше се радостно тя. — Това е най-хубавото, което можеше да ви се случи! От вас ще излезе чудесно семейство!

— Аз също се надявам да е така! Ще направя всичко каквото зависи от мен.

— Ако имате нужда от свидетели, аз и Боби с радост ще приемем. Елиза и Кинг също.

— Ще присъствате! — обеща Меридит. — Събирам всички за морална подкрепа. Прилича на приказен сън и се надявам никога да не свърши! Няма да имаш нищо против, ако си взема нещата и се върна при Блейк, нали? Струва ми се, че не иска да ме изпуска от поглед, поне до церемонията в сряда.

— Нямам нищо против да се пренесеш при него — рече Бес и топло прегърна приятелката си. — Толкова се радвам за теб, Мери! За Блейк и Сара също! Ще бъдете чудесно семейство!

Меридит също се надяваше да е така. Стегна малкия си куфар, качи се на поршето и след минута спря колата пред къщата на Блейк. Още в мига, в който оставяше куфара си пред входната врата, Сара Джейн изскочи да я посрещне. След малко, от всекидневната се появи усмихнат и Блейк.

— Отидоха си най-после — отвърна на въпросителния ѝ поглед. — Как прие новината Бес?

— Поздрави ни — засмя се Меридит. — Също така каза, че от нас ще излезе чудесно семейство!

— Не е лъжа! — промърмори Блейк.

— Мери, може ли да бъда шаферка? — обади се Сара зад нея.

— Разбира се! — обеща Меридит и я прегърна. — Ще носиш, големия букет от рози.

Следващите два дни се разгоря трескава подготовка. Направиха кръвните проби. Получиха нужните документи и служителят от местната баптистка църква бе натоварен да извърши бракосъчетанието.

Церемонията се състоя в сряда, през късния следобед. Присъстваха Елиза и Кинг Ропър, също така Бес и Боби. Меридит даде своето съгласие с просълзени очи. Сърцето ѝ преливаше от щастие. Специално направената за случая бяла рокля, беше цялата обшита с дантели. Бе толкова развълнувана, когато Блейк ѝ сложи пръстена и повдигна воала, за да я целуне. Чувстваше се като Спящата красавица. Заспала от много години, сега се пробуждаше за нов живот.

Тържественият прием организираха във вилата на семейство Ропър. Даниел и Сара си играеха тихо, докато възрастните отпиваха шампанско и се разговаряха около студения бюфет.

— Не трябваше да правиш тези разходи, за Бога! — мърмореше Блейк на Кинг Ропър.

— Трябваше! — Кинг сви устни, а тъмните му очи заискриха. — За жената сватбеният ден е нещо голямо — хвърли поглед към Меридит, която разговаряше с Елиза и Бес.

— Тя е щастлива! — отбеляза Кинг и впи поглед в очите на Блейк. — Всички добре знаехме какво й беше, когато замина отгук. Не е работа да живееш сам. Жената и децата правят всичко различно. Зная го от собствен опит.

— Сара много я харесва! — сподели Блейк и несъзнателно плъзна поглед по изящната фигура на Меридит. — Ще бъде чудесна майка!

— Мислиш за по-голямо семейство?

— Чакай. Току-що се ожених — отвърна му с усмивка Блейк.

— Да поговорим и за това. Нима ще минете без меден месец?

— Така е по-добре! Не ни допада идеята да зарежем Сара за толкова време. Ще се чувства несигурна. Освен това Меридит е ангажирана със срещи с почитатели и не иска да разочарова издателската къща.

— Спомням си я как шляпаше с босите си крачета, когато беше малка — рече Кинг. — Заедно с майка си носеха яйца до бакалията на Макрой. Никога не се е плашила от тежката работа и по това много си приличате.

— Що се отнася до мен, аз никога не съм имал друг избор! — Блейк се усмихна печално. — Сега ми е навик, от който не мога да избягам.

— Дори когато трябва да избираш между работата и семейството? — Кинг го погледна покровителствено. — Боби го разбра по твърде болезнен начин и досега честичко си спомня.

— Всъщност аз не се нуждая от постоянна работа, за да издържам семейство. — Блейк не откъсваше поглед за Меридит. — По-добре да тръгваме. Имаме резервация за шест часа в „Сън Рум“. Сигурен ли си, че ще е удобно да вземете Сара у вас тази нощ?

— Разбира се. На нея много й хареса идеята да спи в стаята на Даниел. Не се безпокой — каза Кинг, като видя тревогата в очите му. — Ако случайно не може без теб, ще ти се обадим, пък ако ще да е в два часа през нощта. Честна дума!

— Добре! — кимна успокоен Блейк.

Няколко минути по-късно, Блейк и Меридит се сбогуваха с гостите, целунаха Сара за лека нощ и се отправиха към „Сън Рум“ за тържествена сватбена вечеря.

— Все още не мога да повярвам! — призна Меридит, докато сядаше със съпруга си на масата. — Че сме женени!

— Разбирам те! — каза нежно той. — Когато Нина избяга, се заклев, че никога няма да се ожения отново. Но сега с теб бракът ми изглежда най-естественото нещо на света.

— Надявам се да не те разочаровам! — усмихна се тя. — Мога да готвя. Чистя с удоволствие, но не съм маниак на тази тема. Когато пиша, понякога съм разсеяна. Изливам кафе в сладоледа, слагам картофено пюре в камерата на хладилника и забравям да сложа филтъра на кафеварката.

— Ако не се случва много често, обещавам да не се оплаквам!

— Сара беше много щастлива — отбеляза Меридит.

— Надявам се, ще бъдеш добра с нея? — гледаше я той втренчено, докато отпиваше от кафето. — И с мен също, нали?

През останалата част от вечерта Меридит се чувстваше на седмото небе. Като всеки реномиран ресторант, „Сън Рум“ имаше оркестър. Танцуваха до късно и когато се прибираха, Меридит вече се прозяваше.

— Благодаря ти за великолепната вечер! — каза с чаровна усмивка, когато двамата влязоха във всекидневната. — Беше чудесно!

— Надявам се след време да има още такива вечери! Възнамерявам да си направим за няколко дни екскурзия до Европа и Карибите.

— Нека отидем до Австралия, в някоя от онези огромни ферми — предложи тя. — Действието в една от моите книги се развива на подобно място. Сигурно е прекрасно!

— Обичаш ли да пътуваш?

— Да, много. Може и на Бахамските острови или в Мексико! Ако човек иска да се усамоти, няма по-добро място!

— Сещам се за какво мислиш! — притисна я до себе си и я целуна. — Може би искаш да ме прелъстиш?

— Бих го направила, стига да знаех как! — увери го тя закачливо и хитро се усмихна. — Няма ли да ми подскажеш?

Блейк се наведе и я вдигна на ръце.

— Мисля, че мога да направя нещо за теб! — нежно я целуваше, докато се изкачваше с нея по стълбите. — Не възразяваш, нали? Нямах уговорени срещи през следващите няколко часа...

— Само една... С теб!

Той впи устни в нейните и чу как тя изстена. Потънала в омаята на целувката, Меридит се усмихваше. Изненадан, Блейк неочаквано съзря в нея някаква бегла прилика с Нина и озадачен се отдръпна. Тогава видя очите ѝ и всичките му подозрения се стопиха. Никога не бе виждал толкова страст, бликаща от женски очи.

Внесе я в спалнята и започна бавно да я съблича. Целуваше всеки сантиметър от разголващата се плът. Щом дрехите се свлякоха, се спря на гърдите ѝ, едри и топли. Правеше всичко инстинктивно. Очевидно в подобни случаи уменията нямаха никакво значение. Тя го обичаше и приемаше с удоволствие всяка негова ласка. Осъзна това и сърцето му подскочи от радост.

Тялото ѝ тръпнеше в очакване. Топлият ѝ поглед на странник, завърнал се след дълги години в родната къща, го подканяше. В нейното поведение не откриваше и най-малка прилика със студената безразлична Нина. Взря се в грейналото ѝ от щастие лице и разбра, че не иска нищо повече от живота, освен нея.

Тя потъна в зелените дълбини на очите му. Устата ѝ леко се отвори, сякаш го молеше да побърза.

— Искам да ме обичаш, Мери! — прошепна. — Да ме обичаш!

Думите му я накараха да изтръпне. Колко е бил самотен, мина ѝ през ум. Ръцете ѝ го обгърнаха и тя го дари със страстна целувка. Искаше да му даде цялата любов и нежност, на която беше способна.

— Помогни ми, Мери — промълви той. — Покажи ми какво исках и аз ще го направя! Искам да те любя!

Опиянена от страст, Меридит се прехвърли върху него, наведе глава и намери устните му. Вложи в целувката си цялата страст, трупана през годините на самота. Усети тръпката на силното му тяло под себе си. Учуди се откъде се е взела толкова чувственост у него. Викът ѝ отекна като ехо от преминаваща буря. Бяха се вкопчили в отчаяна прегръдка, за да не изпуснат и миг от връхлитащото ги щастие.

Меридит бе останала без дъх.

— Скъпи! — устните ѝ докоснаха врата му. — О, скъпи!

Той отвърна на целувката и я притисна към себе си. Усещаше ръцете си прекалено груби, за да я докосват. Наслаждаваше се на гладката като коприна кожа, на аромата ѝ и на удоволствието да бъде просто до нея.

Придърпа я върху гърдите си, притисна я и изпита ново, непознато досега чувство на собственост. Целуваше челото и затворените очи с безмълвна нежност.

— Досега съм бил отчайващо самотен. Никога нямаше да го разбера, ако не бе дошла да ме стоплиш!

— Ако ми позволиш, ще го правя и занапред, през целия си живот! — каза тя задавено и сълзи изпълниха очите ѝ.

Блейк остана дълго буден. До него Меридит спеше дълбоко. Той не можеше да повярва, че толкова важни събития в неговия живот се разиграха така стремглаво: Вече не беше сам. Имаше дъщеря и любеща съпруга, но тежки мисли го тревожеха.

Тази вечер се случи нещо невероятно с Меридит. Вече не споделяха леглото само заради задоволяване на физическото привличане. Имаше нещо по-дълбоко и фатално в начина, по който се любеха, и нежността, която отдаваха един на друг. Изведнъж сърцето му изстина. Меридит го беше пленила. Можеше ли да ѝ вярва, че няма да избяга като Нина? Вгледа се в лицето ѝ. Дори в тъмнината то излъчваше нежност и обич.

Тялото му се отпусна. Можеше да ѝ вярва. Тя обичаше Сара, а професията ѝ нямаше да създава сериозни пречки в семейния им живот. Беше сигурен в това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Но работата на Меридит все пак смути семейния им живот. Пръв признак за това стана авторската ѝ среща. В събота Блейк и Сара също отидоха в книжарницата, където се провеждаше, за да погледат. Блейк се изненада от броя на почитателите, желаещи да получат автограф. Облечена с елегантен костюм в зелено и бяло, с широкопола бяла шапка, Меридит изглеждаше много привлекателна и наистина приличаше на преуспяваща писателка от големия град. Държеше се изискано и ненадейно се оказа, че говори и се изразява по начин, който Блейк не разбираше. Непринуденото ѝ държание го възхити, ала и обезпокои. Самият той трудно установяваше контакт с хората. Ако тя наистина е толкова общителна и се надява на разточителни тържества и неделни гости, то отношенията им щяха да се обтегнат.

Меридит не обичаше приеми, но ѝ се налагаше доста да пътува във връзка с излизането на последната ѝ книга. Когато съобщи за предстоящото си, вече трето пътуване през последните две-три седмици, Блейк подскочи до тавана.

— Няма да стане — каза той хладно.

— Няма да стане ли? — отвърна Меридит със същата надменна интонация. — Когато се оженихме, ти ме увери, че нямаш нищо против работата ми!

— И наистина нямам, но твоето не е работа, а скитане! — разгневи се той. — Боже мой, та теб вечно те няма! През цялото време Ейми се занимава със Сара, защото ти все гониш някой проклет самолет!

— Така е — каза печално Меридит. — И съжалявам. Но поех този ангажимент още преди да се оженим. Едва ли би искал да наруша дадената дума?

— Защо не? — подхвърли той ѝ видът му напомняше на предишния Блейк — целият излъчваше войнствена мъжественост и наранена гордост. — Стой си вкъщи, Меридит!

— Или какво ще се случи? — наежи се тя. Не желаше да я командват като дете. — Какво ще направиш? Ще ме вържеш за някое дърво в двора ли? Или ще потърсиш утеха в някой нощен клуб? Знаеш, че не можеш, защото няма такъв в града!

— Но мога да намеря — изръмжа той мрачно. — Добре, скъпа! Щом толкова ти се иска — върви да си вършиш работата! Но докато проумееш добре факта, че това е брак, а не временно обществено задължение, аз ще спя в гостната!

— Прави каквото искаш! — отвърна тя безразсъдно. — Няма да съм тук. Все ми е едно! — И излезе да приготвя багажа си.

От този ден всичко между тях тръгна наопаки. Тя чувстваше известна вина, задето Блейк отново се превърна в предишния затворен и студен мъж. С нея беше учтив, но нищо повече. Не я докосваше, нито ѝ говореше нежно. Държеше се така, сякаш тя бе гост в къщата. Тази промяна ѝ приличаше на кошмарен сън, сравнявайки я с първите дни на тяхната женитба, когато всяка нощ се превръщаше в ново, вълнуващо приключение, а сексът подхранваше още по-дълбоката им близост през останалата част от деня. Бе започнала да вярва, че той е влюбен в нея. Но после пътуванията ѝ зачестиха и той започна да се дразни. Сега се държеше като чужд човек и Меридит по цяла нощ се мяташе неспокойно в леглото.

Подсъзнателно я глождеше угризението, че все още не е могла да забременее и убиваше цялата ѝ самоувереност.

С всеки изминат ден Блейк ставаше все по-хладен и сдържан. Само със Сара бе различен. Меридит искрено се забавляваше като гледаше как Сара Джейн безпощадно го следва на всяка крачка. През двата почивни дни бе неотлъчно край него. Съзерцаваше го, докато той разговаряше с дошлите при него по работа мъже. Присламчи се, когато той реши да иде до ранчото да нагледа добитъка. Качи се с него в хванатата пътом каручка. Сара Джейн му беше като сянка и той търпеливо се усмихваше и понасяше опитите ѝ да подражава на широката му крачка, на навика да пъха ръце в джобовете и да се поклаща на пети като разговаря. Сара бе на върха на щастиято, а Меридит на дъното на отчаянието.

Опита се веднъж да говори с него, да го накара да разбере, че работата ѝ няма вечно да изисква тези пътувания, че създаването се положение между тях е нетърпимо. Но той отказа да я слуша.

— Опиши го в мемоарите си, госпожо Донован — каза ѝ с подигравателна усмивка. — Читателите ти може да го намерят за интересно.

Меридит преглътна сълзите си и седна отново пред компютъра. Беше започнала следващата си книга. Отне ѝ повече време, отколкото очакваше, а напрегнатата атмосфера в къщата допълнително я разсейваше. Как беше възможно да се настрои романтично и да описва любовни сцени, когато собственият ѝ съпруг отказваше да я докосне или да прекара пет минути с нея. Оставаше в стаята само когато се хранеха или за да гледа новините по телевизията.

— Отслабнала си — огледа я критично Бес, докато обядваха един ден заедно. Меридит се беше измъкнала от къщи, за да избяга от царящото там ледено мълчание.

— Нищо чудно — въздъхна тя. — Да се яде у дома е цяло наказание. Блейк ме гледа свирепо или не ми обръща внимание — зависи от настроението му. Опитах се да му обясня, че няма все така да пътувам, но той дори не пожела да ме изслуша.

— Вероятно го е страх от това, което ще чуе — предположи мъдро Бес. — Дълго време е бил самотен, а и не се доверява истински на жените. Може би опитва да се оттегли, преди чувствата му да са станали прекалено дълбоки. — Тя се усмихна хитро. — В такъв случай поведението му е добър знак. Ами ако се е влюбил в теб и сега прави опит да се отърве от капана?

— Никой нормален човек не би го сторил — усъмни се Меридит.

— Боби би постъпил точно така. А също и Кинг по отношение на Елиза. Мъжете наистина, са странни същества, когато се объркат в чувствата си! — Тя отметна русите си къдри и внимателно се вгледа в Меридит. — Трябва да облечеш най-ослепителния си тоалет и да го зашеметиш!

— Идеята не е лоша. Но ако се осмеля да го направя, най-вероятно е да ме изхвърли през прозореца!

— Подценяваш се!

— Аз се стремя към сърцето му. Леглото едва ли е начинът да го получа — отговори тъжно Меридит. — Той ме желае. Аз обаче искам повече. Това не ми достига. Искам да ме обича!

— Нека мине време. И това ще стане накрая.

— А междуременно съм от нещастна по-нещастна — помръкна Меридит. — Добре поне, че двамата със Сара се разбират чудесно и са неразделни.

— Заблуда — отвърна Бес. — Той я използва, за да те държи на разстояние.

— Не е възможно!

— Ох, че си наивна! — въздъхна Бес. — Поне слушай, като ти говоря!

Меридит се изправи. Предположението на Бес я раздразни.

— Трябва да вървя. Ще пътувам до Бостън утре сутринта. А не съм казала още на Блейк... — Тя се намръщи. — От две седмици е много ядосан. Страхувам се, че ще избухне.

— Наистина ли трябва да заминеш?

— Това е последното ми пътуване. Обещала съм на собственичката на книжарницата, а тя ми е приятелка и не мога да я подведа.

— Мери, струва ми се, че ти правиш усилия да избягаш от тази връзка точно толкова, колкото и той. Наистина ли ти се налага да пътуваш така често или го правиш напук на него? Да докажеш своята независимост?

— Не мога да му позволя да се разпорежда с мен като със своя собственост! — отвърна упорито Меридит.

— Добре, но мъж като Блейк също няма да остави да му се качат на главата. Трябва да направиш компромис, ако искаш да го задържиш. Меридит усети, че пребледнява.

— Какво имаш предвид с това „ако искаш да го задържиш“?

— Ами, това че можеш да го отдалечиш от себе си. Той не е като другите, мъже. Достатъчно е бил отритван. За теб пътуванията са нещо обикновено, а Блейк вижда в тях пренебрежителното ти отношение към него.

— Не, едва ли мисли...

— Преживях подобно нещо с Боби — прекъсна я Бес. — Струваше ми се, че би прекрачил през трупа ми, за да отиде в службата. Вече мислех да го напусна. Не можех да понеса да свиря втора цигулка в живота му! — Очите ѝ се присвиха. — Същото е и с Блейк. Така че, внимавай!

— Била съм сляпа! — въздъхна Меридит. — Стараех се да извоювам независимостта си, за да не смята, че съм покорна и безволева. И през ум не ми е минавало, че той така тълкува нещата! Нима мисли, че предпочитам работата си пред него!

— Ако искаш изпитан съвет от препатил човек — предложи Бес, — то побързай да му обясниш, докато не е станало късно.

— Благодаря ти — прегърна я Меридит. — Ти знаеш колко много го обичам! Сякаш всичките ми мечти се сбъднаха, когато той се ожени за мен. Може би ме е страх да се отдам на щастието, за да не страдам, ако отново загубя Блейк? Не зная... Като че ли съм загубила способността си да преценявам безпристрастно.

Меридит се качи в колата и подкара бързо към къщи. Сега всичко ще е наред. Ще обясни на Блейк истинската причина за своите пътувания и напрежението в отношенията им ще изчезне.

Пристигна и тичешком се втурна вътре, но в къщата не се чуваше нито звук. Странно! Сара би трябвало да си играе във всекидневната... Обиколи навсякъде, надникна и в кухнята, но там беше само Ейми.

— Къде са? — попита Меридит, развълнувана заради предстоящия разговор с Блейк.

Ейми я погледна с безпокойство.

— Сигурно Блейк ти е казал, Мери... — започна тя неуверено.

— Какво да ми е казал? — премига Меридит.

— Ами, че той и Сара отиват за няколко дни на Бахамските острови — изстреля Ейми.

Меридит пребледня като смъртник, ала направи усилие да се усмихне.

— О, да, разбира се! Изскочи ми от ума.

— Но ти плачеш! — Госпожа Джексън остави кърпата, с която подсушаваше съдовете и я прегърна. — Бедничката ми! — промърмори и успокояващо я потупа по гърба. — Не ти е казал, нали?

— Не... — разрида се Меридит. Бръкна в джоба си за кърпичка. — Напоследък не му беше лесно с мен — изтри тя очите си и дълбоко въздъхна. — Така ми се пада. Утре сутринта трябва да летя до Бостън, но това ще е краят на всичките ми пътувания! Повече никакви турнета! Никога!

Ейми внимателно се вгледа в бледото ѝ лице.

— Не го прави! — каза неочаквано.

— Какво?

— Недей. Ако му позволиш да се наложи, ако допуснеш да се разпорежда с живота ти, вече няма да си личност. Той е добър човек в много отношения, но обича да се налага. Ако се оставиш, той ще ти казва и кога да дишаш. Зная, че искаш да живеете в разбирателство, но не жертвай свободата си.

Меридит се почувства объркана и раздвоена. Бес ѝ каза да се предаде, Ейми я съветваше обратното. Вече не знаеше кой е прав? Как да постъпи? С натезало сърце се качи горе да си приготви багажа. Женитбата им, започнала като красива приказка, се превърна в горчилка. Отчасти грешката беше нейна, но и Блейк носеше вина. Съмняваше се обаче дали той е способен да я признае.

Бостън беше чудесен. След авторската си среща тя остана още един ден, за да разгледа историческите забележителности и да посети градската библиотека. Ала се чувстваше нещастна. Блейк бе заминал без нея, без дори да я попита дали и тя не иска да иде с тях. Не знаеше дали изобщо ѝ се връща у дома.

Върна се, разбира се. В опустялата къща... Работеше върху новата си книга само защото нямаше какво друго да върши. През цялото време се питаше какво ли правят Блейк и Сара. И най-вече дали не е спрял поглед върху някоя друга жена, която би била доволна да си седи вкъщи и да отглежда децата му. Седеше, подпряла глава с ръце, и си представяше, че има дете от Блейк. Не бяха се пазили, но тя все още не бе забременяла. А едно дете вероятно щеше да ги сближи. От друга страна обаче, ако Блейк реши да я напусне, би било по-добре да не са обвързани по този начин. Да я напусне... Тя затвори очи. Ако Блейк я напусне... Не можеше да понесе дори мисълта за това. Обича го. Толкова ѝ липсва! Сълзи замъглиха погледа ѝ и се застичаха по лицето. Само ако той можеше да отвърне на любовта ѝ!

Междувременно, Блейк обикаляше околностите на Ню Провидънс. Сара ликуваше, възхитена от красивите цветя, невероятните багри на океана, блестящата белота на пясъка. Ако и Меридит бе с тях, щеше да изглежда като същински рай.

Той помръкна. Меридит... Всъщност той не ѝ даде никаква възможност. Пътуванията ѝ го влудяваха. Реши да я отдалечи от

живота си, защото тя отказа да ги прекрати. От една страна, ценеше силата на духа ѝ, с която му се противопостави, но от друга, се чувстваше уязвен. По този начин му показваше, че за нея кариерата е по-важна от семейството. Това го нараняваше повече, отколкото измяната на Нина. Защото не бе обичал Нина. А Меридит... Меридит не му беше... безразлична.

Мисълта за нея го терзаше непоносимо. Дойде тук със Сара нарочно, за да ѝ причини болка. Ала тя едва ли е избухнала в сълзи, когато Ейми ѝ е съобщила, че е заминал. Лицето му се изопна. Нямахше да му прости лесно тази плесница. Той самият вече съжаляваше за стореното. Бе се почувствал обиден и пренебрегнат, но сега всичко изглеждаше жалко и ненужно. С жестокост нямахше да спечели Меридит отново.

Блейк въздъхна. Още не беше свикнал напълно със семейния живот. Но като се прибере у дома, ще се опита да преосмисли всичко. Трябва да го направи! Нямахше да понесе да загуби Меридит. Последните няколко седмици на ледено съжителство направиха живота му ад. Особено нощите. Липсваше му топлотата на тялото ѝ, спокойното ѝ дишане редом с него. Липсваше му смехът ѝ и разговорите късно нощем. Много неща му липсваха. Надяваше се само да не е станало твърде късно.

— Сара — рече той, — искаш ли утре да си тръгнем за вкъщи?

— О, да, татко! Меридит много ми липсва!

— И на мен — промърмори той.

Меридит седеше пред компютъра и препрочиташе написаното, когато чу да се хлопва външната врата.

— Мери! — спусна се към нея Сара Джейн и се хвърли в прегръдките ѝ. — Мери, защо не дойде с нас? Беше толкова хубаво! Но без теб бяхме самотни!

— И аз бях самотна без вас, миличко — въздъхна Меридит и я притисна към себе си. Чу стъпките на Блейк в коридора и сърцето ѝ замря. Не посмя да вдигне поглед. Беше я наранил твърде жестоко.

— Здравей, Меридит — каза тихо Блейк.

Тя го погледна. От сивите ѝ очи лъхаше студенина.

— Здравей, Блейк. Надявам се, че сте прекарвали приятно.

Беше се променил. Имаше чудесен тен, но изглеждаше измъчен. Чувство за вина сви гърлото ѝ.

— Да — каза той сухо. — А ти?

— О, имах куп работа — отвърна тя припряно, като се опитваше да прикрие неувереността си. — Бях на авторска среща в Бостън и проучвах материали за нова книга, докато стоях там.

Лицето му помръкна съвсем. Беше си представял, че тя седи вкъщи, плаче и страда, а тя ходила в Бостън и работила върху друга проклетата книга! Извърна се на пети и без дума повече излезе от стаята.

— Аз пък ще си имам празненство, Мери! Татко ми обеща! — бърбореше възбудено Сара. Изглеждаше чудесно. Косата ѝ беше грижливо сресана, Блейк ѝ бе завързал дори панделка. Леката ѝ памучна рокличка с червени шарки, очевидно специално купена на Бахамите, ѝ стоеше прелестно.

— Празненство ли? — повтори като ехо Меридит. Не я слушаше. Леденият израз на Блейк я поразя. Пак го засегна на болното място, превъзнасяйки пътуването си.

— За рождения ми ден, Мери! — обясняваше нетърпеливо Сара.

— Вярно, че приближава — вяло рече Меридит.

— И ще си направим забава! — не млъкваше Сара. — Ще дойдат гости, ще бъдете ти и татко и ще имаме торта!

— И сладолед — допълни усмихнато Меридит, виждайки искреното вълнение на детето. — Може дори да купим балони и да повикаме смешник. Искаш ли?

— О, да!

— Кога ще бъде тържеството?

— В събота!

— Добре, ще видя какво мога да направя — обеща Меридит.

Госпожа Джексън украси тортата за рождения ден на Сара с фигурки на любимите ѝ герои от детските мултфилми, а Меридит уреди идването на клоун за развлечение на децата. Покани Дани и някои нейни приятелчета. Предусещаше каква лудница ще настане. Може би ако ядат в кухнята, бъркотията ще е по-малка.

— Защо трябва да ядат в кухнята? — попита неприязнено Блейк, когато Меридит събра кураж и в деня на тържеството сподели с него опасенията си. — Те са деца, а не животни! Ще се хранят в трапезарията!

Меридит приклепна в реверанс и се усмихна.

— Да, господарю. Както наредите, Ваша милост!

— Не е забавно! — срязва я той и надменно напусна стаята.

В това време влезе госпожа Джексън да вземе чинии и чаши от бюфета, макар до започването да оставаха повече от два часа.

— Той ме вбесява! — не се сдържа Меридит. — Искате децата да бъдат тук. Като че ли не знае какво е да се размаже торта и сладолед по килима!

— Още не знае, но ще разбере — каза многозначително Ейми.

Меридит се усмихна заговорнически...

— Да, положително ще разбере...

Събраха се в трапезарията. Имаше седем деца на възрастта на Сара. По някое време, в разгара на забавата, настъпи схватка с тортата и сладоледа. Докато Меридит и Елиза се намесят да ги разтърват, стаята заприлича на бойно поле и за секунди стана неузнаваема. Навред имаше размазан сладолед — по килима, по бюфета, по покривката. Беше изпръскан дори кристалният полилей. Столовете бяха изцапани с шоколад и крем от тортата, а подът беше осеян с достатъчно смачкани сладки, за да се нахранят няколко гладни мишки.

— Нали е забавно, Мери? — пищеше възторжено Сара Джейн, омазана до ушите с шоколад, а от косата ѝ обилно се ръсеше пудра захар.

— Да, миличко — съгласи се Меридит чистосърдечно. — Наистина е забавно. Нямам търпение татко ти да дойде.

Тъкмо го каза и таткото на Сара Джейн се появи на вратата. Там и замръзна, сякаш го бяха ударили с бейзболна бухалка. Долната му челюст увисна и той се вторачи в масата и децата като че ли ги виждаше за първи път. Вдигна пръст и се обърна към Меридит да каже нещо.

— Колко е забавно само, нали? — възкликна лъчезарно Меридит. — Направихме си бой с торта! А после шоколадово сражение! Страхувам се, че полилеят ти стана жертва, но, какво пък? Толкова ще ти е забавно да го измиеш с маркуча!

С всеки миг лицето на Блейк ставаше все по-червено. Изглежда я свирепи, прекоси стаята и се запъти към кухнята. След секунда Меридит го чу да ругае и праща Ейми по дяволите, после вратата се тръшна така, че разтърси къщата. Елиза премига стреснато.

— Но нали сам настоя за трапезарията? Къде, мислиш, отиде?

— Да вземе маркуч, предполагам — избухна в смях Меридит.

— Не те съветвам да се смееш толкова силно — предупреди я Елиза, като бършеше устата на Дани.

Клоунът пристигна малко след като децата бяха измити и пооправени. Той ангажира вниманието им във всекидневната, докато Меридит и Ейми се захванаха с непосилната задача да почистят трапезарията. Меридит беше коленичила на пода и търкаше с мокър парцал килима, когато влезе Блейк, следван от двама доста недодялани на вид мъже в работно облекло. Без да промълви дума, той дръпна Меридит за ръката, взе парцала, връчи го на един от мъжете и я поведе към всекидневната. Също така безмълвно я остави там. Тя едва тогава разбра, че е ходил да доведе чистачи, които да се справят с безпорядъка. Беше трогната. Проявеното внимание и загриженост я изненадаха и развълнуваха. След минута в дневната бе въведена и Ейми. Тя погледна Меридит и вдигна рамене. После се усмихна и седна да се повесели с децата и клоуна.

След като гостите си тръгнаха, Сара Джейн заяви, че това е било най-хубавото тържество на света.

— Имам си нови приятели, Мери! — радваше се тя. — И те ме обичат!

— Теб всички те обичат, миличко — отвърна Меридит и прилекна да я прегърне.

Сара Джейн обви ръчички около врата ѝ.

— Обичам те, Мери — въздъхна тя. — Така искам...

— Какво?

— Искам татко да те обича! — довърши Сара и големите ѝ зелени очи тъжно я загледаха.

Досега Меридит не си даваше сметка колко чувствително и наблюдателно е детето. Лицето ѝ помръкна. Усмихна се насила.

— Трудно е да се обяснят някои неща, които стават между възрастните, Сара — рече накрая. — Татко ти и аз просто имаме известни разногласия, това е всичко.

— Защо не ѝ кажеш истината? — застана на прага Блейк. — Защо не ѝ кажеш, че твоето писане е по-важно и от нея, и от мен? И че стоенето вкъщи не ти е достатъчно присърце?

— Не е вярно! — скочи Меридит и очите ѝ замитаха мълнии. — Ти дори не желаеш да чуеш какво мисля, Блейк!

— Защо да се затормозявам? — изсмя се той подигравателно. — Твоето мнение не си заслужава слушането!

— А твоето си заслужава, така ли?

Никой от двамата не забеляза, че Сара тихо се разхълца и малкото ѝ лице внезапно пребледня. Никой от тях не видя събралите се в очите ѝ сълзи, които неудържимо рукнаха по бузите. Не разбраха какво болезнено въздействие оказа разправията им върху детето, връщайки спомена за непрекъснатите скандали между майка ѝ и втория ѝ баща — спомена за принудата и насилието, които бележеха цялото ѝ съществуване досега.

Сара беззвучно плачеше, после изведнъж се измъкна от стаята и затича нагоре по стълбите.

— Твоята гордост ще провали брака ни! — нахвърли се Меридит срещу Блейк. — Ти не можеш да понесеш мисълта, че аз работя и че изобщо имам някаква свобода! Искаш да стоя вкъщи, да се грижа за Сара и да раждам деца!

— Писателките не раждат деца — подметна той сухо. — Твърде задължаващо и ограничаващо е.

Тя пребледня.

— Никога не съм казвала такова нещо, Блейк — промълви. — Не съм правила нищо, за да се предпазя... — Сведе поглед към килима. Не искаше блясъкът на сълзите да я издаде. — Аз просто не мога... Изглежда не мога да забременея!

Блейк шумно издиша. Нямаше намерение да изрече подобна жестокост. Съдейки по израза на лицето ѝ, изглежда тя също желаше дете. Гневът му се изпари и той омекна. Пристъпи и докосна косата ѝ.

— Не мисля така — оправда се.

Меридит вдигна пълни със сълзи очи.

— Блейк... — В гласа ѝ прозвуча болка и тя протегна ръце.

Той прокле собствената си слабост, но я прегърна и притисна до себе си.

— Не плачи, мила — прошепна нежно в ухото ѝ. Меридит неудържимо ридаше, склонила глава на рамото му, изплаквайки цялото отчаяние, страх и самота през последните няколко седмици.

— Сигурно нещо... нещо не е наред с мен — изхлипа.

— Успокой се, всичко е наред — опря той буза в нейната. — Ако не броиш това, че мъжът ти е прекомерно горделив. Права си, не можеш през цялото време да си стоиш вкъщи.

— Бях обещала и поела ангажимент за онова пътуване — каза тя задавено. — Не съм го искала. Но после, когато все не забременявах, намразих седенето вкъщи, защото непрекъснато все за това мислех и се притеснявах... — Ръцете ѝ плътно обвиха врата му. — Така искам да ти родя син!

Блейк застина. Никога не бе предполагал, че това е причината за непрекъснатото ѝ скитане. Никога не бе и сънувал, че тя така силно желае дете.

— Та ние сме женени съвсем отскоро — прошепна отново на ухото ѝ. — А и през последните седмици аз спя отделно — подсмихна се, без да иска. — За да се направи бебе, са нужни мъж и жена. Сама не можеш да се справиш.

Меридит се засмя и по тялото му се разля топлина. Толкова отдавна не я бе чувал да се смее!

— Щом искаш да забременееш, госпожо Донован, трябва малко да помогнеш!

Меридит пое дъх и се взря в очите му. Бяха ласкави и нежни.

— Ще ми направиш ли тази услуга? — попита го закачливо. — Всъщност зная, че това ще е жертва от твоя страна, но ще ти бъде толкова признателна!

Блейк също се разсмя. Радостта се бе върнала отново в живота му! Колко е красива, мислеше. По дяволите! Съвсем не му е безразлична! Истината е друга. Той... обичаше!

— Целуни ме! — каза и се наведе към нея. — Толкова отдавна не си го правила, мила. Толкова отдавна!

Очите му жадно я поглъщаха и тя усети, че се разтапя в ръцете му. Той я притисна в обятията си и устните му ненаситно се впиха в нейните.

— Мери? — чуха внезапно госпожа Джексън да вика в коридора.

Отдръпнаха се неохотно един от друг, останали без дъх. Но в гласа на Ейми, обикновено тих и спокоен, звучеше нещо тревожно. Меридит отиде до вратата и я отвори.

— Ейми, какво има? — попита и същевременно се учуди на затворената врата. Добре помнеше, че зееше отворена, когато Сара

беше в стаята... — Къде е Сара?! — сети се изведнъж.

Блейк пребледня, спомняйки си разправията, избухнала помежду им. Сара беше чула!

— Не зная къде е — намръщи се Ейми. — Не мога да я открия. В нейната стая я няма. А навън вали.

Не само валеше, а се беше разразила буря с гръмотевици. Беше притъмняло. Без да губят време в обяснения, Меридит и Блейк хукнаха към задния двор. Тичаха през водната пелена да намерят детето, което тъй неразумно бяха прогонили в бурната нощ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Блейк реши да се откаже. Бе претърсил всяко кътче в конюшнията. Бе надникнал във всички пристройки на двора. Меридит го следваше безмълвна и разтревожена. Дъждът се усили, а на небето угасна и последният лъч светлина. Само от време на време го озаряваха злокобните проблясъци на светкавиците.

— Къде може да е? — изпъшка Меридит. Стояха до обора и се взираха в сгъстилия се мрак.

— Не зная — каза Блейк с натежало сърце. — Боже, иде ми да се застрелям!

— Аз съм точно толкова отговорна за случилото се, колкото и ти, Блейк — каза нежно и хвана ръката му. — Проявих не по-малко инат и гордост. Съжалявам за всичко... — приближи и склони глава на гърдите му. — Никога не бях поглеждала нещата от твоя гледна точка.

— Същото се отнася и за мен, в още по-голяма степен — наведе се той и я целуна по челото. — Не трябваше да забравяме, че Сара е в стаята. Тя още сънува кошмари от скандалите, разигравали се между майка ѝ и втория ѝ баща. Насилието я разстройва. Всякакъв вид насиллие. Когато ѝ се скарах, че влезе при конете, тя... — Блейк не довърши. Споменът оживя и той замръзна на място. — Не... — каза като че на себе си. — Не, не може да е там! Би било много просто, нали?

— Кое? — не успя да проследи мисълта му Меридит.

— Ела!

Той се затича към къщата, повличайки я след себе си. Бяха вир-вода.

— Намерихте ли я? — попита тревожно Ейми, застанала с мръсните чинии до умивалника.

— Почти съм сигурен, че я открих! — отговори Блейк и задърпа Меридит нагоре по стълбите. Врълхлетя в стаята на Сара и се насочи направо към дрешника. Молейки се наум, го отвори. Вътре, в най-

отдалечения ъгъл, под закачалките с хубавите ѝ нови дрешки, седеше Сара Джейн и безмълвно ридаеше.

— Вие... Вие двамата се мразите! — изхлипа тя. — Точно като мама и татко Бред... Аз ще трябва да си отида оттук!

Блейк се провря и я взе на ръце. Без да обърне внимание на стичащата се по ризата му вода, тя се притисна към него с всички сили.

— Обичам те, малкото ми момиченце! — прошепна той. — Никога няма да се наложи да напуснеш този дом!

Меридит погали опряната в рамото на Блейк тъмнокоса главица.

— Сара Джейн — усмихна ѝ се игриво, — какво ще кажеш да си имаш братче или сестричка?

— Истинско живо бебе ли? — спря да плаче Сара и се ококори.

— Истинско живо — увери я Меридит и погледна към Блейк. — Защото се каним да си имаме бебе, нали Блейк?

— Колкото може по-скоро! — потвърди той дрезгаво и в очите му заиграха познати пламъчета.

— О, толкова ще е хубаво! — въздъхна Сара. — Аз ще ти помогна, Мери! Ще приготвим дрехи за бебето. Аз мога да шия!

— Добре, миличко — усмихна се Меридит.

— Меридит вече няма да заминава никъде — добави Блейк. — Нито пък ти, млада госпожице! — подсмихна се той и я пусна на пода. — Не мога без най-добрия си помощник. Кой ще идва с мен да храним конете, ако ти си отидеш? И кой ще ми помогне да изям ваниловия сладолед, дете госпожа Джексън е скътала в хладилника? — прошепна той заговорнически.

— Сладолед?! — светнаха очите на Сара.

— Ами да! Останал е малко от празненството. Искаш ли?

— Блейк, доста късно е... — започна Меридит.

— Не е! — отсече той. — Детето има рожден ден и може да си хапне още, щом иска!

— Благодаря ти, татко — засия Сара.

— Какво пък, рожденият ден е само веднъж в годината — умилистави се Меридит. — Отивам да го донеса. И малко торта.

— Ейми ще го донесе! — спря я Блейк, съзрял мокрите ѝ дрехи. — А ние с теб трябва да се преоблечем преди гощавката. Прогизнахме до кости заради теб, млада госпожице! — обърна се към Сара, но

усмивката не слизаше от лицето му. — Мислехме, че си избягала в полето.

— О, не можех, татко! — отвърна съвсем сериозно Сара. — Щях да намокрят хубавата си нова рокля!

— Трябваше да се сетя! — разсмя се от сърце Блейк.

Госпожа Джексън се качи при тях и въздъхна с облекчение.

— Сара, толкова се радвам, че си добре! Много се безпокоях!

— Вие сте добра, госпожо Джексън — отвърна детето.

— И ти също, сладурче! Искаш ли да дойдеш с мен и да ми помогнеш за сладоледа и тортата, докато мама и татко се преоблекат? Даже може да измайсториш някакви сладки, ако искаш. Не е чак толкова късно. Стига татко ти да разреши? — добави и отправи поглед към Блейк.

— Моля те, татко!

— Е, добре! — съгласи се той. — Давай! Мама и аз ще чакаме сладките, като се изкъпем и облечем. И гледай, да са вкусни! — предупреди намръщено.

Сара се разсмя.

— Ние с госпожа Джексън ще направим много! — обеща им и тръгна след икономката.

— Изглеждаме ужасно — оглеждаше се Меридит.

— Говори само за себе си! — възрази Блейк. — Аз изглеждам превъзходно, когато съм вир-вода.

— Готова съм да се съглася. — Очите ѝ жадно се плъзнаха по силното му тяло.

Той я хвана за ръка.

— Добре, ела! Ще отидем заедно да се измием.

Тя тръгна, като очакваше, че ще я остави пред вратата на спалнята си, но той я въведе в банята, влезе след нея и затвори вратата. Поразмисли за миг и я заключи.

— Какво, правиш? — попита Меридит и сърцето ѝ лудо заби.

— Трябва да вземем душ, нали така? — каза тихо Блейк и протегна ръце към блузата ѝ. — Не се плаши — наведе се и докосна леко устните ѝ. — Вече съм те виждал съблечена.

— Да, но...

— Ш-ш-т, мила... — прошепна, без да отделя устни от нейните.

Меридит изпита неудържимо желание. Толкова време беше минало! Усети ръцете му върху гърдите си. Той свали блузата ѝ и Меридит изстена от наслада.

Блейк се протегна. Пусна душа. Беше стиснал челюсти, очите му искряха от желание. Разсъблече и себе си и я дръпна под водните струи. Между целувките сапунисваше и двамата, а тя тръпнеше от интимните му докосвания. Кожата ѝ заблестя като копринена. Допирът на ръцете му ѝ доставяше невъобразимо удоволствие. Той се пресегна за хавлията и я разстла върху плочките в банята. Хвана Меридит през кръста, притегли я към себе си и я целуна страстно.

— Ще се любим! — прошепна. — Тук, на пода!

Тя потръпна от развихрилата се във въображението ѝ картина.

— Да... — промълви и се притисна в него.

Той я положи на хавлията. Устните му бяха бавни и търсеци. Тялото му чувствено се поклащаше върху ѝ. Тя тръпнеше под милувките му. Ноктите ѝ се впиха в раменете му.

— Никога не съм те желал толкова силно! — прошепна той. — Този път няма да се сдържам в нищо!

— И аз... Обичам те... — каза и леко захапа устните му. — Обичам те, Блейк!

Ръцете му притиснаха бедрата ѝ. Той бавно се плъзна надолу и проникна в нея.

— И аз те обичам, скъпа! — изрече на пресекулки. Тя се привдигна, но ръцете му я задържаха. — Не! — изхриптя, останал без дъх. — Не мърдай... — Внезапно затвори очи и застина.

Тя конвулсивно се извиваше от сладостните му движения, от бавното проникване. Тялото му я заля като прилив — постепенно и неудържимо. Двамата горяха от изпепеляващо желание.

Тя загуби представа за действителността. Остави се на завладяващото удоволствие, което я повлече и разкъса на парчета, а после я връхлетя като вълна и тя се гмурна в нея... По страните ѝ се стичаха сълзи. Той зарови ръце в косите ѝ. Целуваше я, пиеше сълзите ѝ, прогонваше с ласка обзелата я неясна тъга и блажената умора на тръпнещото ѝ тяло.

Меридит отвори очи и го погледна. Още не можеше да дойде на себе си. Чувстваше се разбита, като паднала от огромна височина. Прочете на лицето му нескривано обожание.

— В леглото щеше да е по-добре — каза той. — Но тук беше безопасно.

— Тя прави сладки — отвърна Меридит.

— Тя е непредсказуема! — Блейк нежно я целуна. — Обичам те! — промълви и очите му го потвърждаваха. — До днес не можех и да го допусна, но, ей Богу, така е! — Гласът му беше дрезгав, а лицето изопнато. — Чувствам го, когато те гледам, когато съм с теб! Едва сега разбрах какво е да обичаш!

— Аз винаги съм те обичала — прошепна Меридит. — Още когато бях на осемнайсет. Може би дори по-отрано. Ти за мен беше цялата вселена! И те желяех неудържимо.

— Аз също те желяех! Но не разбирах защо те искам така диво. Ти ме допълваш, Меридит. Правиш ме цялостен.

— И аз чувствам същото — засмя се свенливо.

— Харесва ми да си губя ума по теб. Политам в небесата и се взривявам!

— И аз — сгуши се тя в него. — Ще спиш ли довечера при мен?

— Не! Чувствам се като прегазен от кон!

— Сара Джейн иска братче или сестриче...

— Струва ми се, че няма да чака дълго. Междувременно ще свикне с нас и ще придобие чувство за сигурност.

— Да, така е. Вече няма да се безпокоя — обеща Меридит.

— Чудесно! А сега да вървим за сладоледа! — Блейк се изправи и я повдигна. — Умирам от глад!

Тя понечи да подхвърли нещо за странния апетит на мъжете, но самата бе твърде гладна, за да спори. Не можеше да скрие възхищението и обичта в погледа си. Толкова неща се случиха в тази бурна, страшна нощ, мислеше, наблюдавайки го как увива хавлията около стройните си бедра. Подаде и на нея една кърпа. Блейк я обича! Наистина я обича! Тя се усмихна. Отново я обзе трепетното вълнение, както когато го чу да казва тези думи. Самата тя имаше вече свободата да ги произнася на глас. Мечтата се бе сбъднала!

Щеше да се сбъдне... ако може някой ден да го дари с дете. Ала не трябва да мисли за това! Нали Блейк каза, че имат достатъчно време...

ЕПИЛОГ

Осем месеца по-късно, в болницата на градчето Джекс Корнър се роди малкият Карсън Антъни Блейк Донован. Меридит с обич гледаше малкото създание и сърцето ѝ преливаше от щастие. Син, радваше се тя. И толкова прилича на баща си!

Блейк бе приседнал на леглото ѝ, очарован от бебето. Бе сграбчило палеца му и той не смееше да помръдне.

— Ще прилича на теб! — обади се Меридит.

— Надявам се, щом е момче... — отвърна Блейк с пресъхнало гърло.

Тя се засмя. Очите ѝ бяха изпълнени с любов.

— Толкова съм щастлива, Блейк! Той е осъществена мечта. Така се страхувах, че няма да мога да ти дам дете...

— Твърде силно се обичаме, за да нямаме дете! — Той се наведе и нежно я целуна. — Сара също искаш да дойде. Обясних ѝ, че няма да я пуснат тук, нали утре те изписват. Ще успее да се нагледа на братчето си. Сега рисува за него някаква картина.

— Тя се вълнува не по-малко от нас — каза Меридит. — Ще се почувства по-уверена, като не е сама. Все още не ѝ се вярва, че е на сигурно място и че е обичана.

— Трябва ѝ време. Но бих казал, че започва да свиква.

— Вярно е... — Меридит нежно приглаждаше меката бебешка косица. — Нали е красив, Блейк?

— Да! — усмихна се той. — Като майка си!

— И не съжаляваш? — погледна го тя в очите. Той поклати глава.

— Никога никой не ме е обичал, преди да се появите ти и Сара. Още не мога да го осъзная. Аз съм като Сара — нужно ми е време да свикна с щастieto. Ти ми даде целия свят, Меридит!

— Само сърцето си, скъпи! Но може би то е достатъчно?

— Повече от достатъчно — целуна я отново той, а в очите му се четеше безграничната любов към нея и детето. Изведнъж се усмихна. — Забравих да ти кажа, срещнах в града Елиза и Даниел, точно преди

да дойда тук. Приготвили са ти изненада. Влязох в магазина, там беше пълно с хора и знаеш ли какво каза Даниел? — Той присви очи.

— Какво? — усмихна се нежно Меридит.

— Посочи ме с пръст и рече: „Виж, мамо, на Сара Джейн таткото“! — Блейк се засмя. — И знаеш ли, Мери, струва ми се, че ми се иска да съм повече баща, отколкото президент!

— Сигурна съм, че Сара Джейн и малкият Карсън ще се съгласят с това положение. Както и аз! — отвърна тя ѝ стисна ръката му.

Блейк гледаше сина си и сякаш пред очите му се нижеха безбройните бъдещи дни, когато ще има възможност да играе със своите деца на двора, да изтрива сълзите на Сара или да превързва раните на палавия Карсън. Заедно, той и Меридит, ще отгледат децата си и ще натрупат спомени, с които ще живеят в залеза на дните си. Блейк повдигна ръката на Меридит към устните си. Плъзна поглед по спокойното ѝ лице. Там, в дълбините на сивите ѝ очи, започваше и свършваше неговият свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.